

OBSERVATIONES
IN GEORGII PISIDAE CARMINA HISTORICA.

APPENDIX METRICA.

SCRIPSIT

LEO STERNBACH.

CRACOVIAE,
SUMPTIBUS ACADEMIAE LITTERARUM.
APUD BIBLIOPOLAM SOCIETATIS LIBRARIÆ POLONICÆ.
(SPÓŁKA WYDAWNICZA POLSKA).

1900

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
BOOKSTACKS

Seorsum impressum ex Tomo XXX Dissertationum philologicarum Academiae
Litterarum Cracoviensis.

381
10.103
fol.OBSERVATIONES
IN PISIDAE CARMINA HISTORICA.

SCRIPSIT

LEO STERNBACH.

Georgii Pisidae poemata historica: P, Av., H in duobus codicibus supersunt, quorum alter (*V*) a Quercio, alter (*p*) a Bekkero usurpatus est¹⁾. Qui libri in contentionis iudicium vocati vel ipso habitu externo coniunctionis necessitudinem produnt, siquidem plane eodem ordine poetae opuscula sese excipiunt: Hex., fr. 1. 20 sq. 2 — 19, H, Van., S, P, Av., R²⁾.

Ex V fluxit carminum P, Av., H apographon, quod inter 'Miscellanea monumentorum et scriptorum variorum Graecorum ex codicibus mss. bibliothecae Vaticanae transscriptorum' praebet codex Corsinianus 1104 (chart. in fol. min., s. XVII — XVIII) f. 316^r—348^v. Diversum tamen fuisse videtur eorundem carminum exemplar, quod ab Holstenio acceptum a. 1662 Tolosae se habuisse testatur Claudius Maltretus Praef. ad Procop. vol. I p. XV (ed. Bonn.). Maltreti *κειμήλιον* respexit Ban-

¹⁾ Cf. Stud. p. 2.

²⁾ Ultimi carminis lemma: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγίαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀνάστασιν cum Anastasii encomio confudit Quercius p. XXVI (p. 1183 Migne). — Neque sententiae nostrae de traditionis adfinitate obstat, quod in V Pisidea libello <Hephaestionis> περὶ τῶν μέτρων τῶν στίχων et Prosuchi (cf. Treu, Programm d. kön. Friedrichs-Gymnasiums zu Breslau 1893 p. 35) versibus circumsaepta sunt, cum p et Prosuchum et Hephaestionem Pisidae reliquiis subiungat.

duri, Imper. Orient. vol. II (Par. 1711) p. 868: 'caeterum Georgii Pisidis — historiam Ms. de imperio Heraclii asservari aiunt Tolosae in Bibliotheca RR. Patrum Societatis Jesu', hodie tamen praeter Thucydidis historiam Tolosae nullus codex Graecus extat¹⁾. Nec magis ipsius Maltreti symbolae innotuerunt ad Pisidae opuscula historica conlatae, quas revera extitisse inde colligi potest, quod viginti quinque annis post Maltreti obitum in nova historiae Byzantinae editione, quae Graevii et Kuesteri auspiciis parabatur, inter alia promissa erant²⁾: 'Georgii Pisidae de Heraclio et aliis imperatoribus, cum versione Claudii Maltreti'.

Quodsi solidiora editionis adornandae fundamenta expetuntur, unum adminiculum suppetit M (Paris. Suppl. Gr. 690, membr. in 4°, s. XII), qui f. 59^r—64^v P I et II exhibet. Is vero codicis est habitus, ut lacunae suspicio propter acroaseos tertiae defectum nulla excitetur, nisi potius H et Av. simul cum S ante f. 32 vel post f. 46 excidisse statuimus. Initium enim Pisidea capiunt f. 32^r ab Hex. 143, unde iacturae manifestum est indicium, tum uno tenore, si folium 39 excipitur falso inter Hex. 1102 et 1103 inculcatum, procurrunt usque ad f. 46^v, quam codicis particulam Hex., Suppl. CVII, fr. 20 sq. 1. 18 sq. 2—5, Suppl. CVIII, fr. 6—15³⁾, R 3—116^b⁴⁾ explent. Alteram vero lacunam post f. 46 hiare inde patet, quod post R 116^b sine intermissione f. 47^r Geometrae poema de S. Panteleemone inde a v. 278 legitur. Quod detrimentum ex parte sarcit f. 39, quo quidem eiusdem carminis v. 120—277 contineantur⁵⁾, nec tamen foramen tollitur. Sane nihil impedit, quo-

¹⁾ Cf. Omont, Catalogue des Manuscrits Grecs des départements (Par. 1886) p. 62 sq. Adde Catalogue général des manuscrits des bibliothèques publiques des départements vol. VII (Par. 1885) p. XIV: 'le convent et le collège des Jésuites ont également donné peu de chose; il est probable qu'à Toulouse, comme dans beaucoup d'autres villes la compagnie réussit à soustraire au séquestre, lors de sa dispersion, une partie de ses collections littéraires; un collège aussi florissant que celui de Toulouse devait posséder une belle collection de manuscrits'.

²⁾ Cf. 'conditiones, quae offeruntur iis, qui subscriptis nominibus suis se obstringere voluerint ad emendum corpus Historiae Byzantinae graeco-latinum, quod nova et eleganti editione Amstelodami in lucem emittetur, fol. Amstelodami, apud Franciscum Halmam, typographum, 1699' (Bibliothèque de la Compagnie de Jésus, nouvelle édition par Carlos Sommervogel. Bibliographie tome V, Bruxelles — Paris 1894, p. 447).

³⁾ Folii 46 fragmentum 12 versus complexum periit, quapropter f. 46^v R 64—75 non comparent, f. 46^r praeter epigrammatis εἰς τὸν πατριάρχην finem (fr. 16 sq.) et carminis R initium (1 sq.), si praeterea lemmati unius lineae spatium sive versuum par adsignatur, septem versuum lacunam statuendam esse sequitur.

⁴⁾ Scilicet M cum Tp concordat, ubi inter 116 et 117 versus: καὶ πολλὰ πάσχει πολλάκις καὶ τέρεται insertus est.

⁵⁾ Cf. Dissert. Class. philol. Acad. litter. Cracov. vol. XVI (1892) p. 219 (Joannis Geometrae carmen de S. Panteleemone p. 2).

minus inter f. 46 et 39 unicum folium periisse coniciamus: singulae enim paginae in hac libri parte septuagenis versibus constant, qui in binas columnas distribuuntur; iam vero ex R desunt v. 117 — 129, ex Geometrae poemate v. 1 — 119, qui versus unius folii spatium sibi exposcunt, praesertim cum praeterea levis intercapedo inter utriusque poetae fetus in censum veniat¹⁾. Sed omnino nulla obloquendi ratio adparet, si quis ampliorem hiatum inter f. 46 et 39 agnoscat. Copiosissimum enim Pisidae corpus ceteroquin M im promptu ponit, quamquam apta membrorum compositio aegre desideratur. Ordinis enim expers est farrago inter f. 32 et 46, nec melior disponendi ratio in altero Psideorum carminum corpusculo conspicitur, quod Geometrae versus sine intermissione²⁾ excipit (f. 52^r—65^v): Suppl. I II, Van., Suppl. III IV, P I II, Suppl. V—XLIX. Accedit quod in eodem codice etiam tertia poetae sylloge (Suppl. L—CVI) f. 116 sq. prodit, quae cum praecedentibus neutiquam cohaeret³⁾; nam Suppl. XLIX f. 65^v excipiunt Symeonis Magistri *στίχοι περὶ ἀλλήλων*⁴⁾, collectioni tertiae f. 116^r Methodii patriarchae reliquiae subiunguntur⁵⁾. — Utcumque tamen res se habet, tantummodo duae acroases de expeditione Persica in M coniunctim occurrunt, cum in eadem pagina (f. 64^r) Suppl. V cum P II conectatur. Quae ratio nullam suspicionis ansam praebet, quoniam continuatio seriesque rerum, ut tertia acroasis ex secunda nexa sit, magis in oculos incurrit quam sermonis perpetuitas post P I cf. enim P II 6 sqq. *παραλινδρῶμεν δὲ τῶν λόγων ἡπειγμένων | πρὸς τοὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐθις ἵπταμαι δρόμους | οὐ γὰρ παρέσχεες ἐγκοπήν τῆς ὁλκάσιν* post I 224 sqq. *οὐδὲ γὰρ θαλάσσης | κίνδυνος ὁρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἢ ζάλης | τῇ σῇ παρέσχον ἐγκοπήν*⁶⁾ *προθυμίας*, tum P II 373 sqq. *καὶ που καθ' αὐτὸν δυσφορῶν ἐπηύξατο | ὁ βάρ-*

¹⁾ Etiam de versuum incremento cogitari potest, quia in eodem Panteleemonis encomio codex Laurentianus Plut. V n. 10 (chart. in 4°, s. XIV) et Escorialensis Y — II — 6 (chart. in fol., s. XV) inter 65 et 66 verba *τινῶν μετ' ἄλλων Χριστιανῶν τὸν τρόπον* (τῷ τρόπῳ Laur.), inter 74 et 75 verba *τοῦτον φανῆναι* (φανεῖναι Esc.) *κραιττόνων θεαμάτων* suppeditant, quos trimetros in Morelli codice (Paris. 854) frustra quaeras.

²⁾ Cf. quae dixi 'Wiener Studien' vol. XIII p. 18.

³⁾ Ante f. 116 quaedam intercidisse lemmatis omissio docet; f. 113^v Joannis Commerciarii vita S. Mariae Aegyptiacae terminatur, duo vero folia vacua (114 et 115) bybliopagus interiecit.

⁴⁾ Cf. 'Christophorea' p. 8 sq. ('Eos' vol. V — 1899 — p. 14 sq.). Plura etiam epigrammata in f. 116 sq. repetuntur, quae secundum corpusculum suppeditat cf. 'Wiener Studien' vol. XIV p. 56 sq.

⁵⁾ Cf. 'Methodii patriarchae et Ignatii patriarchae carmina inedita' p. 3 sqq. ('Eos' vol. IV — 1898 — p. 150 sqq.).

⁶⁾ Scripturam *ἐγκοπήν* recte correxit L. Dindorfius Thesaur. vol. III p. 454 A; P II 6 *ἐγκοπήν* Bekker ex p reposuit, *ἐκκοπήν* V (Querc.) et M exhibent.

βαρος νοῦς μὴ πρὸς αὔξησιν τρέχειν, | λήγειν δὲ μάλλον τὴν Θεὸν τῆς Περσίδος et III 1 ἐκλείψιν ἔσχεν ἢ Θεὸς τῆς Περσίδος.

Sed detrimentum compensat M, cum plurima supplementa aliunde prorsus incognita adiungit, ex quibus n. II III IV carminum historicorum seriem commodissime augent. Graviorem vero quaestionem codex Ottobonianus 342 (chart. in 4°, s. XIV) movet. Nimirum in Hexaëmeri fine f. 194^v notitia litteraria¹⁾ de Pisidae carminibus occurrit, quae quidem diserte tres Heracliadis acroases memoret: τῆς Ἡρακλειάδος τρεῖς ἀκροάσεις, κατὰ δυσεβοῦς Σεύηρου, κατὰ ὑπερηφάνων, ἐκθεσις τοῦ πολέμου (= Av.), εἰς τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν. Ac primo quidem aspectu de tertio Heracliadis libro amisso coniectura se offert, omnibus tamen in utraque parte calculis positis sententia illa rationibus certis et illustribus refelli potest²⁾. Eo enim consilio Heracliadem Pisides composuit, ut imperatoris res gestas ab initio principatus usque ad belli Persici exitum primis lineis designaret³⁾, quod consilium duabus acroasibus consecutus est. Primam vero expeditionem tripartito poemate (P) complexus expeditionem secundam et tertiam non Heracliadis appendice, sed carmine peculiari pertexuisse censendus est, cuius extrema lineamenta ex Theophanis circumlocutione et Suidae testimoniis nobis videmur recuperasse⁴⁾.

Aliis praeterea laudibus Heraclium onerasse videtur Pisides⁵⁾, quas tempus edax abolevit. Quod iudicium diserto testimonio poeta confirmat

¹⁾ De codicis defectu cogitari nequit, praesertim cum ipsa indicis ratio nullum coniecturae adminiculum offerat.

²⁾ Nihil de codicis Cantabrigiensis 2192 (bomb., s. XV) memoria constat, quo continentur (cf. a catalogue of the Manuscripts preserved in the library of the University of Cambridge, vol. IV — Cantabr. 1861 — p. 63) f. 27—29 τοῦ Πισίδου Γεωργίου εἰς τὸν μάταιον βίον, f. 29—36 Πισίδου Γεωργίου σοφίης δέλτος διακρόνοι θεοῦ (sic) μεγίστης ἐκκλησίας Ἐξαήμερος ἡδ' Ἡρακλειὰς ἀπὸ ἰάμβων, cum codicis pars (inde ab Hex. 1420) intercederit. — Ceterum inter Van. et Hex. f. 29 τοῦ κυροῦ Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδόμου epigrammata quaedam interiecta sunt, quorum primum (inc. χεიმὼν τὸ λυποῦν) etiam ad alios auctores in libris manuscriptis referri 'appendix critica de Joanne Euchaitensi' ('Eos' vol. IV — 1898 — p. 156 sqq.) demonstrat.

³⁾ Cf. Stud. p. 151 cl. 163.

⁴⁾ Cf. p. 24 sqq. et 145 sqq. supra.

⁵⁾ Quin etiam in animum induxit, ut imperatoris orationem dogmaticam versibus includeret, attamen ab incepto depulsus est cf. S 719 sqq. ἐβουλόμην δὲ λεπτοσυνθέτους γράφειν | καὶ τοὺς πρὸς αὐτὴν εὐσεβεῖς σου συλλόγους | ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συγγραφὴν ἐπιξέειν, | ὅπου τὸ σὸν, κράτιστε, βροντήσῃ (l. βροντήσῃ) στόμα | τὰς τῶν λογισμῶν ἀστραπὰς ἐπειράγον. Δέος γὰρ ἡμῖν, μὴ δοκοῦντες συγγράφειν | καὶ πολλὰ τοῖς σοῖς ἡτονηκότες λόγοις | νόθοι φανῶμεν συγγραφεῖς τῶν βιβλίων. Procul dubio metri ratio difficultates haud leves adferebat cf. S 496 sqq.

S 696 sqq. ἀεὶ δὲ ταῖς σκῆς ἐντροφῶν στρατηγίαις, | πτώσεις τυράννων καὶ τροπὰς ἐναντίων | καὶ τοὺς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυτρόπους | τῶν σῶν ἀγώνων ἐσχιζομένους λόγους, fulcit P II 177 sqq. ἐγὼ δὲ καὶ πρόμηντις οὐκ ὦν, δέσποτα, | φθάσας προεξήγγειλα τῷ πρώτῳ λόγῳ, | ὡς οὐδὲν ἡμέλησας, ἀλλὰ καὶ γράφων | τοῖς σοῖς στρατηγοῖς πανταχοῦ τὸ συμφέρον | ἡμάρτες οὐδέν, εἴπερ ἐν δέοντί γε | τὸ σοὶ παρκατὰν εὐθέως¹⁾ συνέδραμεν | ἐδείξεν ἡμᾶς οὐδαμῶς ἐψευσμένους | ἢ πρακτικὴ σου τῶν φρενῶν εὐβουλία, quandoquidem non prima acroasis de expeditione Persica²⁾, sed aliud quoddam poema³⁾ nunc perditum significatur. Sane similia Av. 266 sqq. 288 sqq. 294 sqq. narrantur, attamen illic belli Avarici tempora anno 626 profligati respiciuntur, cum nostro loco tempus hibernum anni 621/622, quo prima expeditio contra Chosroam apparabatur, in censum veniat⁴⁾.

Reliqua de Pisidae opusculis historicis testimonia recentiorum societatis et falsariorum fraudi debentur. Primo quasi obtutu novi poematis expectationem concitat codex ex Oriente Lutetiam Parisiorum apportatus, de cuius summa haec refert Mynas⁵⁾: 'Manuscrit in 4°, bombycinus, du XIIIe siècle, de 38 pages, contenant:

1° Un traité d'astrologie, per George Pisidès.

2° Voeux du même pour l'empereur Héraclius, qui marchait contre les Persans; ce traité est extrait des prophètes de l'ancien Testament.

3° Sur le mariage d'un fils du magistrat Nicéphore.'

Falsam tamen spem ostendi E. Milleri commentatio docet, cui titulus est: 'poèmes astronomiques de Théodore Prodrome et de Jean Camatère'⁶⁾: etenim codex Paris. Suppl. Gr. 501 innuitur, quo Theodori Prodromi reliquiae continentur, secundum vero carmen lemmate: τοῦ αὐτοῦ τῷ αὐτωκράτωρι (sic) στρατεύοντι καὶ πάλιν κατὰ Περσῶν δι-

¹⁾ Coniecturae εὐθέως (cf. P I 49, III 30. Av. 440, Hex. 541. 1466) non piget cf. S 108 παλινδρομεῖτε πρὸς τὸν εὐθέστον δρόμον cl. P II 207 ἀλλ' ἐξέπεμπες ἐκδρομὰς εὐσυνθέτους.

²⁾ Perperam Quercius ad P I 45 sqq. et 126 sqq. provocat, ubi sententiae nostrae nec vola nec vestigium adparet.

³⁾ Lacuna P I laborare non est probabile, nescio tamen an πρὸ τοῦ (cf. Bos-Schaefer, Ellips. Gr. p. 340) in codicum memoria πρώτῳ delitescat.

⁴⁾ Ac momentum rei facit, quod similiter apparatus belli Persici post Chosroae cladem H II 136 sqq. enarratur: οὐκ ἦν γὰρ ἔργον πολεμικῶν συνταγμάτων, | ὅ μὴ μετῆλθες τῇ σκολῇ τῶν σκευμάτων, | τυπῶν, προτάτων, εὐτρεπίζων, προγράφων. ubi προγράφων reponendum esse ex P II 54 πράττων, μεριμνῶν, εὐτρεπίζων, προγράφων patet.

⁵⁾ Rapport adressé à M. le ministre de l'instruction publique, par M. Mynoïde Mynas (le Moniteur Universel, le 5 janvier 1844 p. 19 n. 40).

⁶⁾ Notices et Extraits des mss. de la bibliothèque nationale vol. XXIII 2 (1872) p. 1 sqq.

stinctum Joannem Comnenum, non Heraclium faustis omnibus prosequitur.

Veterem fabulam¹⁾ reffricat Th. W. Allen, Notes on Greek Manuscripts in Italian libraries (Lond. 1890) p. 55 de bybliothecae Valli-cellanae libro B 115 agens: 'bomb., s. XIV. Georgius Pisidius de imperio Constantinopolitanorum etc. At beg. Fulvius Ursinus dono dedit Achilli Statio Lusitano'. Revera in primo folio inscriptio occurrit: Γεωργίου Πισιδίως (sic) ιστορικόν βιβλίον περί τῶν βασιλέων τῆς δυστυχούς Κωνσταντινου πόλεως (sic). Georgius Pisidius de gestis imperatorum Constantinopolitanorum sive historia', sed Constantini Manassae synopsis initio destitutam (inc. v. 2737) falsissime homo semidoctus lemmate illo insignivit, in errorem videlicet inductus altero eiusdem codicis carmine, quod Manassae historiae excipit f. 61—81^v Γεωργίου Πισίδου προοίμιον εἰς πατριάρχην Σέργιον περιτῆς ἐξαημέρου.

Historiam vero soluta oratione scriptam sub Pisidae nomine officina fraudum plena cussit. Nimirum perfacilem rationem redarguendi opus praebet usque ad Constantini Porphyrogenneti mortem (959) productum, sed ipsa quaestio tractatu digna videtur, praesertim cum Stud. p. 39 sq. 42. 43. 45 sq. 47 sqq. 57 sq. 98. 139 sq excerpta quaedam Heraclii imperium illustrantia luce donata sint. Tunc quidem verborum contextum suppeditavit codex Matritensis Palat. 40, chart. in 4°, vicesimo die mensis Novembris a. 1566 ad Andrea Darmario consummatus, cuius inscriptio haec est f. 371^r τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου καὶ Γεωργίου τοῦ Πισίδου χρονογραφικὸν σύντομον, ὅπερ ὑπὸ διαφόρων ιστορικῶν συνελέχθη, f. 446^r τέλος Πισίδου καὶ Κυρίλλου τῆς χρονικῆς διηγήσεως. Quodsi lemmatis ratio examinatur, duo insuper eiusdem librarii apographa in contentionis iudicium veniunt: codex Augustanus 243, cui Darmarius die duodevicesimo eiusdem mensis et anni extremam manum imposuit, et Ambrosianus N. 197 sup. incerto tempore²⁾ conscriptus. Mira enim scripturae discrepantia comparet: scilicet in Aug. primitus Pisidae nomen omissum erat, siquidem f. 1^r verba Γεωργίου τοῦ Πισίδου καὶ Κυρίλλου lemmati: τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου χρονογραφικὸν κτλ. librarii cura posterior praemisit, ac similiter f. 77^v notae ἕως ὧδε τῆς χρονικῆς διηγήσεως Κυρίλλου supplementum καὶ Πισίδου Γεωργίου postea adiecit Darmarius. Nec magis Ambr. Pisidae auctoritatem adgnosceat, quia pristino lemmati f. 1^r τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, ἀρχιεπισκόπου

¹⁾ Cf. Quercius p. XXII (p. 1179 sq. Migne), ubi perperam 'B 112' legitur. Illic enim 'Achillis Statii adnotationes variae sacrae et profanae', ipsius auctoris manu conscriptae extant.

²⁾ Octavianus Ferrarius, primus libri possessor, a. 1586 obiit cf. Bibliotheca Scriptorum Mediolanensium I 2 p. 609 sqq.

Ἀλεξανδρείας, χρονογραφικὸν κτλ. postea a Darmario indiculus Γεωργίου τοῦ Πισίδου καὶ Κυρίλλου praefixus est, ita tamen rubro posthac oblitus, ut tantummodo Κυρίλλου remanserit, in exitu autem f. 73^v (ἕως τῆς χρονικῆς διηγήσεως) auctoris mentio omnino abest. — Quibus exemplaribus acrius intenti Cyrilli nomen commune esse cognoscimus, non item Pisidae; Cyrillus vero in Matr. et Aug.¹⁾ nude nuncupatur, in Ambr. Alexandriae archiepiscopus audit²⁾. Ac prima specie archiepiscopus saeculo quinto clarissimus excluditur, aequae ac Pisides Heraclii aequalis³⁾, dubitari tamen nequit, quin Darmarius, quem ex fallaciis totum conflatum esse constat, fraudem molitus sit⁴⁾. Cui pulsum externum fortasse Hexaëmeri memoria dederat, inter Pisidam et Cyrillum fluctuans. Certe a. 1566 in Hispania degens libri Escorialensis facile cognitionem consequi poterat, quem ita recenset Nicolai de la Torre index manuscriptus (πίνξ τῶν ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ βιβλίων: X—I—16) f. 7^v:
 α) Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας περὶ ζώων καὶ φυτῶν ιδιότητος, —
 β) Ἰωάννου τοῦ Καναβούτζη περὶ ἀρχιούτης Τρώων καὶ Ῥωμαίων ἐν τῷ περὶ Αἴνου καὶ Σαμοθράκης. — γ) Πλάτωνος ὅροι, — δ) Ἀνδρονίκου περιπατητικοῦ φιλοσόφου περὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν, — ε) αἱ διχγνωσθεῖσαι ἐπαρ-

¹⁾ Ex Aug. codex Vindobonensis Histor. Gr. 124 fluxit, de quo plura profert Kollar Supplem. ad Lambecc. (Vind. 1790) p. 648 sqq. Nec mirum est, quod lemma contextus pristinus aequae ac supplementa in unam formam cadunt.

²⁾ Cum Ambr. duo libri Matritenses Darmarii aetate posteriores N. XCI (chart. in 4°, s. XVII) et N. CXXI (chart. in 4°, s. XVI fin.) faciunt, de quibus cf. Iriarte Biblioth. Matritens. codd. Gr. Mss. I (1769) p. 361 sqq. et 479 sq. Haec enim in utroque codice inscriptio legitur: τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, χρονογραφικὸν κτλ. et ἕως ὅδε τὰ τῆς χρονικῆς διηγήσεως ἐν συντόμῳ.

³⁾ Alii eiusdem nominis viri mihi innotuerunt duo: Georgius episcopus Antiochiae Pisidicae, concilii Nicaeni secundi (a. 787) particeps (cf. Mansi Concil. vol. XII — 1767 — p. 137 A), cuius memoriam Graecorum fasti die XVIII Aprilis celebrant (cf. Menolog. Basilian. Patr. Gr. vol. CXVII p. 412 CD) et Georgius Pisides, Eginæ episcopus, qui saeculo XIV vixit (cf. Villiers Biblioth. Carmelit. vol. II — 1752 — p. 913 n. VII). — Nullius pretii est inscriptio τοῦ μακαριωτάτου Γεωργίου ἐπισκόπου Νικομηδείας τοῦ Πισίδου (p. compend.) λόγος εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸ ζωοποιόν καὶ σωτήριον πάθος in codice Paris. 1207 (chart. in 8°, s. XV) f. 199^r, qua Georgii Nicomedensis Oratio VIII (Patr. Gr. vol. C p. 1457 sqq.) designatur, quamquam simile lemma Γεωργίου μητροπολίτου Νικομηδείας τοῦ Πισίδου in codice Chio se reperisse testatur Allatius in Fabricii Biblioth. Gr. vol. XII p. 12; falsissime etiam propter idem opus nostri Pisidae epigrammata in codice Paris. 2831 f. 152^v tradita (fr. 22—30 Querc.) Georgio Pisidae, Nicomediae episcopo, vindicat Harlesius ad Fabric. vol. VIII p. 612 not. h.

⁴⁾ Cf. Th. Preger, Byz. Ztschr. vol. VII — 1898 — p. 129 sqq. — Meam de Darmarii impostura opinionem per colloquium Parisiis a. 1897 cum Krumbachero communicaveram.

λίαι τῆς οἰκουμένης, — *f*) Πορφυρίου περὶ ἀρετῶν. Qui codex incendio anni 1671 conflagratus est, sed coniecturam manuscripti in aliis Bybliothecis adservati comprobant, quorum indicem componere operae pretium videtur:

1) **Paris. Gr. 2745** (bomb. in fol., a. 1563 a Zacharia Scordilli scriptus) f. 1^r sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, περὶ ζώων ιδιότητος καὶ φυτῶν διὰ στίχων ἱαμβικῶν πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχην κυρὸν Σέργιον.

2) **n. 2746** (chart. in fol., s. XVI exaratus manu Nicolai de la Torre) f. 2^r sqq. τοῦ μεγάλου Κυρίλλου περὶ κτισμάτων καὶ φυτῶν καὶ ζώων ιδιότητος.

3) **n. 2869** (chart. in 8°, a. 1569 manu Antonii Episcopuli descriptus) f. 1^r sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, περὶ ζώων ιδιότητος καὶ φυτῶν διὰ στίχων (δικαστίχων cod.) ἱαμβικῶν πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (sic) πατριάρχην κυρὸν Σέργιον¹⁾.

4) **n. 2780** (chart. in 8°, s. XVI ab Angelo Vergetio exaratus) f. 1^r sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας στίχοι ἱαμβικοὶ πᾶν ψυχοφελεῖς τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς τοῦ παντός κτίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων, ἀστέρων δηλαδὴ, στοιχείων, ζώων, φυτῶν τε καὶ λίθων καὶ τῶν ἐξῆς ἐπιδεικνύοντες καὶ πρὸς θεοσέβειαν (πρὸς-θεοσέβειαν cod.) εἰσπράττοντες.

5) **n. 2893** (chart. in 8°, eiusdem Vergetii manu scriptus) f. 1 sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις (ἐνχαίοις cod.) πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας στίχοι ἱαμβικοὶ πᾶν ψυχοφελεῖς (sic) τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς τοῦ παντός κτίσεως καὶ τῶν ὄντων ἐν αὐτῇ (ἐνχα cod.), ἀστέρων δηλαδὴ, στοιχείων, ζώων, φυτῶν τε καὶ λίθων καὶ τῶν ἐξῆς ἐπιδεικνύοντες καὶ πρὸς θεοσέβειαν εἰσπράττοντες²⁾.

6) **Paris. Mazar. 4452** (bomb. in 4°, s. XVI ab eodem librario exaratus) = Par. 2893³⁾.

7) **Mutinensis Gr. 167** (chart. in fol., s. XVI)⁴⁾ in lemmate cum Par. 2745 concinens (sine ἱαμβικῶν).

¹⁾ Inter f. 3 et 4 in vacuo folio adscriptum est: Cyrilli Patriarcha (sic) Alexandrini de animalium et plantarum proprietate ad Sergium patriarcham Constantinopolitanum, adeoque falsa inscriptio, ac loco Cyrilli Cyri (sic!) legendum.

²⁾ In margine haec adnotantur: Ἰστέον, ὅτι ἐν ἄλλοις παλαιαῖς ἀντιγράφοις εὑρομεν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου ἄλλως ἔχουσα (sic!)· ἔστι δὲ αὕτη· Γεωργίου διακόνου τοῦ Πισίδου στίχοι εἰς τὴν κοσμοργάναν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα ἢ οὕτως ἔχει τὸ ἀληθές ἢ ἐκείνως. Fortasse huc pertinet etiam codex Vossianus Gr. 26, de quo cf. Catalogus librorum tam impressorum quam manuscriptorum Bibliothecae... Lugduno-Batavae (1716) p. 396.

³⁾ Sed nota marginalis deest.

⁴⁾ Saeculo XV codicem vindicant Allen, Notes on Greek Manuscripts p. 17 et

8) **Querinianus A VII 28** (chart. in 8°, s. XVI a Nicolao de la Torre scriptus) = Par. 2746.

9) **Ottobonianus Gr. 287** (chart. in 8°, s. XVI) = Par. 2745.

10) **Vatic. Gr. 1281** (bomb. in 8°, s. XVI) eodem lemmate distinctus ac Par. 2869¹⁾. [Ex Quercii sententia p. XXVI (p. 1183 sq. Migne) 'hic plane est ille codex, cuius epigraphe deceptus Hieronymus Brunellus Hexaëmeron Pisidae edidit Romae anno 1590 sub nomine Cyrilli', attamen Vat. 1281 ex libris Antonii Caraffae in bybliotheacam pontificiam pervenit, suum vero fontem diserte Brunellus (cf. Qu. p. XIV = Migne p. 1171 sq.) indicat: 'poema iambicum de plantarum et animalium proprietatibus adiecimus, quod a D. Gonsalvo Ponce de Leons, viro non minus eruditione quam generis nobilitate praestanti, munus acceperam, ipse vero ex Guillelmi Sirleti cardinalis exemplo²⁾ describendum curaverat'. Quae cum ita sint, tantummodo duo libri deperditi³⁾ in censum veniunt, quos codex Escorialensis X — I — 15 (πίναξ τῶν ἐν τῇ τοῦ καρδινάλεως Σιρλέτου βιβλιοθήκῃ Ἑλληνικῶν βιβλίων τῶν χειρογράφων) in Milleri adumbratione franco-gallica p. 320 hoc modo recenset:

299. En papier de coton. Poëme de saint Cyrille sur les propriétés des animaux. — Mélétiüs, sur la nature de l'homme. — Traité géographique de Nicéphore Blemmyde. — Traité du même, adressé à l'empereur.

300. En papier de coton. Poëme de saint Cyrille sur les propriétés des animaux].

V. Puntoni, Indice de' codici Greci della biblioteca Estense di Modena (Studi italiani di filologia vol. IV — 1896 — p. 490).

¹⁾ Inepta coniectura de Cyro non extat, sed lemma Γεωργίου Ησιόδου a Leone Allatio adiunctum.

²⁾ Falso Fabricius vol. VIII p. 614 ex eodem Sirleti codice etiam editionem Morellianam concinnatam esse perhibet. Sirleto Hexaëmeri editionem principem sub Pisidae nomine vulgatam Morellus dedicavit, sed contextum a librario quodam Graeco habuit (cf. epist. ad Sirlet. f. 3^r ἔλαβον ἄσμενος παρὰ τοῦ τριποθίτου πατρός μου Φεδερίκου, φιλομαθοῦς, φιλοπόνου καὶ θεοφιλοῦς τῶν μάλιστα, ζῶν καὶ τελευτῶν· αὐτῷ δὲ τοιοῦτο δῶρημα φίλος τις Ἑλλήν καλλιγράφος ἐχαρίσατο), ac praeterea codicem a Joanne Sanctandreaano commodatum (ib. f. 3^r et 7^r) adhibuit, cuius bybliotheacam libris manuscriptis satis commode instructam miro silentio neglexit Alfredus Franklin, les anciennes bybliothèques de Paris (Par. 1867—73).

³⁾ Certe neuter codex nunc inter Ottobonianos comparet, quibus plurimos Sirleti libros contineri constat cf. Josephus Cozza-Luzi in Feronis et Battaglinii Catalogo p. XLIII sqq. — Ottobon. 287, cum nota Altaempsiana careat, ex alio fonte repetendus est. Dignosci potest Sirleti n. 110, ex quo praeter alia scripta Miller p. 311 profert: 'Explication d'un passage de l'Écriture, par George Pisidès'. Nimirum Hexaëmeron significatur codicis Ottoboniani Gr. 324, cuius habitum Catalogi incuria (p. 170 sq.) oblitteravit: 'post versus qui incipit (sic!) ἄχουε Ηρόκληε legimus l'e-

In universum igitur traditionem de Cyrillo recentiora codicum exempla commendant¹⁾. Quae quidem ex uno archetypo manasse verisimile est, erroris vero originem lucramur, si Cyrilli opusculis genuinis Pisidae Hexaëmeron continuatum esse ponimus, ubi lemmatis iactura opinionem de Cyrillo auctore eadem ratione offerre potuit, qua Origenis homiliae in Jeremiam ad Cyrillum referuntur²⁾. Qua confusionis causa bene cognita suis commodis ita consuluit Darmarius, ut ad frandis inscriptionem comminiscendam utrumque nomen adhiberet.

Itaque historica Pisidae opera tantummodo carminum cancellis circumscripta sunt, quorum apparatus criticum supra enucleavimus: scilicet praeter Vp in P, Av., H unicum praesidium M praebet, et ipsum angustis terminis (P I et II) definitum. Quodsi novi subsidii pretium aestimatur, temeraria fiducia aequae declinanda est ac suspiciosa diffidentia: lubrica sane est via per praecepta, tutior per exempla, attamen commentationis consilium et spatii ratio eo potius inducunt, ut inprimis statum redditum ager praestet, praesertim cum ipsi codices Vp spicilegii spem faciant. —

P I 1 sq.   ὃ τὰς αὐλούς τῶν ἄνω στρατευμάτων
Τριὰς διευθύνουσα φωσφόρῳ λόγῳ

M στρατηγίης pro στρατευμάτων praebet, quae lectio corruptelam sanat. Falso enim φύσεις, οὐσίαι vel τάξεις suppleri posse Qercius existimat³⁾, quod recte sensit corrector apographi Corsiniani φύσεις pro Τριὰς commendans. Nullo autem fulero τῶν ἄνω eget cf. P III 385, H I 50, R

ωργίου διακόνου τοῦ Πισίδου ἐρμηνεῖα εἰς τὸ ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας., f. 4r abruptitur codex verbis: τῆς σελήνης λαμπάδα, fol. 5 in prima columna incipit absque titulo: τίς ἐκστρατεύει παμπληθῆ... In inventario Vaticano legitur: Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας στίχοι π' εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, fol. 10 εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ κατὰ ὑπερηφάνων, fol. 12 νοουθεσία πρὸς λυπούμενον. Videlicet Hexaëmeri prooemium (v. 1—80) ita decurtatum est, ut quasi signum quoddam ultimi tres versus (78—80) operi praemittantur. Inchoatur autem Hexaëmeron (sive Expositio in Psalm. CIII 24) v. 81 (ὃ τὴν ἀνεξεύρητον, ἣν ἔχεις, φύσιν), sed inter f. 4 (fin. 242 ὃ τὴν ἀμυδρὰν τῆς σελήνης λαμπάδα) et 5 (inc. 1250 τίς ἐκστρατεύει παμπληθῆ — sic! — τὴν ἀκρίδα) plura intercederunt. Hexaëmeron excipit f. 10r Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπινον κτλ. (= Van.), tum f. 12r adnectitur: Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας νοουθεσία πρὸς λυπούμενον (inc. ἐν συμφοραῖς τὸ μέλλον εἰ σκοπεῖν θελεῖς) simul cum aliis poematis, quae quidem ex codice Monacensi Gr. 201 protraxit Georgiades, Ἑλληνοσλαβικὴ Ἀλήθεια vol. IV (Constantinop. 1883) p. 141 sqq.

¹⁾ Cyrilli nomen mentitur praeterea codex Naudaeus apud Labbeum p. 123.

²⁾ Cf. codex Escorialensis Ω — III — 19 apud Millerum p. 484 sq.

³⁾ Alia est ratio s. 287 sq. 301. 304 sqq. 489 sq. 553 sq., siquidem notiones φύσεις, οὐσίαι, ὑποστάσεις carminis summam efficiunt cf. p. 213 sq. infra. — Vox ἀγρία pro ἀγριότης usurpata Av. 29 ad aliud genus pertinet cf. Lobeck. Paralip. p. 362.

8. 13, Hex. 593. 758. 1789, S 409, Suppl. LXXXII 2, CI 3, CII 6, An. 1693 C.

37 sq. ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν ἐκ θωπευμάτων
ἐκ σοῦ μαθόντες μὴ λαλεῖν ὑποκρίσεις

in M ὑποκρίσεις legitur, ac pluralem numerum optime θωπευμάτων comprobatur. Similiter Hex. 1395 habes: λυττᾶ καθ' ἡμῶν καὶ λαλεῖ πεφυρμένον¹⁾.

41 sqq. γενοῦ δικαστῆς Κελτικοῦ Πήνου πλέον,
γενοῦ δικαστῆς· ἀλλὰ συγγνώμην δίδου·
οἶμαι γάρ, οὐδὲν ἐξελέγξεις ὡς νόθον,
ἐφ' οἷς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι

M 42 post 43 conlocat, unde genuina versuum structura evadit:

γενοῦ δικαστῆς Κελτικοῦ Πήνου πλέον·
(οἶμαι γάρ, οὐδὲν ἐξελέγξεις ὡς νόθον)·
γενοῦ δικαστῆς· ἀλλὰ συγγνώμην δίδου,
ἐφ' οἷς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι, —

nec tamen οἶδα (M) pro οἶμαι admitti potest cf. P III 355 sq. οἶμαι δέ, καὶ τὸν πικρὸν ἐν τάχει | ὄψεται S 455 sq. ἄπαντα φελογων τῶν φρεσὶν τὰ θηρία· | οἶμαι δέ, καὶ σὲ (scil. φέλλων), unde etiam P III 3 οἶμαι δὲ χάριεν Περσικῆς βλάβης χάριν equidem οἶμαι δέ, χαίρει reponendum esse puto²⁾.

72 διττοῖς μερίζει τὸν λόγον νοήμασι

M aptius πονήμασιν exhibet³⁾ cf. Palladas Anth. Pal. IX 166, 5 Ἰλιὰς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός. Similiter voce πόνημα nostri poetae Hexaëmeron designat codex apud Conr. Gesnerum Biblioth. Universal. (Tiguri 1545) f. 271^v, Sisyphi opusculum poeticum Joannes Malalas p. 133, 1 (Dindorf), Ephraemii Syri carmina Theophanes p. 63, 1

¹⁾ Accusativi usum confirmant Chron. Pasch. (Patr. Gr. vol. XCII) p. 1017 C ὁ ὑπεραιρόμενος καὶ λαλήσας ἀδικίαν et Joannes Damascenus Epist. ad Theophil. (ibid. vol. XCV) p. 365 A λαλοῦντα ἀνομίαν.

²⁾ Non οἶμαι δ', ἔχαρειν, sicuti Bekker voluit cf. ὃ αἰὲ γὰρ αὐτοῖς μᾶλλον ἐκλείπειν θέλει. Saepius per parenthesin ita οἶμαι ponitur, ut thesin secundi, tertii pedis arsin occupet cf. P III 424, Av. 298. 374. 451. 495, H II 194, Hex. 994. 1140, Van. 60. 75. 80, S 51. 96. 136. 520, Suppl. I 84, II 13. 109, III 70. — Aliter P III 68 ἡ σὴ καταπρόνησις, ὡς οἶμαι, πλέον | τοὺς βαρβάρους ἔβαλλεν εἰς ἀγωνίαν.

³⁾ Malim tamen πονήμασι, siquidem versus sequens a voce πλὴν initium capit. Eodem modo ν ἐφελευστικὸν citra necessitatem M addit I 111 (ἀπέστρεφεν), 155 (ὀλκάσιν), 183 (ἀνέπτυν), II 41 (ἀσπίτιν), e contrario littera paragogica ante vocalem deest II 76 (ἵχνεσι) et 182 (συνέδρομε).

(Boor), sua ipsius epigrammata Agathias Scholasticus Anth. Pal. IV 3, 42, ^{δρ'}
 vita metrica S. Mariae Aegyptiacae *πόνημα* 'Ιωάννου πρωτοθρόνου (α
 cod.) τοῦ Κομμερικιζέως adpellatur in M f. 113^r, Pselli *πόνημα* *ιατρικόν*
 apud Boissonadum Anecd. Gr. vol. I p. 175 sqq. legitur cf. praeterea
 Anonymus Anth. Pal. VII 12, 5 σὸς δ' ἐπέων, "Ἡριννα, καλὸς πόνος, —
 Asclepiades ib. 11, 1 ὁ γλυκὺς 'Ἡρίννης οὗτος πόνος, Antipater Thessa-
 lonicensis ib. IX 186, 1 βίβλοι 'Αριστοφάνεως, θεῖος πόνος, Strato ib. XII
 258, 2 πένταξ ἐμοὺς δόξει τοὺς ἐν ἔρωτι πόνους¹⁾. — Nihil valet, quod
νοήματ'α et '*verba*' saepius noster consociat cf. Hex. 9 sq. *χειμῶνα*
γενῆ καὶ *νοημάτων* *ζάλην* | καὶ *συσκιάζει* τοῦ λόγου τὸν ἥλιον, 68 τὸ τῶν
νοημάτων γὰρ ἐκφράσσει βάθος, S 172 sq. ὄντων τε κοινῶν τῶν *νοημά-*
των ὅλων | πῶς ἐξαμελγεις, ὡς θέλεις, τὰ *ρήματ'α* ell. 60 sqq. et 153 sq.
 Adde H I 238 ἔως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγχῶν στόμα ell. An. p. 1689 A
 ἡ λόγων πηγὰς ἡ νοῦ θεωρίαν²⁾.

114 ἔφασκον, ὡς χρὴ τὸ κράτος βασιλέως

M Hilbergii emendationem ('Wiener Studien' vol. IX p. 211) ἔφασκον,
 ὡς χρὴ τοῦ βασιλέως τὸ κράτος optime confirmat; quamquam falso cum
 Vp concinit II 19 τίς γὰρ στρατηγός; βασιλεὺς πρὸ τῶν ὅλων, ubi Hilber-
 gius l. c. ὁ ante βασιλεὺς supplevit. Sed II 99 οὗτος δὲ κοινὸς βασιλεὺς καὶ
 δεσπότης voculam καὶ inter κοινὸς et βασιλεὺς in M additam sciulus qui-
 dam perperam erasit, unde Hilbergii ratio etiam III 456 comprobatur:
φύλαττε, Χριστέ, τοῦ βασιλέως τοὺς κλάδους pro φ. X. τοὺς β. κ. corrigentis
 cf. S 311 ἐκ τῆς βασιλικῆς τοῦτο κλέψας οἰκίαν, Suppl. II 65 πρὸ τῶν
*βασιλέων*³⁾ εὐσεβῆς αὐτοκράτωρ, — P I 17 σὺ γὰρ πεποιθὼς ὁ βασιλεὺς

¹⁾ Orbicii liber *Tacticorum* *πόνημα* nuncupatur in lemmate ad Anth. Pal. IX 210,
 historiam suam *πόνημα* vocat Theophanes p. 4, 20, commentarios in Homerum Eusta-
 thius Thessalonicensis p. 2, 40 cf. insuper codex Vatic. Gr. 2210 f. 163 (Schoene
 Append. ad Euseb. Chron. vol. I—1875 — p. 63) *χρονογραφεῖον* σύντομον ἐκ τῶν Εὐσεβίου
 τοῦ Περφίλου *πονημάτων*, f. 184 (ibid. p. 97) *χρονογραφεῖον* συστὰν ἐκ τῶν *πονημάτων*
 τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου. — Opusculi notionem vox *πονημάτιον* habet apud Didymum Alexan-
 drinum de Trin. II 8 (Patr. Gr. vol. XXXIX p. 608 C), Epiphanium Haeres. LXXXVI
 (ib. vol. XLII p. 548 B), Athanasium vol. II p. 166, Photium Bibl. p. 99, 18 (Bekker);
 adde Theoph. p. 52, 28 καὶ τὸν Μισοπώγωνα λόγον Ἀντιοχικὸν πρὸς ἄμυναν δῆθεν ἐπέ-
 νεσεν, Theodosium Diaconum p. 261 (Bonn) ταῦτά μοι, ὃ μαχίστρων ἦλπε καὶ Ῥώμης ἐκδι-
 κητὰ, *πεπόνηται* et p. 263 (in poematis titulo) ἄλωσις Κρήτης *πονηθεῖσα* παρὰ (sic dis-
 tincte praebet codex unicus, Paris. Suppl. Gr. 352, non περὶ) Θεοδοσίου, Michaellem Glycam
 Epist. XVI (Patr. Gr. vol. CLVIII p. 900 B) τὰ τοῖς διαληθεύουσιν ἀνδράσιν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ
πονηθέντα συντάγματα καὶ εὐρομεν πρὸ πολλοῦ καὶ ἀνένωμεν.

²⁾ Versus αἰὶ γὰρ ἡμᾶς τοῖς νοήμασιν τρέφεις | καὶ ψυχῶν γείης ἀσθενοῦντας τοὺς λό-
 γους (Hex. 22 sq.) ex interpolatione fluxerunt.

³⁾ Cf. Stud. p. 26 n. 3.

προστάγματι, III 94 φεῦ τῆς ἀνάγκης! ὁ βασιλεὺς καὶ δεσπότης, Hex. 452 βαρῆς ἐρυθρῆς βασιλικῶς ὑπογράφει¹⁾, Suppl. II 3 ἐκ Περσίδος γὰρ ὁ βασιλεὺς ἀφιγμένος, 27 ὁ στυγρὸς ἦλθε βασιλικῶς δεδεγμένος, — Suppl. II 30 μέγα τρόπαιον τοῦ βασιλεῦς συναρμόσας, 43 νῦν τῆς κατ' ἡμέρας, ὃ βασιλεὺς, μυσταρχίης.

116 sq. ἄλλοι δὲ πάλιν, ὥσπερ ἐκ τούτωντι, ἀντεστρατήγουν δυσμαχοῦντες ἐν λόγοις

mendum, cui coniectura δ' ἀνάπαλιν succurrebat Hilbergius l. c., M commodissime voce τοῦτοις removet, Hilbergii vero correctionem σύγκρισιν ratam facit v. 120 τινὲς δὲ καὶ σύγκρισιν ἐξ ἀμφοῖν μίαν.

Nec dubitandum, quin 168 sq.

μή τις πάρεργος τοῦ λόγου τὸν ἱππέα
σπεύσῃ κατὰσχεῖν ταῖς ἀφώνους ἡνίχας

genuinam poetae memoriam lectiones παρέργως²⁾ et σπεύσοι³⁾ reddant. Perverse autem loci sententiam interpretatus est Quercius, quasi πάρεργος τοῦ λόγου pro ὁ πάρεργος λόγος (sermo perfunctorius; cf. Plato Tim. p. 38 D) dici posset. Omnino τοῦ λόγου ad ἱππέα pertinet: scilicet poeta ipse eques est, qui sermone ut equo vehitur⁴⁾, quam metaphoram simile Pisidae exemplum Suppl. XIV 1 προῖξαι κατ' ἄλλων τῶν παθόντων τοῦ ἱππέα inlustrat, ubi cupiditates cum equis comparantur⁵⁾. Id vero agit Pisides, ut sermonis velocitatem (cf. 167 δραμεῖν δρόμον) designet cf. Suppl. III 24 sq. ἵππος δὲ σοὶ πάρεστιν ὁξέως τρέχων | ὁ σὸς λογισμός πικνυχρὸν κινούμενος⁶⁾.

¹⁾ Pedem solutum prave scripturae ἐγγράφει (Vp₁) et δὲ γράφει (N₁) tollunt.

²⁾ Cf. An. p. 1692 C. Similiter ἐν παρέργῳ noster dixit H II 163.

³⁾ Consentit p₂. Plane eadem est ratio Hex. 1268 καὶ μή τις ἡμᾶς κομπορήμων φαυλοί

λίσοι, ubi φαυλίση p offert, φαυλίσοι: MTN, quapropter Hercheri lectio φαυλίση ex B (=V) recepta recienda est cf. An. p. 1701 B καὶ δόκη, 1704 B (1705 B, 1709 C, 1712 A) καὶ — γέναιτο cl. H II 31 καὶ δὲ — λάβοις. Per se tamen coniunctivus aoristi nihil offendit cf. S 402. 529, Suppl. I 116 cl. H I 66 (post μηδαμῶς), Hex. 78 (μηδὲ). 74. 1177, Suppl. XLVI 8 (μηδὲν), tum S 555 καὶ καὶ καλῶς τὰς καλῶς ἡνωμένας, quo loco θαλώσης clare V exhibet.

⁴⁾ Itaque longe alia est ratio apud Aristophanem Ran. 821 ῥήματα ἱποβάμονα, ubi ipsa verba equo insidere poeta fingit cf. insuper 929 ῥήματα ἱποδερμήματα.

⁵⁾ Cf. Stallbaum ad Platon. Phaedr. p. 246 A; adde Hex. 846 sqq. ἢ τὸν πυραυγὴ δῖφρον ἢ τοὺς ἐμφλόγους | ἵππους ἐλαύνων οὐρανῶν ὁδὸν δράμαί, | ἵππεὺς δὲ δευθῆ τῷ βίῳ μετάρσιος.

⁶⁾ Magis accedit Philes vol. II p. 293 v. 2 ὥς τις γὰρ ἵππος ὁ δρομεὺς οὗτος λόγος. Nec differt Pisides S 442 sqq. ἐνταῦθα καίπερ φερμὸν ὄντα τὸν λόγον | καὶ σικριτιῶντα καὶ δραμεῖν κεχρηῶτα | εἴρξω κρατήσας τῶν ἐνάρθρων ἀσμάτων, modo ἀμάτων pro ἀσμάτων reponatur cf. Philes vol. I p. 93 v. 43 sqq. ἀλλ' ἀνείργω τὸν λόγον, | ὥς εἰ τις ἵππεὺς ἀλτικὸν πῶ-

179 ἐκ κυμάτων δὲ δυστυχοῦς ὠθουμένην

convenientior est codicis M lectio γάρ, ac Pisidae usum praeterea ἀντικρουμάτων exprimit 185 ἐκ τῶν βιαιῶν ὥσπερ ἀντικρουμάτων cf. P II 140 ὁδὸν βιαίως πανταχοῦ συγχρούσμεναι¹⁾).

Orationis contextus πάντων commendat 212 sqq.

ὕμν δὲ πᾶν τὸ πραχθὲν ἐσπουδάζετο,
ὅπως ὁ πρῶτος μισθὸς εἰς τὴν αἰτίαν
καὶ τὴν ἀπορροήν συνδράμει τοῦ πράγματος

cf. 208 sqq., poetae consuetudo formam παρέσχεν vindicat 224 sq.

οὐδὲ γὰρ θαλαττίας
κίνδυνος ὁρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἡ ζάλη
τῇ σῇ παρέσχεον ἐγκοπήν²⁾ προθυμίᾳ

cf. Hex. 547 sq. ἂς οὔτε χειμὼν οὔτε κύματος ζέσις | εἵργει τυποῦσθαι
πρὸς τὸ σοὶ δεδογμένον cf. Av. 257 sq. οὐδ' ἀντανεῖλεν αὐτὸν ἐμφυτος
βία | τέκνων τοσούτων οὐδὲ σώματος μάχη. Adde P I 172 sq. καὶ νῦξ
ἀφρηγῆς καὶ βράσαντα κύματα | διπλῆν ἀνάγκην τῆς ζάλης εἰργάζετο, II
40 sq. σοὶ καὶ τράπεζα καὶ τροφή καὶ πόματα³⁾ | τόξοις παρσκευάστω
καὶ ταῖς ἀσπίσι, 88 sq. ἐμοὶ μὲν ὕμῃς ὡς ἀδελφοῦς ἡ σχέσις | καὶ τῆς βασι-
λείας ὁ τρόπος συνήρμωσεν, Av. 464 sq. πολλή δὲ φύρσις καὶ φόβος καὶ
σύγχυσις | τοῖς ναυμαχοῦσι βαρβάροις συνήρχετο, H I 49 sqq., ἀλλ' οὐρανός,
γῆ, πῦρ, ὕδωρ, ἀήρ, νέφη | καὶ πᾶς ὁ κόσμος τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω | κροτεῖ
σὺν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ τὰ σκάμματα, 128 sq. εἰ μὴ τὸ σὸν φρόνημα καὶ τὸ σὸν
κράτος | ἤγειρεν αὐτούς, 202 sq. τὸ σὸν γὰρ ἄθλον πᾶσα χώρα καὶ πόλις |
ἐμπρακτον οἶδε τοῦ βίου γενέθλιον, 238 sq. ἕως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγαιῶν
στόμα | λύση τὰ πολλὰ τῶν λόγων ἐμφράγματα, Hex. 1374 sqq. πῶς οὖν
μελίκαρτόν τε καὶ πῦρ καὶ ζέφυρος | καὶ μὴν ὁπὸς καὶ ῥίζα καὶ χοῦς καὶ δρόσος |

λον στρέφει | πῆλεις ἀγαθὸν τοῖς ἑυτήρσι τὸν δρόμον et de vocis ἄρμα usu Vergilius Aen. II 236 stuppea *vincula* collo (scil. equi) intendunt et Ausonius Mos. 42 intendunt collo mulorum *vincula* nautae. De epitheto ἐνάρθρων cf. Vergil. Georg. III 184 ferre rotam et stabulo *frenos* audire *sonantis* cum Schneideri nota ad Varron. de re rust. II 7, 12 (Scr. rei rust. vol. I 2 p. 463 sq.); quamquam Pisides ad orationem adludere putandus est similiter ac nostro loco silentium verbis ταῖς ἀφώνοις ἡνίκαις significatur.

¹⁾ Adde Wytttenbach. ad Plutarchi Mor. p. 137 B et Lobeckium ad Sophocl. Ai. 704.

²⁾ Cf. p. 201 n. 6 supra.

³⁾ Hilbergii emendationem pro καὶ πόματα καὶ τροφή ('Wiener Studien' vol. IX p. 212) fulcit M; ipsa vero forma πόμα nihil dubii adfert, quapropter relinquenda est An. p. 1693 D cf. Lobeck. Paralip. p. 425 sq. et 444 sqq.

εἰργει τὸ ῥέυμα καὶ τὸ δέριμα συλλέγει el. Suppl. II 44 sqq. καὶ μακαρίζει τὴν χάριν | τὴν σοὶ δοθεῖσαν πᾶσα χώρα καὶ πόλις | καὶ πᾶς ὁ κόσμος ἐκ μιᾶς συμφωνίης et Av. 119 καὶ τῷ μὲν εὐτρεπίστο τόξα καὶ μάχη¹⁾.

II 30 ἔρπουσα δάκνει καὶ δακνῶν τὴν φύσιν

vitium metricum, quod Hilbergius (vol. IX p. 211) forma δακνῶνται sublaturus erat, codicis scriptura οὐσίην sanat. Quae medela etiam S 626 πλήρεις φυλάττων ἐκατέρως τὰς φύσεις videtur adhibenda esse, ubi αὐτοῦ pro τὰς temptabat Hilbergius (ibid. p. 218). Sane in praecedentibus (624 sq.) Θεὸς γὰρ ὢν τέλειος ἀνθρώπου φύσιν | ἀσυγχύτως μὲν, πλὴν ἀμειώτως ἔχει vox φύσις occurrit, sed nostra potius ratio inde comprobatur, cum saepius in S φύσις et οὐσία consociantur cf. 137 sq. γεωμετρεῖν δοκοῦσι τὴν θείαν φύσιν, | ἰσχνοῖς λογισμοῖς τὴν ὑπὲρ νοῦν οὐσίαν, 232 sq. πέτῃ δὲ πολλὰ τῇ περὶ σου φύσει, | φθάσκει νομίζων τοῦ Θεοῦ τὴν οὐσίαν, 293 sq. τῇ συνθῆσει γὰρ εἰ μένουσιν αἱ φύσεις, | ἐν ταῖς ἐκκενῶν οὐσίαις σεσωσμένοι, 396 sqq. οὐκ οἶδε κεκρυφὸς τε καὶ πεπεισμένος, | ἄφθαρτον εἶναι τὴν ἀνωτάτω φύσιν, | ὥς μήτε φεγγὺς μήτε σύγχυσιν πάθος | εἰς τὴν ἄχραντον ἐμβατεύειν οὐσίαν, 492 sq. οὐ γὰρ μεθῆκε τὴν ἐν ἀνθρώπῳ φύσιν, | ὥς οὐ μεθῆκε τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, 661 sq. <τὴν> ιδιότητα <τῶν>²⁾ φύσεων ἀσυγχύτως | ἐκ τῶν ἀμεικτων οὐσιῶν ἡνωμένην³⁾. Neque aliter statuendum de Hex. 377 sq. οὐ τὴν ἄτρεπτον ἐννοήσας οὐσίαν | δούλην νομίζει τὴν ἀείτρεπτον κτίσιν, ubi φύσιν MVP₁ BN₁ et Morelli margo praebent⁴⁾ cf. P II 304 sqq. μιᾶν θέλοντα τὰς διεστώσας φύσεις | ..... θς ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς τὰς οὐσίας | τρέπειν νομίζων συγχύσεις εἰργάζετο, Av. 519 sqq. ὅπως ὁ πάσης ἀρχιτέκτων οὐσίας, | ..... ὁ παιδαγωγῶν συμπερόντως τὴν φύσιν, R 47 sqq. εἰσπράττεται δὲ τὴν

¹⁾ Contrariae rationis exempla sunt P II 139 sq. ξίφος μὲν ἀσπίς καὶ ξίφη τὰς ἀσπίδας | ὤθειον, Av. 363 sq. κοινὸν γὰρ εἶχον πένθος ἐξ ἑνὸς τρόπου | τὸ Περσικόν τε καὶ τὸ βάρβαρον γένος, Hex. 1542 καὶ τέφρα καὶ χοῦς ὠφελοῦσι καὶ τρίχες.

²⁾ Supplementa Hilbergio debentur ibid. p. 219.

³⁾ Tantum igitur abest, ut S 659 φύσεις ἐκατέρας, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τὰς δύο obstat, ut corruptelae ausa adgnosci possit. Eodem enim sensu promiscue et οὐσία et φύσις usurpantur cf. praeter locos supra excitatos (οὐσία) S 181. 241. 392. 402. 413. 414. 428. 475 et (φύσις) 10. 17. 19. 44. 114. 144. 150. 160. 161. 162. 168. 230. 247. 261. 270. 274. 312. 417. 426. 495. 527. 530. 541. 554. 566. 569. 597. 600. 623. 637. 646. 657. 704.

⁴⁾ Κτίσιν ipse Pisides videtur commendare Hex. 349 κοινήν δὲ δούλην πᾶσαν εἶναί σου κτίσιν et 382 οὐκ οἶδε δούλην τὴν κλονουμένην κτίσιν (cf. insuper 354. 359. 401. 412), sed eodem modo sibi invicem respondent H I 26 πάλιν παραινέει καὶ μεταίρει τὴν κτίσιν et Hex. 774 ἢ πῶς τυραννέει καὶ μεταίρει τὴν φύσιν el. Van. 113 κλέπτει δὲ τὸν νοῦν καὶ μεταίρει τὴν φύσιν.

ἀπάντων οὐσίαν | ..... φθείρων, ὑφέλων, πορνοβοσκῶν τὴν φύσιν, Hex. 598 sqq. καὶ φῶς μὲν οἰκῶν, τοῖς δὲ τὴν σὴν οὐσίαν | ζητοῦσι πολλὴν ἀντιπέμπων ἐσπέραν, | ὡς συγκαλύπτων οὐ μόνον τὴν σὴν φύσιν¹⁾.

136 ἔσφιγξαν αὐτῶν ἀσφαλῶς τὰ πρᾶγματα

codicis M memoriam τάγματα Theophanes p. 304, 6 confirmat cf. Stud. p. 9²⁾, ubi praeterea αὐτῶν corrigendum esse monui.

152 ὁ νοῦς ἐν αὐλῷ τῷ λόγῳ κλονούμενος

optime φόβῳ M offert cf. Av. 167 ἀλλ' ἐξ ἐν αὐλοῦ τοῦ φόβου συστέλλομαι cl. P III 285 τοὺς βαρβάρους δὲ πάντας ἐκλόνει φόβος. Adluditur ad P II 143 καὶ πάντα φρικτὰ καὶ φόβος καὶ σύγχυσις cl. 125 sq. ὅμως δὲ φρικτὴν τῶν ἀγίων ὁ τρόπος | καὶ τὴν δόκησιν εἰσάγων προσήρχετο.

153 sq. ἀλλ' ὥσπερ εἰς ἄμωτιν ἐκ τινος βίας

πρόσω τὸ ρέυμα συντόμως ὠθοούμενον

rectissime M συντόμως suppeditat; nihil enim apodosis valet 155 sqq. οὕτως ἐκείνα τοῦ στρατοῦ τὰ κύματα | τῷ σῷ λόγῳ τρέχοντι συγκινούμενα | ἢ πρὸς τὸ σὸν πρόσωπον ἢ τούνατίον | ἀντιπροσώπῳ τῷ τάχει μετῆρχετο cf. III 339 sq. πάλιν πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν σου συντόμως | τοσαῦτα πράξας καὶ κατορθώσας τρέχεις, S 371 πάλιν διώξει συντονωτέρῳ τρέχει cl. P I 171 παλινδρομοῦντα συντόμως τὰ ρέυματα, ubi ex libidine, non ex V συντόμως edidit Quercius. Accedat I 201 τὸ πλῆθος εἰς ἐν εὐτόνως συνέτρεχεν cl. 156 τὸν ὕγρον ἐξέτεμνες εὐτόνως πόρον.

191 sqq. ὡς οὖν σοφιστῆς τοῖς ἱατρικοῖς λόγοις

πεῖραν συνάψας οὐκ ἀφῆκε τὴν νόσον

κρυπτῶς ὑποσυνύχουσαν εἰς βλάβος βλάβης,

ἀλλ' εὐθύς ἐξέκοψεν ἢ ζίφει τεμνών

¹⁾ Sequitur versus ἐν συστολῇ δὲ δεικνύων καὶ τὴν κτίσιν. Nimirum Pisides etiam voces φύσις et κτίσις coniungere amat cf. P III 392 sq. καὶ πᾶσα δοῦλη τῶν ὁριζόμενων φύσις | καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν πᾶσα σύνδουλος κτίσις, Hex. 165 sq. πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν, | ἀλλ', ὡς δοκεῖ σοι, πᾶσαν ἀρμόζων φύσιν. Per se igitur vox οὐσία cum κτίσις econiuncta nullam difficultatem parat cf. Hex. 602 sqq. ὅπως, ἐάν τις ἐξερευνῇσαι λόγῳ | τὴν σὴν ἀνεξεύρητον οὐσίαν θείῃ, | πρῶτον λάβοι κάλυμμα τὴν στυγνὴν κτίσιν, S 475 sq. τὸν ἐξ ἀμύκτων οὐσιῶν καὶ τὴν κτίσιν | τὸ πρῶτον ἀρμόσαντα cl. Hex. 1427 οὕτως ὁ τὴν ἑνσαρκον οὐσίαν κτίσας. Adde II II 218 sqq.

²⁾ Contrario modo πρακτικῆς in τακτικῆς abiisse Av. 319 ὅπλοις λογιμῶν, τακτικαῖς ἀγρυπνίαις ex 137 χαῖρε στρατηγὲ πρακτικῆς ἀγρυπνίας (cll. P II 184 et S 73) colligas, sed memoriae traditae suffragari videntur P II 39 τρέβους δὲ τὰς σὰς τακτικὴν εὐτεχνίαν et 362 ταῖς τακτικαῖς σου προσβαλὼν εὐτεχνίαις.

ἡ καυστικῶς ἐφλεξεν ἡ καθαρσίω
 τὰς ἔνδον αὐτῆς ἐκκαθαίρων αἰτίαις,
 οὕτω τὸ σῶμα τοῦ στρατεύματος τότε
 εὐρὺν κακωθέν ἐκ φιλοβλαβούς νόσου
 ἐπέσχεας αὐτοὺς ἐκ κακῆς ἀπληστίας,
 λόγῳ καθάραις τὰς ὁρέξεις τῆς βλάβης

codex noster orationis contextum, qui inter 196 et 197 misere turbatur, unius versus supplemento ἐλευθεροῦ τὸ σῶμα δυσκόλου πάθους aptissime reficit, unde et participium ἐκκαθαίρων v. 196 suspitione expeditur et metaphora τὸ σῶμα τοῦ στρατεύματος v. 197 iustum sensum accipit. Recte etiam v. 199 M τῆς pro ἐκ offert (cf. Stud. p. 12 n. 3), quae scriptura ex 198 se insinuat, sed praeterea duo menda v. 193 et 194 resident, quae coniecturis βλάβην (pro βλάβης)¹⁾ et ἐξέκοψε τῷ (pro ἐξέκοψεν ἡ)²⁾ commode tolluntur.

218 τὸ Σαρακηνῶν τάγμα τῶν πολυτρίχων

metro vacillanti succurrit τῶν post τὸ in M oblatum³⁾ cf. Anth. Pal. IX 210, 8 καὶ Πέρσαις ὁλέσεις καὶ χινομήρους Σαρᾶκηνοὺς. Similiter ἄ offerunt peregrina nomina Ἀβειρῶν (S 667), Ἀβεσσάλωμ (Suppl. I 119), Ἀρτᾶσῆρ (H II 173), Βαλτᾶσαρ (H I 31), Ἀρᾶρτασις (H II 167), Ζαχᾶρις (Suppl. LXV 3 et LXXIX 3), Ἰορδάνης (Suppl. XXXI 1), Ἰορᾶλῆτι (Suppl. II 25), Ἀζῆρος (S 633, Suppl. II 108, C 1)⁴⁾, ac praeterea P I 136 καταστρατηγεῖς <τοῦ> Φαρᾶ τοῦ δευτέρου Hilbergii supplementum (vol. IX p. 211) ratum facit Av. 495 εἶδε γὰρ, οἶμαι, τὸν Φαρᾶ τὸν δεύτερον, etsi An. p. 1680 A habes ὁ τοῖνον Μωσῆς ὁ ἡμέτερος, ὁ θαλάσση καλύψας Φαρᾶ τὸν νεώτερον⁵⁾ cf. R 60 δεῖξας ἐκεῖνο τὸ ζῦλον τὸ δεύτερον. Quae cum ita sint, equidem nullus dubito,

¹⁾ Appositionis ratio ex 198 φιλοβλαβοὺς νόσου et 200 τὰς ὁρέξεις τῆς βλάβης evincitur cf. insuper Av. 347 ὁ τῶν Σκυθῶν τύραννος, ἡ πρώτη βλάβη et H I 75 καθέλειεν ὕδραν, μυριαύχενον βλάβην, tum Suppl. III 59 sq. ἀφ' οὗ γὰρ ἡμᾶς τῆς τυραννικῆς βλάβης | ἐλευθερώσας ἐκ Θεοῦ δούλους ἔχεις, ubi Phocas designatur. — Εἰς βάθος pro ἐν βάθει (P II 13, Hex. 559, Suppl. I 25, LXXX 2) dictum est, quod pro εἰς βάθος (P I 90) vice inversa usurpatur P III 221, Hex. 538, Van. 153. Ceterum cf. An. p. 1709 D τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐνιμάτων ἡ εὐχρεια φοβερὸν ἔχει κατὰ βάρους τὸ νόσημα.

²⁾ Cf. Suppl. IV 105 πῇ μὲν φλογίζων, πῇ δὲ τέμνων τῷ ζῖφει.

³⁾ Cf. Stud. p. 13 n. 2, ubi etiam codicis p scripturam Σαρακηνῶν reposui.

⁴⁾ Sed ex communi usu syllaba longa occurrit in Ἀβιδὸ (P II 113, Hex. 53.91, Suppl. I 117) et Σεᾶφι (Hex. 177).

⁵⁾ Adde p. 1684 D αἶρετ τὴν Ἱερουσαλὴμ Ναβουχοδονόσορ (sic exhibent codd., non Ναβουχοδονόσορ, quemadmodum Quercius praebet) ὁ νεώτερος cf. Suppl. LXXIX 3. ὁ Ζαχαρίου παῖς, Ἠλίας ὁ δεύτερος.

quin eadem ratione etiam H I 16 δροσίζεται φλόξ Δανιήλ τῷ δευτέρῳ articulus τῷ ante Δανιήλ supplendus sit; tum Hex. 625 εἰς <τὰς> διατάξεις ἀσκοληθῇ τὰς νέας ex M articulus prior¹⁾ recipiendus est, de quo ante Muellerum (ad Ignat. p. 8 n. 7) et Hilbergium (o. c. VIII p. 302) iam Morellus cogitaverat. Quae quidem adiectivi collocatio poetae nostro in deliciis est cf. P I 104 ἡ νύξ μὲν ἡ μέλαινα τῶν ἐναντιῶν, 140 μορφήν ἐκείνην τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, 208 τμηθέντας οὐδὲν τὴν φύσιν τὴν ἄρρενα, II 96 ἡ ταῖς ἀνάγκαις ταῖς ἀνεγκλήτοις αἰεὶ, 107 οἱ τὰς τραπέζας τὰς ἀμίκτους αἰμάτων, 223 καὶ τοῖς ποσσὶν σου τοῖς πανημέροις τέχρῳ, 319 τὴν λύτταν αὐτοῦ τὴν ἀνάπτουσαν²⁾ σβέσει, III 67 τῇ γὰρ δοκῇσει τῇ παρημελημένῃ, 259 πρὸς τὰς ἐπάλλξεις τῶν φαρμάγων τὰς νόθους, 438 ἐχθρῶν σεβόντων τοὺς θεοὺς τοὺς προσφάτους, Av. 142 τῶν πυροπολούντων τὸ θράσος τὸ βάρβαρον, 215 τοὺς γηγενεῖς πλάττουσι τοὺς ψευδοσπόρους, 332 θήγειν καθ' ἡμῶν τὸ ξίφος τὸ βάρβαρον, 367 πρὸς τὴν κρίσιν συνῆλθε τὴν θεόγραφον, 373 τὸ φρικτὸν εἶδος τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, 395 ἐκ τῆς ὁμίχλης τῆς ξένης ἐκρύπτετο³⁾, H I 72 τὴν λύτταν ἦγχε τοῦ κυνὸς τοῦ παμφάγου, 74 ἀνέϊλε τὸν δράκοντα τὸν μιαιφόνον, 77 ἐπνίξε τὸν λέοντα τὸν κοσμοφθόρον, R 109 sq. τοὺς τοῦ δράκοντος θηριώδεις χυχένους | τοὺς πολλάκις φύνετας, Hex. 135 στολίζεται δὲ τὸν χιτῶνα τὸν μέγαν, 1034 φύει τὰ τέκνα τῇ κούσει τῇ ξένη, 1225 ὅπως πυρωθεῖς ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις, 1431 ἀλλ' ἐβαλὼν τὸν σφῆνα τὸν ψυχοκράτην⁴⁾, 1538 καὶ τῶν βάτων δὲ τῶν ἀκάρπων οἱ κλάδοι, 1794 τὸ τῆς χαρῆς ὄχημα τῆς αἰωνίου, 1881 ἀλλ' ὦ φονευτὰ τῶν παθῶν τῶν βαρβάρων⁵⁾, Van. 54 ὁ χοῦς ὁ εἰς πνευματω-

¹⁾ Ante eandem vocem τὰς excidit H II 120 πάσας ἀνέγνως <τὰς> διατάξεις τῶν νόμων, ubi verum vidit Hilbergius vol. IX p. 215.

²⁾ Cf. p. 172 supra.

³⁾ Av. 313 ἔδοξε τοῖς ἄρχουσι τοῖς ὑπηκόοις Quercii explanatione abiecta comma post ἄρχουσι adiciendum est cf. An. p. 1716 B ἔσπευδὲ τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ ἄρχων.

⁴⁾ Vocem ψυχοκράτης ex nostro loco effinxit Thesaurus vol. VIII p. 1953 D cf. Theodorus Prodromus in Boissonadi Anecd. Nov. p. 386 (v. 388) τὸν καρδιοῦχον καὶ γλυκὺν ψυχοκράτην, tum ναυκράτης Hex. 1009, Περσοκράτης H I 13, et fortasse πλουτοκράτης (Miller ad Phil. vol. II p. 32 n. 1) Hex. 477 καὶ ψυχοκρῆς γίνεται πλουτοκράτης, ubi extrema vox in mendo cubat, quod margo Morelli παντοκράτης neutiquam tollit. Contra riae rationis exempla sunt παγκράτης Hex. 1076 et φρενοκράτης Suppl. IV 36.

⁵⁾ De Hex. 1150 τὸ πιστὸν ἔξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπόρου cf. Stud. p. 134 n. 5, — de 1343 βόος δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργάτην cf. p. 121 n. 6; — versus 1684 ἐνθαῖς δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ ἀβρίτῳ recte in MVTpN deest, aequae ac truncus σὺν τοῖς δὲ... ἅμα (1681), — non recte tamen 1681—1684 Pisidae abiudicat Hilbergius Byz. Zeitschr. vol. VII p. 339, cuius scrupulos de v. 1682 ἀοριστος, ὑπερσυντελικός, ἐγκλίσεις νέμων optime scriptura ὑπερσυντελικός in MVTpN tradita evellit.

θεῖς εἰκόνι, S 109 τεκμήριον γὰρ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθέτου, 182 οὐ γὰρ τι δεῖξεις ταῖς γραφαῖς ταῖς ἐγκρίτοις, 198 λέγει πεπεισθαι ταῖς γραφαῖς ταῖς ἐγκρίτοις, 364 οἱ τῶν κυνηγῶν τῶν ἀδήλων ἐργάται, 436 πρὸς τὰς ἐπὶ δὲ τοῦ Θεοῦ τὰς ἐγγράφους, 608 ἀλλ' ὥς τὸν Ἐφραῖμ ἐκδιδάσκει τὸν μέγαν, fr. 45 οὐ τὰς πλάκας φέρουσιν τὰς θεογράφους, 121 ταύτην δὲ τὴν φάλαγγα τὴν νεοσπάδα, Suppl. II 22 ἐκ τοῦ δρόκοντος τοῦ σφαγέντος ἀρχάσκας, 44 sq. μακαρίζει τὴν χάριν | τὴν σοὶ δοθεῖσαν, IV 22 τὴν σάρκα ποιῶν τὴν δεισιπῶσαν μίαν, 52 καὶ τῇ χαλάζῃ συμπλέκῃ τῇ βαρβάρῳ, XX 2 τῶν παρθένων δις (non δὲς) τὸν χορὸν τῶν εὐφρόνων, An. p. 1680 A ὁ τοίνυν Μωσῆς ὁ ἡμέτερος ὁ θαλάσση καλύψας, 1684 C τὴν γῆν ἐμπρόκειν τὴν οἰκείαν, 1697 B ἐμινύμην ποτὲ τὴν παρφορὰν τὴν ἐκούσιον, 1724 A ἡ δὲ ἡ δὲ ἡ συνανταῖσα, 1725 A ὅπως τὴν σφραγῖδα τῷ τυράνῳ τὴν περιχυμένον ὑποδείξωσιν¹). Duplex adiectivum occurrit Hex. 1155 τὸν μὲν διδάσκει τὸν τυφλόν, τὸν παμφάγον et 1165 τίς τὴν μέλιτταν τὴν σοφὴν, τὴν ἐργάτιν. neque aliter intelligendus est tertius Hexaëmeri locus 1009 καὶ τίς τὸν ἰχθὺν τὸν βραχύν, τὸν ναυκράτην. Contra legem peccat Hex. 1125 τῆς μακρογῆρου τῆς κορώνης τὸ στόμα, ubi κατ' ἐξοχὴν voce ἡ μακρόγῆρος avis 'annosa' (Horatius C III 17, 13), 'vetula' (IV, 3, 25), 'novem saecula passa' (Ovidius Met. VII 274)²) significatur, substantivum vero epexegetin quandam repraesentat³), unde cadant necesse est Hilbergii coniecturae ('Wiener Studien' vol. IX p. 211 et VIII p. 299) P I 71 τὰς αὐταδέλφους <τὰς> ἀρετὰς καὶ συντρόφους⁴) et Hex. 1801 ἡ μυστικὴ κλεῖς τῆς θεοδόχου <τῆς> πύλης⁵).

¹) Adde P I 15 sq. τῆς ἐξουσίας | τῆς σῆς, II 265 τὸν νοῦν τὸν σόν, III 376 τῶν πόνων τῶν σῶν, Av. 178 sq. τῆς ὀλκάδος | τῆς σῆς, Hex. 890 sq. τὴν ἐνέργειαν... | τὴν σῆν, 907 sq. τῆς κοσμοουργίας | τῆς σῆς, Suppl. XLVIII 9 τῷ πατρὶ τῷ σῷ, — P II 71 τῶν λογισμῶν τῶν τοσούτων, — S 165 τῶν προσώπων τῶν τριῶν, tum Av. 174 τὴν ψάμμον ἐκπύσσας (ἐκπύσσας Qu., sed non V!) τὴν τῶν βαρβάρων, 371 καὶ πρὸς τὸ τέλῳς ἐκδραμῶν τὸ τῆς δίκης, 509 οὕτω γὰρ ἡ μὲν ὄψις ἡ τῶν ὀμμάτων, II II 81 τῆς Ἰοργίνος προσήματο τῆς τοῦ Περσέως, Hex. 1797 τὸ τῆς πάλης αἵμαμα τῆς τῶν μαρτύρων, S 649 sq. τὸ πηγᾶτον στόμα | τὸ Γρηγορίου, — Av. 269 sq. τὰς βάρεις | τὰς πρὸς τὸ τέλῳς, — 82 τοὺς ἀγωγούς τοὺς ἐκὼς, — P I 45 τῶν γὰρ λογισμῶν τῶν ἐν ἡμῖν. III 373 τὸν νοῦν τὸν ἐν σοί, — S 261 τὰς φύσεις τὰς ἐκ δυνάμει, — Suppl. I 47 οἱ Κύκλωπες οἱ πάλαι, An. p. 1713 B τῶν στεφάνων τῶν ἔπειτα.

²) Cornicis epitheton μακρόγῆρος recurrit apud Constantinum Manassen 6334 ἀμετροβίους ἤριζε κορώναις μακρογῆρος. De re cf. Goettling-Flach ad Hesiod fr. CLXIII. Apposita ἐννεάγῃρα (Ara. 1022) et πολύζως (Oppian. Cyneg. III 117) nunc quidem in editionibus nou comparant.

³) Cf. Kuehner-Gerth, ausf. Gramm. § 462 a n. 1 (vol. II 1 p. 601 sq.).

⁴) Requiritur: οὐσας ἀδελφὰς <τὰς> ἀρετὰς καὶ συντρόφους, sed fortasse τὰς αὐταδέλφους <γούν> ἀρετὰς καὶ συντρόφους sufficit.

⁵) L. θεηδόχου cum VTP, in quam lectionem iam Morellus in editione altera

230 sq.

τάς δὲ συμφοράς ὅλας

ἔστρεψεν εὐθύς εἰς γράβαν μεθαρμόσας

corrigendum ἔστρεψαν cum M cf. P I 160 sq. ἕως ἔστρεψας εὐσεβῶς μεθαρμόσας | τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐδοξίαν, ubi codicum memoriam leges metricae certam reddunt, tum P I 52 τὰ δυσχερῆ τραπεῖν εἰς εὐεξίαν, S 424 οὐ θιγέτου τραπέντος εἰς τούναντιον cl. Hex. 282 οὐκ εὐθύς εἰς χαιμῶνα τὴν θέρμην τρέπει, 854 ἡ καὶ πατάζει (sive potius πατάζει) Νεῖλος εἰς αἶμα τρέπων. 1675 τὸν πάντα κόσμον εἰς ἐπιδόγμα τρέπεις¹⁾. Adde Van. 229 ἀνετράπη τὸ κοῦρον εἰς τούναντιον, — Hex. 469 παρὰ τρέπει τὸ πλῆκτρον εἰς τούναντιον, Van. 72 ἀνθρῶπος εἰς βροῦν φατιῶν παρὰ τράπη. Attamen Van. 74 τὸ κάλλος ἀντέστρεψεν εἰς ἀμορφίαν recte VTLP ἀντέστρεψεν exhibent cf. P II 333 sq. εἰς ταπεινῶσιν τότε | τὸν ὄγκον ἀντέστρεψε τῆς ἐπάσεως et Hex. 1317 τὴν πίστιν ἀντέστρεψαν (ἀντέστρεψαν falso B, ἂν ἔστρεψαν N) εἰς ἀπιστίαν.

280 sq.

οὐδ' ἄλλος ἔππους ἡνιοχῶν τάς ἡνίας

λοξὰς προδεικνύς ὁ ἕως παρέρχεται

per se ὁξέως nullam dubitandi ansam praebet (cf. Av. 460 cl. Suppl. III 24), sed sententiae continuatio codicis M lectionem ὁρθῶς extra omnem dubitationis aleam ponit; neque enim tempus, sed cursus ratio tertium comparationis efficit cf. 282 sq. ὡς σὺ κρατήσας τοῦ στρατοῦ τάς ἡνίας | ὑποτρέγων παρῆλθες ἐξ ἀντιστρόφου cl. 279 ἀντιστρόφῳ παρῆλθε θηρίον δρόμῳ et 285 πρὸ τῆς μάχης ἀφῆκας εἰς ἀντιστάδην.

313 ἔπικτεν οὐκ ἐκπλήξιν, ἀλλ' ἐκπλήξιν

M optime L. Dindorfii emendationem (Thes. vol. III p. 535 D) ἐμπλήξιν²⁾ confirmat. In eo enim Pisidae ars consistit, ut compositionis ratio scite varietur. Cuius artificii ignari et librarii et editores haud semel vitiosas lectiones inculcarunt e. gr. a) P II 283 ὑποτρέγων (sic Mp, ὑποστρέφων V) παρῆλθες ἐξ ἀντιστρόφου b) Av. 97 παρῆκεν (παρεῖδεν p) ἡ μεθῆκεν εἰς ὑπερθέσεις, c) Hex. 14 sq. καὶ τὴν ὀμίχλην τῶν φρενῶν ὑποστρέψει (cf. Stud. p. 132) | καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπλὴν ἀντι-

(1618) inciderat cf. Suppl. II 2 ὅλη σε τιμῇ καὶ καλεῖ θεηδόχον, XXXVIII 3 καὶ τοῦτον, ὃ δέσποινα καὶ θεηδόχε, XLI 3 σπῆλαιον ἄλλο καὶ φάτην θεηδόχον. Altera forma nostro auctori relinquenda est Suppl. LXVII 2 ἡ θεοδόχος γὰρ εὐτρεπίζεται φύσις.

¹⁾ Accedat Van. 215 ἔπαινος οἶδε τὴν ἀμορβίαν τρέπειν pro (ἔπαινον) τρόπων cf. Stud. p. 190 n. 9.

²⁾ Contraria ratione Quercius nescio unde Hex. 126 ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐμπλαγέντες οἱ πάλοι optimam scripturam ἐκπλαγέντες, in qua et codices et editiones consentiunt, oblitteravit cf. Hex. 588 sq. ὡς μὴ τὸ μῆκος ἢ τὸ κάλλος τοῦ πλάτους | μόνον σκοπήσας ἐκπλαγῆ τῶν κτισμάτων cl. P III 34. 166, Hex. 605, S 249, Suppl. II 64, XLII 2, An. p. 1704 D. Recte insuper pro ὡς μέγαν Hercher ex V (= p₁ T₂) οἱ πάλοι reposuit.

στρέφει (ἀποφράττει contra metri leges coni. Morellus), d) 225 τὴν τῶν ὀμμάτων | ἐκλαμψιν ἢ πρόσλαμψιν (πρόσβλεψιν coni. Mor.), e) 1746 εἰς γῆν ὁ πηλὸς συστραφεῖς ὑποτρέχω (sed ὑποστρέφω MVTpN). Cf. de a. 1) c. e. P II 312 κυκλῶν δὲ πάντα καὶ στρέφων ἀντιστρέφων, S 252 εἰς τὴν σεκυτοῦ συστροφὴν ἀντιστρέφεις²⁾, 323 αἰεὶ τὸ διττόν συστρέφων ἀντιστρέφεις, tum Hex. 1080 sq. ἐφ' οἷς δοκοῦσιν ἐκ ποδῶν ἀντιστρέφων | τὴν σφαριεῖδῃ κόπρον ἀντισυστρέφειν. — Cum b. et d. plane conspirant Av. 460 ὅμως παρῆλθεν ἢ διῆλθεν ὀξέως et Hex. 37 ἀνείλεις ἢ καθεῖλεις³⁾, — proxime accedunt H I 81 τὸ φῶς ὑπέστη καὶ διέστη τὸ σκότος, Hex. 1503 μὴ μᾶλλον ἐκστῇ καὶ διαστῇ τῷ φῶσι, 1662 τέλους ἀπέστης καὶ διέστης τοῦ μέσου, 1721 ἐφίστασαι γὰρ καὶ παρὼν ἀφίστασαι, — P III 171 sq. οὕτως ἄπαντας καὶ τρέχοντας προςδέχῃ | καὶ μὴ τρέχοντας εἰς τὸ σώζειν ἐκδέχῃ, nec distant H I 74 sq. ἀνείλε τὸν δράκοντα τὸν μιαιφόνον, | καθεῖλεν ὕδραν, μυριαύχονα βλάβην, S 609 sq. κατῆλθεν ὢν ἄσκαρος ὡς θεοῦ Λόγος, | ἀνῆλθεν ὢν ἐνσκαρος ὡς ἡμῶν γένος, Suppl. IX 3 sq. ὁ μὲν νοσῶν εἴσελθε καὶ λύεις νόσον | ὁ μὴ νοσῶν πάρελθε, μὴ λάβῃς νόσον, An. p. 1697 C τόξον ἐντείνων, ἀσπίδα προτείνων, — S 611 sq. ὡς οὐ κατῆλθεν ἡμίθεος πρὸς τοὺς κάτω, | οὐκ ἀντανῆλθεν ἡμίτομος πρὸς τοὺς ἄνω, 318 sq. εἰ δ' αὔγε τὴν σάρακωσιν εἰσάγεις πάλιν, | εὐθὺς τὸ διττόν αὖθις ἀντεπεῖσάγεις, Suppl. II 88 sq. εἰ δ' ἀντινεύσεις, καὶ τὸ τῆς νίκης κράτος | συναντινεύει, An. p. 1704 C ὁ μὲν πρὸς φόβον τοῦ βασιλέως ἐξέφερε τὸ ὄνομα, ὁ δὲ τὴν κοινωνίαν τῆς φύσεως ἀντεξέφερε, — Hex. 449 εἰ καὶ παρὰ νόμους ἐννόμους ὀρίζεται. Adde P II 160 ἀλλ' εἰλκες αὐτῶν καὶ μεθεῖλκες τοὺς τόνους, — II 161 ἔταττες, ἀντέταττες, Hex. 69 εἰπὼν, ἀπειπὼν, 851 ἔλκων, μεθέλκων, S 111 ἐλκειν, μεθέλκειν, — Av. 99 σχέσει λογισμῶν, δωρεῶν ὑποσχέσει, — S 124 sq. ὁ τοὺς ἐκείνω συμπερονῶντας ὑβρίσας | εὐδὴλον αὐτὸν φαίνεται καθ' ὑβρίσας, ubi voces simplices cum compositis copulantur. Recte igitur Hex. 695 sq. τοὺς ἐλκτικοὺς δὲ πάντας ἰθύνει τόνους, | βάλλει δὲ κλειθρατικῇ καθελκτικῇ πύλαις variam lectionem ἐκτικὸς (sive καθεκτικῇ) nobis videmur reiecissee p. 151 n. 2⁴⁾ cf. praeterea P II 222 κλέψαι

1) Per se ὑποτρέχων nihil offendit cf. P II 279 ἀντιστρέφω παρῆλθε θηρίον δρόμον, III 22 et fr. 64 (Stud. p. 165) τρέχων ὑπόστροφας, S 250 sqq. ἀναδρόμους ἡγῆγας ὥσπερ τῷ πεφυμένῳ σάλω | εἰς τὴν σεκυτοῦ συστροφὴν ἀντιστρέφεις ell. P II 272 sq. οὕτω νομίζων εὐτυχῶς προεκτρέχειν | ἐκ σοῦ σκελισθεὶς δυστυχῶς ὑποστρέφει et III 333 βάλλον, διώκων, ἐκτρέχων, ὑποστρέφων.

2) Cf. Stud. p. 135 n. 3.

3) Καθῆρας perperam Tp.

4) Sed Hex. 1798 τὸ σύνδρομόν τε καὶ συνέδρομον σέλας MVTpN et Morelli margo in σύνδρονον concinunt, quam scripturam genuinam esse equidem mihi per-

θελήσας αὐτὸς ἀντεκλέπετο, III 36 καὶ τοῖς λίθοις ἔμεινε συλλιθοῦ-
μενος, 161 sq. τῆς καρδίας γὰρ ἀστράτως κινουμένης | συναστατούσας
εἶχε καὶ τὰς ἐλπίδας, 227 sq. ὅλους προπηδᾶν τοῖς τραπεῦσι συμμάχους |
ἐκ τῶν ἐκντοῦ ταγματῶν ἐπέτρεπεν, 392 sq. σοὶ πᾶσα δούλη τῶν ὀρωμένων
φύσις | καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν πᾶσα σύνδουλος κρίσις, Av. 214 sq. ἐπεὶ δὲ λοιπόν,
ὥσπερ οἱ μῦθοι πάλαι | τοὺς γηγενεῖς πλάττουσι τοὺς ψευδοσπόρους, | τῆς γῆς
ὁ πυθμὴν βρυχάτους ἀνέπλασε, H II 176 sq. εἰς αἰχμάλωτον ὄνπερ ἤρπασε
θρόνον | ἀντενθρονίζειν ἐν κκοῖς τὴν Περσίδα, R 58 κλέψας τὸ πρῶ-
τον μειζῶνος ἀντεκλάπη, Hex. 148 φθάνει δὲ πᾶν κίνημα συγκινῶν
ὅλα, 493 τιμῆς βραχείας τοὺς ὑπερτίμους πόρους¹⁾, 1711 εἰ καὶ βάθος
γὰρ ἐμβαθύνει σοι²⁾ λόγου, 1899 sq. κάμψον δι' αὐτοὺς τῷ Θεῷ τὸν
αὐχέν. | καὶ πᾶσα Περσίς ἀντικάμπτει τοὺς πόδας³⁾, Van. 24 ὁ, πρὶν
κυθῆν, τῇ φθορᾷ συνεφάρη, 26 sq. κολάζεται γὰρ τῷφος ὠφρυωμέ-
νος, | ἀντοφρυωθεὶς τῇ θιᾷ τοῦ μεζίονος, S 177 μηδ' αὖ χαρίζου τῇ
Γροφῇ παρεγγράφων, fr. 18 sq. πέπων πεπχνθεὶς ἐξυδαροὶ <τὴν>⁴⁾
γαστέρα, | οἶνος δ' ἄκρατος ἐκπέποι⁵⁾ τούτου θράσος, An. p. 1681 B

suasi cf. Suppl. III 69 δεικνὺς ἐκείνῃ τῷ κράτει σου σύνθρονον et de re ipsa Suicer
Thes. Eccles. vol. II p. 1164 sq.

¹⁾ Vulgatam scripturam λίθους ex MVTpN correxi; de foraminibus agitur in
corpore discruciatī martyris factis.

²⁾ L. σοὶ et verte: 'quamvis enim rationis profunditas (cf. Hex. 68,
Suppl. CVII 18, An. p. 1692 C cl. P III 221) te (cf. Hase ad Leon. Diacon. p. 461
Bonn.) scrutetur'. Ἐμβαθύνει optimo iure pro ἐκβαθύνει ex V (= MTp) reposuit Her-
cher; eodem sensu verbum simplex adhibuit Pisides Hex. 768, tum Ariston apud Sto-
baeum Flor. LXXXII 7 (Mein. sive Anthol. II 2, 14 Wachsm.) οἱ ἐν διαλεκτικῇ βαθυ-
νοντες δοίκασι καρκίνους μαστομένους, οἱ δὲ ὀλίγον τρόχμον περὶ πολλὰ ὁσπᾶ ἀχρολοῦνται, ubi
philosophi mentem non adsecuti Usener βραδύνοντες, Wachsmuthius (vol. II p. 22) μη-
κύνοντες temptabant cf. insuper Philo de poster. Caini § 118 (vol. II p. 26 Cohn) ὁ δὲ
τῆς διανοίας ὀφθαλμὸς εἴσω προσελθὼν καὶ βαθυνάς τὰ ἐν αὐτοῖς σπλάγγνοις ἐγκεκρυμμένα κατ-
εῖδε, quo loco citra necessitatem (propter vol. I p. 25, 26 = de opif. mundi 77 οἱ τοῖς
νόμοις ἐπὶ πλέον ἐμβαθύναντες) ἐμβαθύνας coniecit Mangey.

³⁾ Hex. 858 στῶλον δὲ δεῖξει (l. δεῖξῃ cum T) νυκτὸς ἔμπυρον σέλας prave Mo-
relli margo πυρὸς exhibet. — 1567 ἰχθὺς δὲ πνεύμων τοῖς σάλαις ἐπιπνέων rectius
VpBN₁ et Morelli margo ἐπιπνέων offerunt, quae lectio laudquaquam formae πλεύμων
(pro πνεύμων cf. Suppl. I 32) favet.

⁴⁾ Recte addidit Hilbergius 'Wiener Studien' IX p. 221.

⁵⁾ Quercii scriptura ἐκπέποι in censum non venit, siquidem ex V epigramma sum-
psit, qui distincte ἐκπέποι praebebat aequae ac p; neque aliam lectionem ἐκπέοι in M in-
nuit. Graecitati vox accedat ad aoristi formam ἔπεψα adcommodata, nullum vero scrupulum optativus particula ἄν carens movet cf. Av. 170. 514, Hex. 46, S 94. 379, Suppl. XXVIII 2 (p. 140 supra), tum in sententiae condicionalis apodosis, (quae ἄν ex communi consuetudine Av 106, Hex. 1363, An. p. 1681 B secum trahit), P III 197. 359, Hex. 630 sqq. 690, S 143, fr. 12, ac fortasse Hex. 869 sqq. μόλις τὰ κρυπτὰ τῶν ὀπισθίων μέρη | Θεοῦ σκοπήσει καὶ πλέον μηδὲν βλέπων | πλέον ποθήσει (ποθήσει Hercher ex B) τὸν κεκρυμμένον πόθον, ubi σκοπήσει et ποθήσει MTN suppeditant, et 1590 καὶ τὴν πρόρινον

ὅταν γὰρ ἀγωνιστῇ εὐφημίας λόγος ἀνταγωνίζηται, 1708 D ὥς δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κείμενον ἐβιάζετο, τὸν φόβον ἀντιβιαζόμενον εὗρισκε, — P III 137 sq. πλὴν οὐ προσήκει συγκαλύψει τῷ λόγῳ | τὸ Περσικὸν κάλυμμα τῆς πανουργίας, Av. 31 sqq. ὥς ῥευστὸν ἀντίφραγμα καὶ τεῖχος νέον | τεῖχος γὰρ αὐτοῖς ἀντέβη τὰ κύματα | καὶ φραγμὸς ἐστὼς εἰς ἀεῖδρον φῦσιν, 78 τὴν γῆν ὑφέλων ἐξ ἐκείνης εἴλατο, Van. 29 sq. παρωθεῖται βίχ, | ὥς εἰ τις ὠθεῖ πάνταλον τῷ παττάλῳ, An. p. 1705 A τὸ φῶς κλέπτουσα διελέγχεται καὶ φύσις αὐτῇ τὸ κλέπτειν αἰεὶ καὶ ἐλέγχεται, p. 1725 B καταιδροῦνται κύνας, ὃν οὐκ ἤδεσθησαν οἱ ὁμόφυλοι, — tum P II 28 καὶ τὰς ἀτάκτους ἐκτροπᾶς ἀνατρέπει, Av. 247 ἀπὼν παρεῖναι, 360 τὰς εἰσόδους κλείσκει τὰς διεξόδους, Hex. 594 μήπως ἐπαρθεῖς τῷ μετὰρσίῳ θράσει, 744 sqq. εἴπερ δι' αὐτῶν ἐμβλοῦσα τοὺς ῥύπους | πάλιν δι' αὐτῶν ἐκβάλῃ τὰ δάκρυα, | τὰς εἰσόδους πλύνει τὰς διεξόδους, 1116 καὶ τοὺς ἐνύπνους ἐξυπνίζειν ἐργάταις, 1685 sq. προστακτικῷ δὲ πάντα μορφώσας λόγῳ | ὑποτακτικὴν σοὶ δημιουργεῖς τὴν κτίσιν, 1802 sq. δι' ἧς ἄσκαρος εἰσεληλυθὼς Λόγος | ἐξῆλθεν, S 128 κατηγορῶν δὲ τοῦ συνηγορομένου, 333 συνηγορήσῃ τῷ κατηγορομένῳ, Suppl. IV 44 καὶ τοῖς ἀποῦσι συμπάρων λογίζεται, An. p. 1684 C πολλὰ παράφρων καὶ νεότης ἐμφρων εὐρίσκεται.

Memoriae vitium M insuper tollit vocula ἀλλ' praemissa P II 333 ἐξ ἀπορίας εἰς ταπεινώσιν τότε, ubi οὖν post ἀπορίας supplebat Hilbergius (vol. IX p. 211), denique Pinderi coniectura ἐνθεν pro ἐντεῦθεν (cf. Stud. p. 14 n. 2) comprobatur 346 ἔδανεν, μήπως ἐνθεν εἰςβλῶν φθάσῃ.

Ad idem genus ex mea quidem sententia pertinent πλωται pro πλωται I 187¹⁾ et τε pro δὲ II 311²⁾, ac lacunam unius versus inter II 265 et 266 statuendam esse lectionis varietas ὥστε καὶ τὴν αἰτίαν

αἰματόβροϊαν σβέσεις, quo loco σβέσεις MN commendant. Quae cum ita sint, Suppl. I 54 πηγὰς δὲ τοῖς σοῖς ἐμβλαθῦνοι (ἐμβαθῦνοι M) κορφαῖς relinquenda est optativi forma olim in ἐμβαθῦναι mutata, tum Hex. 210 οὐ πλούσιος γάρ, οὐ δυνάστης ἀρπάσει codicum VpN lectio ἀρπάσει praestare videtur. Adde p. 222 sq. infra. — Ceterum θράσος habet V

(= Mp), non κράτος, quemadmodum Quercius edidit; varietatem κράτος ex p notavi ad Hex. 975 καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐκφοβοῦσι (ἐκποῦσι minus recte Hercher ex B cf. Av. 523, Hex. 72, Suppl. I 58) τὸ κράτος et 406 τὸ τῶν λεόντων σωφρονίζουσιν θράσος (ubi etiam V κράτος offert, at cf. 926), cf. P II 211 κρατοῦντα τῷ θράσει.

¹⁾ Cf. Lobeckius Paral. p. 428 sqq. (cl. Pathol. Elem. I p. 478 sqq.), qui hanc vocis formam (pro πλωτῆρ) in Lexicis omissam Graecitati alienam esse falso autumat; adde Av. 182, ubi eodem iure ἐπιπλώταις pro ἐπιπλωταῖς (p. 21 n. 2 supra) correxi; neque aliud iudicium de ὑπερπλωτῆς (Thesaur. vol. VIII p. 240 A) ferendum est.

²⁾ Cf. Stud. p. 110.

pro τὸν σόν, ὡ' εὐμηγάνως¹⁾ videtur docere. Accedat II 223, ubi genuinam memoriam (cf. Hilbergius vol. IX p. 211) ποσὶν pro ποσὶ codicis M corrector perperam oblitteravit.

Ambigi potest de ὑπόρρησε pro εὐπόρρησε I 76 cf. Stud. p. 117 sq.²⁾; idem de II 318 sq. valet ὕδωρ ἐμυστίγωνσεν, οὐκ ἔχων, ὅθεν | τὴν λύτταν αὐτοῦ τὴν ἀνέπτουσαν σβέσει, ubi M σβέσει exhibet. Neutra enim forma Pisidae usu excluditur, unde indicativum³⁾ cum optativo in interrogatione obliqua⁴⁾ poeta consociat Av. 399 sqq. ἔρως γὰρ ἦν τις τοῖς ἐπ' ἄμρω βαρβάρους, | οὐχ ὅστις ὅπλα συντομώτερον λάβει, | ἀλλ' ὅς προφλεξεῖ τοὺς ἀναιτίους λίθους. Quae fluctuatio⁵⁾ etiam in oratione recta occurrit cf. a) Av. 85 ἐντεῦθεν ἡμῖν ποῖος ἀρκέσει λόγος; 416 τί πρῶτον εἰπὼν δευτέρων ἀπαρξομεν; H I 220 sq. τί πρῶτον εἰπὼν. ποῖα συγγράφων μέσῃ | τῶν ἐσχάτων σου δρᾶξομεν προσομίω; Hex. 881 ποῖος πανόπτης εὐτονήσει⁶⁾ νοῦς βλέπειν; 1149 sq. (at cf. p. 134 n. 5) πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἢ τεκοῦσα Παρθένος | τὸ πιστὸν ἔξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπόρου; 1469 πῶς καὶ λιθώδης οὐ συνήσει καρδίῃ; Suppl. I 95 ποῖόν τις (non ποῖον τίς) ἐν σοὶ γνωστὸν εὐρήσει μέλος; II 17 καὶ πῶς σε βευστοῖς εὐλογήσομεν λόγοις; An. p. 1689 A ποῖαν ἀναδέξομεν⁷⁾ γλῶσσαν; — b) Hex. 1277 sqq. πῶς οὐχὶ μᾶλλον τοῦ πανεργάτου⁸⁾ Δόγῳ | ... τὰ πάντα θαυμάσειεν ἔργα σὺν

¹⁾ Cf. ibid. p. 126 n. 2.

²⁾ Quo loco εὐδαμόνως An. p. 1700 B excidit.

³⁾ Cf. Hex. 1131 ἀμυχανοῦσα, πῶς ἀνοίξει τὴν θύραν.

⁴⁾ Scilicet ἔρως idem significat ac ἐπιθυμία cf. Suppl. XVII 1 ἔχουσα Παύλου τοὺς ἔρωτας τῶν λόγων. 'Pacti' sive 'conventionis' notionem falso Quercius invexit: 'convenerat enim inter utrosque barbaros, ne quis arma citius altero caperet, quam ille antea incendisset inculpabiles lapides'.

⁵⁾ Cf. Stud. p. 193 n. 2.

⁶⁾ Εὐτονήσαι B, εὐπορήσαι T, qua de voce cf. H II 61.

⁷⁾ Hanc formam, non ἀναδέξομαι (Migne) agnoscit Quercius (Laur. Esc.).

⁸⁾ Morelli et Quercii scripturam exhibui, quam MT₂ comprobant; Hercher παντεργάτου ex B edidit, quam lectionem etiam VT₁ pN praebent. Attamen Hex. 1446 ἀφθαρτον, ὡς ἔδοξε τῷ παντεργάτῃ et 1641 πρὸ τοῦ φαγεῖν ὕμνησε τὸν παντεργάτην hoc momenti faciunt, ut Hilbergii sententiam ('Wiener Studien' VIII p. 298) Λόγου παντεργάτου reponendis amplectendam esse putem, praesertim cum a poeta divina παντουργία (Hex. 56. 1910 cf. etiam Eustathius Thessalonicensis ad Homer. p. 29, 31 sq.; 524, 37 sqq.; 647, 32; 1357, 1; 1848, 51 sqq.) et hominum dolosa πανουργία (P III 138, S 227; adde πανοῦργος S 186) probe disiungantur cf. praeterea P III 394 αὐτὸς κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ et Hex. 294 ἡ παντοποιὸς ἐμπανῶς ἐξουσία. Vix igitur ad composita πανάγτος (P II 170, An. p. 1685 B. C. 1696 C), παναγκῆς (H II 149), παναρκῆς (Hex. 1513), πανήμερος (P II 223, Suppl. III 15), πανόμματος (Hex. 1492), πανόπτης (Hex. 881), πανόπτρια (Hex. 220), πάνορμος (Hex. 515), πανόμνητος (An. p. 1697 A) provocari potest, quibus πανεύστοχος ex Suppl. III 5 ἱππεῖς ἐνόηλους, θηρολέτας <παν>-ευστόχους adiungo, ubi θηρολέτας (pro θηριολέτας) ex M reducendum est.

φόβω; Van. 89 sqq. τίς οὖν σκοπήσας ἐξ ἀποπτου καρδίας | τὸ τοῦ βίου
 θέατρον αἰσχύνῃς γέμον | θρήνην γελῶντι μὴ σβέσει τὸ παίγιον; An. p.
 1725 B ἀλλὰ γὰρ ποίκα λογογραφικῆς ἰσχὺς ἐξαγγελτικῇ πλεονεξίᾳ πιστεύουσα
 τὸ θαῦμα πρεπόντως ἀνιστορήσοι τῆς ὀψέως¹⁾; Quibus locis (cf. etiam
 p. 220 n. 5) codicum ope adiuti haec addere possumus exempla: Hex.
 1374 sqq. πῶς οὖν μελίκρατόν τε καὶ πῦρ καὶ ξίφος | ... εἴργει τὸ ῥεῦμα
 καὶ τὸ δέσμα συλλέγει | ... ὁ δὲ πλάσας τὸ σῶμα μὴ συναρμόσει (συν-
 αρμόσοι MVTp); 1384 ποίως δὲ καὶ τύχωμεν (τύχοιμεν MVTpN)
 εὐελπιστίης; Suppl. II 69 sq. <τίς τῇ>²⁾ τοσαύτῃ μυστικῇ στρατηγίᾳ
 λόγοις περωθεῖς ἢ διαπτάς προςβάλοι; IV 23 τὴν ψυχικὴν τις πῶς ἔνωσιν
 ἐκφράσοι³⁾; Sed nihil huc pertinet Hex. 1245 ὃ πῶς (ὅπως Quercius!)
 ἰδὼν τις τὸν τῶν μὴ θαυμαστοί (θαυμάσῃ perperam coni. Hercher),
 quandoquidem Morelli conatus pro ὡς εἴ τις ἴδοι τὸν τῶν (τῶ melius
 MTN₁ cf. Stud. p. 196 n. 6) καὶ θαυμάσαι repraesentatur, qui versus
 genuinam interpolatoris, non Pisidae artem prodit. Graves autem causae
 impulerunt, ut P II 20 τίς ἐκ διδάξει ταξικρχίς νόμους in suspicionem
 vocarem (Stud. p. 5 n. 4), formae ἐκδιδάξει longe praeferendam esse
 existimans ἐκδιδάξῃ, qua de cf. Hex. 1411 ἢ πῶς φυλαχθῇ τὸ λογικῶς
 εἰρημένον; 1414 ἢ πῶς τὸ ῥευστὸν εὐρεθῇ πεπηγμένον; 1501 sqq. πῶς πρὸς
 τὸ πῦρ ἐκείνο τῆς ἀφλεξίης | ... μὴ μᾶλλον ἐκστῇ καὶ διαστῇ τῷ φόβῳ;
 1749 sqq. ποῖον χιθῆρα σχίσω; | ἢ ποῖ πορευθεῖς καὶ τὸν οὐρανὸν τρέχων
 εἰς πέμπτον ἀρθῶ τοῦ Σταχειρίτου πόλον; | ἢ ποῖον αἶθρις ἄλλον, ἢ ποῖον
 πάλιν | ἐκείνον ἐγκλείοντα καὶ ποῖον πάλιν | ζητῶν προκόψω⁴⁾, ψηλαφῶν
 ὑποστρέφω; An. p. 1689 A τίς οὖν γένωμαι; 1704 D καὶ ποίους,
 ἔρη, σπεῖσω θεοῖς⁵⁾;

¹⁾ "Αψέως non recte ex Laur. enotavit Quercius; in ὀψέως Laur. plane cum Esc. conspirat.

²⁾ Codicis M lacunosam scripturam . ἵστη ita corrigendam esse censeo.

³⁾ Sic enim optime per compendium M exhibet; itaque coniectura τὴν ψυχικὴν πῶς ἂν τις ἔνωσιν ἐκφράσοι non erat opus.

⁴⁾ Omnino legendum cum MVTpN προκόπτω, ubi etiam indicativum agnoscere posse v. 1749 πλὴν ποῖ πεποῦμαι docet. Codicis T memoria προκόπτων—ὑποστρέφων ad correctorem redit, ac similiter in Morelli editione nota marginalis ζητῶν προκόπτων ex editoris coniectura videtur fluxisse. Ceterum ante ζητῶν κτλ. interrogationis signa male Quercius et Hercher conlocant.

⁵⁾ Adde P III 325 ἀπηχανεῖ μέν, πῇ τραπῇ πρὸς τὴν μάχην et Hex. 1727 οὐκ οἶδα, ποῖον βότρυν ἀρπάσσω; λάβω. — Eodem modo etiam Hex. 1313 ποῖου γὰρ ἂν τύχωσι συγγνώμης λόγου aut ποῖου δὲ καὶ τύχωσι (ell. 933. 1293. 1384) aut ποῖου γὰρ ἐντύχωσι (cum genitivo cf. Baehr ad Herodot. IV 140 et intpp. ad Sophocl. Philoct. 1317; dativum Pisides usurpat Av. 44, Hex. 623, S 408, An. p. 1692 C) delitescit; etenim ἂν in interrogationibus nonnisi ad optativum pertinere potest cf. Suppl. IV 12, An. p. 1681 C. 1692 B. 1720 B cl. 1689 B.

Aliis locis, de quibus minus firmum est indicium, codicum auctoritas accedit, e. gr. I 137 ἀμυχτήροι (pro ἀμυχτήρει) p₂¹⁾, 148 μένοι (pro μένῃ) V₂ p₂ et II 65 μετᾶσχῳ (pro μετᾶσχῇ) p₁²⁾, tum I 87 σὺ πικνὸς ἄνθρωπος ἐκλεγεῖ τὸ χρήσιμον, ubi lectio ἐκλέγεις etiam in p oblata videtur praestare³⁾, quamquam medium haud raro occurrit⁴⁾, neque a Pisidae consuetudine abhorret, qui promiscue et activam et mediam eiusdem verbi formam ponat cf. ἀριθμῶ (An. p. 1681 B) et ἀριθμοῦμι (ibid. p. 1696 C), βιάζω (ἐκβιάζω) et βιάζομαι (ἐκβιάζομαι) ad Stud. p. 136 sq.⁵⁾, εἰσπράττω (Suppl. LXXXVI 3) et εἰσπράττομαι (R 47), ἐφελζω et ἐφέλζομαι Stud. p. 156⁶⁾, διπλάττω (P I 142, III 427, An. p. 1704 A. 1717 C) et διπλάττομαι (An. p. 1704 C)⁷⁾, κλέπτω (P II 222, III 235, Av. 116. 229, S 176. 303. 311. 406. 502. 569, R 58, Hex. 435, Van. 113. 128, Suppl. IV 20. 103, An. p. 1705 cl. pass. Hex. 1730, Suppl. IV 20) et κλέπτομαι (An. p. 1697 B. 1701 A), κρούω (P II 166, Hex. 91. 1203, S 133 cl. pass. An. p. 1701 D) et κρούομαι (An. p. 1705 D), ὀρίζω (An. p. 1713 A cl. pass. P III 384, Av. 71. 73, H II 121, An. p. 1713 A) et ὀρίζομαι (P III 318, Hex. 449), παρίστημι (Hex. 817)⁸⁾ et παρίσταμαι (An. p. 1700 B. 1721 C)⁹⁾, πῆγνυμι

¹⁾ Cf. Stud. p. 118 sq.

²⁾ Cf. p. 12 supra.

³⁾ Cf. Joannes Chrysostomus Homil. XII ad popul. Antioch. cap. 2 (Patr. Gr. vol. XLIX p. 130) καθάπερ ἡ μέλιτα τοῖς λαιμῶσιν ἐφιπταμένη οὐ πάντα ἐκλέγει, ἀλλὰ τὰ χρήσιμα λαβοῦσα τὰ λοιπὰ ἀφίησιν, — accedat Isocrat. I § 52 p. 13 B ὥσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὀρώμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσιν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ βέλτεστα λαμβάνουσιν, οὕτω δὲ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρωσ ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν.

⁴⁾ Cf. Blaydesius ad Aristophan. Eccles. 1124; adde (de ape) ἐκλέγεται γὰρ τὸν θῆλον apud Michaellem Glycam Epist. 14 (Patr. Gr. vol. CLVIII) p. 845 C.

⁵⁾ Suppl. XLIII 2 ad βιάζομαι (med.) pertinet, cui classi etiam An. p. 1708 D adnecti potest cf. insuper Stud. p. 33 n. 4.

⁶⁾ Hex. 762 ἐφέλκεται μὲν τῆς ἀπάντων ἀτιλᾶς recte Hercher ex B (= MVTPN) ἐρίεται edidit, quam scripturam praeterea Morellus in marg. e varia lectione ἐρίκεται extricavit.

⁷⁾ Καὶ τοῖς πληγαῖς ἑαυτὸν διαπλάσάμενος, ubi ἑαυτὸν a Quercio omissum non solum Esc., sed etiam Laur. offert cf. p. 1704 A (διπλάσας ἑαυτόν).

⁸⁾ Vitiosam lectionem κάλλος περιστᾷ (pro παρίστα) μηδενὸς κινουμένου recte Tp tollunt; totum versum omittit M. fortasse recte. — Av. 182 αὐτὸς παραστὰς τοῖς ἐπιπλώταις ὕλοις librorum memoria παρίστας persuadendi sensu usurpata (cf. Plato Rep. X p. 600 D) defendi potest (cf. Stud. p. 21 n. 2), Bekkeri tamen emendatio παραστὰς admodum blanditur.

⁹⁾ Nimirum sistendi significatio in iudicii discrimen venit; itaque formas παρίστασθαι (Av. 304, II I 185, An. p. 1700 B. 1705 A. 1717 A. 1721 A. 1725 B), παραστῆναι (P II 182, Hex. 1841), παρῆσθαι (P I 115) adstandi notione distinctas seclusi; Hex. 1715 ὥς μήτε μῆκος σὺ παρίπτασθαι βᾶθαι varietas παρίστασθαι (p, et Morelli margo) correctori tribuenda est.

(P III 35. 55, Hex. 134. 621. 710. 1425. 1439, S 464, Suppl. II 24 cl. pass. P I 3, II 314. 328, III 284, Av. 38. 272. 521, Hex. 88. 121. 150. 178. 207. 239. 351. 566. 1222. 1414. 1651. 1657, Van. 142. 184. 262, S 11. 140. 685, Suppl. II 4, An. p. 1684 A) et *πήγνυμι* (Av. 35, Hex. 1693), *πλάττω* (Av. 115. 215, Hex. 128. 859. 1180. 1379. 1828, Van. 57, S 215, Suppl. IV 72, C 3, CII 3 cl. pass. Hex. 1738 et Van. 64) et *πλάττομαι* (H II 108, Hex. 471), *ἀναπλάττω* (Av. 216, Van. 95. 96, Suppl. II 107) et *ἀναπλάττομαι* (P III 309, S 644), *ποιῶ* (P III 109. 122. 236. 389. 402. 407. 444, Av. 60. 84. 183. 272. 274. 321. 353, H I 43, Hex. 11. 274. 277. 310. 373. 410. 447. 515. 546. 575. 686. 706. 779. 820. 1010. 1043. 1045. 1050. 1053.¹⁾ 1082. 1159. 1168. 1191. 1496. 1652. 1853. 1861. 1895, Suppl. I 89, II 113, IV 22. 107. 141. 146. 157, XLV 4, An. p. 1692 B. 1693 B. 1701 A. 1713 B. 1728 B) et *ποιῶμαι* (P III 188. 234, H II 89, Hex. 226, An. p. 1684 B. 1685 A. 1709 A. 1712 B. 1713 A. 1721 C. 1725 A. 1728 D), *πονῶ* (P III 88, Suppl. IV 90 cl. pass. An. p. 1693 A) et *πονῶμαι* (P I 198, II 359, III 332), *προβάλλω* (Hex. 665. 924. 1120, S 687, nec non Hex. 320 *τέγγει μὲν ἰκμὴς καὶ προβάλλει τὴν πόλιν*, ubi Quercii memoria *παρβάλλει* et contra sensum et contra librorum auctoritatem pugnat, qui uno consensu *προβάλλει* cum Mor. et Herch. adgnoscent) et *προβάλλομαι* (Hex. 529, S 277, Suppl. IV 38, XLVIII 5, An. p. 1717 A)²⁾, *προσάγω* (P III 31 cf. praeterea P I 211, Suppl. CVII 11, An. p. 1681 B. 1700 A. 1717 D cl. pass. P II 225) et *προσάγομαι* (Av. 383), *προσλαμβάνω* (Av. 59. 160, Hex. 1443. 1845, S 707. 716, Suppl. III 10, CII 4, An. p. 1700 B) et *προσλαμβάνομαι* (An. p. 1717 A. 1725 B), *στολίζω* (Hex. 200) et *στολίζομαι* (P I 131, Hex. 135 cl. Hex. 487), *στρατεύω* (Av. 525, H I 174) et *στρατεύομαι* (P I 202, II 236, Av. 396, An. p. 1697 B. C. 1709 C), *σχηματίζω* (P I 190, H II 108, Hex. 170. 459. 664, Van. 99, Suppl. IV 71) et *σχηματίζομαι* (P III 211, Van. 186), *τίθημι* (Hex. 88. 658, Suppl. III 2 cl. pass. P II 97. 314, Av. 149, An. p. 1689 A) et *τίθεμαι* (An. p. 1708 A)³⁾.

¹⁾ Ποιῖ (pro *δοῖ* ex MTB et Morelli margine cf. Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 302) *σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην*. — Attamen S 447 *ποιῶν* in *φορῶν* mutandum est cf. Stud. p. 130 n. 3.

²⁾ Sed Hex. 4 εἰς τὴν ἀνικμον ἔμβαλοῦ μου καρδίαν forma activa ἔμβαλόν reponenda est, quam expresse tradunt VpN, varietate ἔμβαλόν significat T (ἔμβαλόν B) cf. P I 119. 155, III 291, Av. 410, Hex. 346. 503. 729. 744. 1134. 1235. 1383. 1563. 1677. 1886 (apud Hercherum ex V = MTpN), S 159. 409. 507. — Hex. 1020 *ἀλσίν τε τοῦτον ἔμβαλῶν ἐξικμάσσι* rectius *συμβαλῶν* MVp₁B suppeditant.

³⁾ An. p. 1717 D *ὁ δὲ τοῖς λόγοις τὴν φλόγα τοῦ θυμοῦ... ἀναπτόμενος* falso

Tutam vero rationem sequimur, eum P II 305 πετρῶσαι pro χερσῶσαι in discrimen venit, quam scripturam et in M et in p obviam iniuria sprevit Bekker¹⁾, neque aliter de I 152 ἔδει γὰρ ἡμῶν τὸν συνήγορον Λόγον iudicandum, quo loco Bonnensis editor Quercii contextum ὑμῶν (= VM)²⁾ reiecit, quae sententia etiam in I 201 cadit, ubi in trimetri clausula ex p συνέτρεχεν pro συνέτρεχε (Qu. = VM) Bekker recepit, etsi versus 202 haudquaquam forti distinctione seiunctus a consonante initium capit.

Omnino codices Vp adeurate excussi haud negligendum spicilegium offerunt, quod occasione data ex P, Av., H in medium proferre operae pretium est:

P III 224 inepte legitur θάλλει δὲ πάντας καὶ πυρώσει μὴ φλέγων ('omnesque fovet et ardet non nrens' ex Quercii interpretatione), sed omnes numeros absolvit distincta utriusque codicis scriptura τῇ πυρώσει cf. Hex. 165 πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν cl. fr. 91 ἐνθουσιώσας τῇ πυρώσει τῆς μέθης.

III 328 sqq. οὕτω τὸ πιστὸν τῆς λογικῆς ποίμνης γένος
ἀμυχναῖς μὲν προβλέπων ἐκάστοτε
ἐκ τῶν ἀπίστων θηρίων κυκλοῦμενον

editorum textum προβλέπων codicum Vp memoria προβλέπων extrudit cf. Hex. 383 τίς τὴν θάλασσαν ἀστατοῦσαν προςβλέπων, 680 τὸν γὰρ

'incendens' pro 'incensus' vertit Quercius cf. Stud. p. 172 n. 3. — S 393 sqq. τίς γὰρ τὸ λευκὸν ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας | τὸ Γρηγορίου τοῦτο δείκνυται στόμα, | οὐκ οἶδε κεκραγὸς τε καὶ πεπεισμένον κτλ. perperam idem vertit: 'quis enim illum candidum ocellum Ecclesiae, quis illud innuit os Gregorii, nec sentit clamasse penitus persuasum'. Nimirum verba τὸ—στόμα epexegesin trimetri praecedentis ita praestant, ut phrasi τὸ λευκὸν ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας Gregorii Nysseni eloquentiam notari declarent (cf. S 378 sq.), unde γὰρ, non (cum Hilbergio 'Wiener Studien' IX p. 219) δὴ inter τὸ et Γρηγορίου supplendum esse sequitur, nisi potius totum versum interpolatori de sententia ὄμμα — κεκραγὸς nimis sollicito (cf. Van. 231 sqq. et Suppl. IV 49 sqq.) tribuamus. — Inter ἐπελαφρύνομαι (Laur.) et ἐπελαφρύνω (Esc.) memoria fluctuat An. p. 1707 C cf. Stud. p. 126 n. 2; neque causa subest, cur Stud. p. 184 ἀλλ' εὐτρεπίζου πάντα τὰ πρὸς τὸν τάπον media forma offendat, quamquam reliquis locis Pisides semper activam adhibet cf. P II 54, Av. 270. 276. 533, H II 138, R 112, Hex. 455, S 676, An. p. 1684 C. 1696 A cl. pass. P II 366, III 320. 321, Suppl. LXVII 2, An. p. 1693 B; P II 176, III 31. 244, Av. 119. 516, H II 24, S 366. Insolitum activae formae exemplum ex P II 229 σοὶ γὰρ προσελθὼν ἀνταμείβει τὴν τύχην adnotare placet.

¹⁾ Cf. Stud. p. 110.

²⁾ Scil. Heraclii cf. p. 161 n. 1 supra. — De Sergio patriarcha similiter Pisides loquitur Av. 370 λαβὼν δὲ θᾶπτον τὸν συνήγορον Λόγον.

θερισμόν γειτνιῶντα προςβλέπει, 988 ὅταν τὸν ἕλλον γειτνιῶντα προςβλέπῃ, 1115 καὶ μὴ παρόντα προςβλέπειν τὸν ἕλιον, Suppl. IV 75 εἴπερ τὰ τέκνα στυγνιῶντα προςβλέπει. Quae ratio praeterea in P III 324 κυκλωθέν αὐτοῦ¹⁾ προςβλέπων τὸ ποῖμνον cadit, ubi προςβλέπων equidem ex coniectura repono. — Eandam vocem etiam P III 422 καὶ σαρικῇ σε προςβλέπει θεωρίζω requiro, siquidem Moses Dei αὐτόπτης erat cf. P III 370 ἐν σοὶ τὰ πολλὰ προςβλέπων²⁾ κινήματα, 996 εἰ μὴ τις αὐτῶν τὰς ἐπ' ἄρσεις προςβλέπων, 1498 εἰ γὰρ τὸ τῆς γῆς τοῦτο πῦρ ὁ προςβλέπων³⁾.

Neque III 439 χεῖρας νέμοντες ἀσεβῶς ἠπλωμένους Bekkeri (et Hilbergii 'Wiener Studien' IX p. 212) commento εὐσεβῶς opus erat, quoniam Vp clare illam scripturam exhibent⁴⁾. Quae vox apud Pisidam semper eandem versus sedem occupat eaque est trimetri structura, ut praeter P I 195 σὺ δὲ δροσίξεις εὐσεβῶς τὰς καρδίας, ubi articulus cum substantivo arctissime cohaeret, vox quadrisyllaba sequatur: ἀμβλύ-νεστι (P I 97), ἀνταρέχων (P I 237), ἀπληστίας (H I 156), δεδεγμένος (S 77), ἐδόξασε (Suppl. CVII 10), εὐπραΐαις (Suppl. III 38), ἡμυγμένη (P I 197), μεθαρμόσας (P I 160), μεθαρμόση (Van. 63).

¹⁾ Cf. Stud. p. 10.

²⁾ Cf. p. 159 supra.

³⁾ Dativus a προςβλέπειν pendet Suppl. II 85 (96) τῇ σῇ δὲ λοιπὸν προςβλέπουσι νεύματι et An. p. 1693 C τοῖς ἄνω τε καὶ θειοτέροις προςέβλεπεν. — Post Hex. 878 ex V Quercius duos versus: οὐ ῥάδιον γὰρ εὐτόνῃ τῇ βλέμματι | ἀσκαρδαμυκτεῖ προςβλέπειν τὸν ἕλιον adiecit, quos adulterinos esse equidem mihi persuasi; cum V concinit p, varietatem ἀσκαρδαμυκτεῖν καὶ βλέπειν T suppeditat, codex a Morello in editione altera (a. 1618) adhibuit particulam uno trimetro auctiorem οὐ ῥάδιον γὰρ εὐτόνῃ τῇ βλέμματι | ἀσκαρδαμύκτειν (sic) καὶ τὸν ἕλιον βλέπειν, | ἀέννων φῶς, τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπράδα post 882

τόν
conlocat, N οὐ ῥάδιον γὰρ εὐκόλῃ τῇ βλέμματι | ἀσκαρδαμύκτειν καὶ τὸν ἕλιον βλέπειν post 878 ponit, verum ἀέννων — λαμπράδα inter 881 et 882 inserit, quae varietas interpolationis indicia amplificat cf. Stud. p. 131 n. 4 et 132 n. 2. — Hinc igitur phrasin ἀσκαρδαμυκτεῖ (sive potius ἀσκαρδαμυκτεῖ cf. An. p. 1708 B et Blaydesius ad Aristophan. Equit. 292) προςβλέπειν vindicare nihil iuvat, qua de cf. Lucian. Catapl. 26 ῥῆον γὰρ οὐδὲν τὸν ἕλιον ἂν τις ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτεῖ προςέβλεψεν, Philes de anim. 963 sq. τὴν δ' αὖ σελήνην, ἐφανείσαν μὲν νέαν, | ἀσκαρδαμυκτεῖ τ' εὐσεβῶς τε προςβλέπων, — Tzetzes Chil. II 713 καὶ μὲν οὐδὲν ἀσκαρδαμυκτα προςβλέψουσιν ἐκείνας (scil. τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου) ell. Porphy. de vita Pythag. 10 ἀναβλέποντα πρὸς ἕλιον ἀσκαρδαμυκτεῖ, — Lucian. Icar. 14 γνήσιος ἀετός, ἣν ἀσκαρδαμυκτεῖ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ, Phila vol. I p. 170 v. 606 sq. (Miller) τὴ καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦ ἡράτους τὸν φωσφόρον | ἀσκαρδαμυκτεῖ καὶ παραχρῆμα βλέπειν, II p. 218 v. 68 ἀσκαρδαμυκτεῖ πρὸς τὸ σὸν κάλλος βλέπω, — Aristophan. Equit. 292 βλέψον ἐς μ' ἀσκαρδαμυκτος (v. l. ἀσκαρδαμυκτεῖ).

⁴⁾ Cf. Stud. p. 26. Nostro loco de Heraclii filiis agitur.

Gravioris momenti locus est III 381 sqq.

ὥρως δὲ μικρῶ καὶ βραχυδρόμῳ σκάφει
τὴν σὴν θάλατταν ἐκπερᾶν εἰθισμένος
ἥμαρτον οὐδέν, μὴ διικλεύσας ὁλην.

Etenim Bekker codicis p memoriam βραχυδρόμῳ laud immerito aspernatus in βραχυδρόμῳ adquevit, quod ex V a Quercio receptum est. Verum enim vero V perspicue βραχυδρόμῳ praebeet, nec dubitandum, quin Pisidae manum reddat. Eodem modo naturam suam poeta designat H II 15 ἐβουλόμην δέ, καίπερ ὦν βραδυγρόφος (ubi 'rudis' notionem falso invexit Quercius) cl. Av. 535 sq. ἐνταῦθα μοι νῦν τὸν βράδυ γλωσσὸν λόγον | τὸ συμπέρασμα τοῦ σκοποῦ περιγράφει. Inprimis vero tardiloquus est in Heraclii laudibus celebrandis cf. P I 60 sqq. πάντας διατρέχουσιν οἱ ταχεῖς λόγοι | τῇ λεπτότητι ζωγραφοῦντες τὰς φύσεις | ὅταν δὲ πειραθῶσι τοῦ πρὸς σὲ δρόμου, | πόθω τρέχουσι καὶ βραδύνουσιν φόβῳ. — Nostro autem loco sermonum navigium¹⁾ non solum tardum²⁾, verum etiam parvum adpellatur, utpote quod ad imperatoris gloriam canendam non sufficiat cf. Suppl. III 86 sqq. τοῦτοις ἀνυμνήσας σε τοῖς μικροῖς λόγοις³⁾ | φανεῖς τε πάντως ἐνδεῆς τῆς ἡξίας, | τὸ γνῶθι σκυτὸν εἰκότως παιδεύομαι. Alibi sane Pisidae sermo sive velocior videtur, quam ut Heraclium dignis laudibus praedicet sive admodum profusus, cum imperatoris res gestae scribendi materiam uberrimam praebeant cf. a) Suppl. II 17 καὶ πῶς σε βρευστοῖς εὐλογήσομεν λόγοις; III 1 sqq. λόγος μὲν ὕμῃς οὐ κατισχύει φράσαι | κντοῦ τεθεικότος σε τοῦ Θεοῦ Λόγου | ὑπερτετάχθαι τῶνδε τῶν βρευστών λόγων, — b) H I 219 sqq. οὕτως ἀπληστῶς ἐκχυθεὶς πρὸς τοὺς λόγους | στέργω δὲ ὕμῃς τὴν καλὴν ἀπλησίαν. | Τί πρῶτον εἰπὼν, ποῖα συγγράφων μέσα | τῶν ἐσχάτων σου δράζομαι προοιμίῳ; | Ἀντεμπλοκή γὰρ συγκροτεῖται καὶ μάχη, | τῶν σῶν ἀγώνων νῦν ὁμοῦ μεμιγμένων, | καὶ μῖζις ὥσπερ γίνεταί μοι καὶ στάσις, | ὥσπερ βέοντων τῶν ποταμῶν τῶν ὁμβρίων | ὁ πόντιος ῥοῆς ἴσταται μεμιγμένος | οὕτω γὰρ ἐκβλύσαντες ἐξ ἐνός πόρου | τῶν σῶν ἰδρώτων οἱ ποταμοὶ μεμιγμένοι | ὠθοῦσι καὶ σφύζουσιν ὥσπερ ἐκ βίης | ἄλλος τὸν ἄλλον, ἐκδραμεῖν ἡπειγμένοι | καὶ ταῖς ἀβύσσοις

¹⁾ Cf. An. p. 1693 B τὸ σκάφος τῶν λόγων et Van. 37 sq. ἔθουνον ἡμῶν τὴν λαλοῦσαν ὁλκάδα, | τῇ σῇ προσευγῇ πνευματώσας τὸ σκάφος, ubi phrasis τὴν λαλοῦσαν ὁλκάδα ex eadem imagine fluxit; adde Av. 129 ἄγουσι πρὸς σὲ τὴν λαλοῦσαν ὁλκάδα et clausulam τὰς λαλούσας ὁλκάδας S 87 et 130.

²⁾ Contrario modo navis epitheto ταχυδρόμος insignitur P I 200, quo de cf. in super P II 208, III 442, H II 147, Hex. 1642.

³⁾ Cf. similiter de bello Avarico Av. 10 sq. ἐγὼ δὲ μικροῦς τῶν ἀγώνων, ὡς ῥόδα, | λόγους συνάξας ἐξ ἀκανθῶν τῆς μάχης cl. Hex. 65 ἄκουε μικρῶν συλλαβῶν κράτος μέγα.

έντεθῆναι τῶν λόγων. Omnino autem supra vires facultatum suarum sibi audere videtur poeta (cf. P II 32 sqq. ἀλλ' εἰ θελήσω τῶν λόγων τὰ ποικίλα | καὶ τὰς διαφορὰς ἱστορεῖν τῶν φροντίδων, | ὅσας προθύμως ἀνθ' ὧλον ὑφίστασο, | διττῆς ἀμαρτῶν ἐλπίδος κριθήσομαι, | ὡς μηδὲ ταῦτα τῷ λόγῳ περιγράφων, | μηδὲ προβαινὼν καὶ λέγων τὰ καίρια), quare alia silet (H II 153 sqq. cl. P II 149 sqq.), alia saepius narrat (cf. P I 64 sq. cl. Av. 533 sq., S 696 sqq.), alia in tempus magis opportunum differt (cf. Av. 307 sqq.), alia non satis bene efferri posse ingenue profitetur (Suppl. IV 154 sq.).

Nihil profecto offendit, quod βραδυδρόμος aliunde non innotuit; idem enim de βραδυγράφος (H II 15) valet, nec parvum omnino vocum ἀθη-σχυρίστων fasciculum Pisidae opuscula suppeditant. Ex P accedant praeterea: ἀνεξιχνεύω (III 252 φυγῆς ἀνεξιχνεύου ἐκπηδήματι), ἀνευτρέπιστος (III 198 ἀλλ' οὐκ ἀνευτρέπιστος ἀνθωπλίξετο), ἀνθοροθετέω (II 315 ἀνθοροθετῆσαι τὰς βάσεις ἡπείγετο), ἀνταμοιβός (II 133 ταῖς ἀνταμοιβαῖς ὥσπερ ἀντιλήψει¹⁾), ἀντικλέπτω (II 222 κλέψαι θελήσας κύτος ἀντεκλέπτετο²⁾), ἀντικτίζω (III 74 τοῖς βαρβάρους μὲν φραγμὸς ἀντεκτίζετο³⁾), ἀντίκρουσμα (I 185 ἐκ τῶν βικίων ὥσπερ ἀντικρουσμάτων⁴⁾), ἀπόσχοινος (I 217 οἱ νυκτικοὶ δὲ τοῖς ἀποσχοίνοις τόνους), καταστενός (P II 341 καὶ τὴν δυσάντη καὶ καταστενωμένην scil. ὁδοῦ θέσιν), μελαμπέδιλος (III 118 καὶ νῦν μελαμπέδιλον ἐκτείνων πόδι), ὀρθίως (II 281 λοῖζὰς προδεικνύς ὀρθίως παρέρχεται⁵⁾), Πόντιος (II 256 ἐπεὶ γὰρ εἰς χειμῶνα πρὸς τὸ Πόντιον | κλίμα⁶⁾), προκίμπτω (III 406 τούτῳ προκίμψει

¹⁾ Adiectivi enim forma agnoscenda est, quae quidem Av. 365 recurrit: τοὺς ἀνταμοιβοὺς προσδοκῶντες ἄγγελους. Neque quidquam Callimacheum Hymn. IV 52, ubi cf. Schneider p. 266) ἀντημοιβός obstat cf. ἀμοιβός, ἐπαμοιβός et ἐξημοιβός, ἐπημοιβός.— Ac primo ad aspectu emendatio ἀνταμοιβοῖς se offert, 'at cf. Oppianus Halieut. V 135 sq. ἐπημοιβαῖς κεάραται | γλωχίνων προβολῇσιν, ubi ἐπημοιβαῖς frustra temptatur. — Nec tamen P II 307 ὅς ταῖς ἀτάκταις μεταβολαῖς τὰς οὐσίας codicis M varietas ἀτάκταις iuvat (cf. P II 28, H II 42, R 54, Hex. 262. 387), neque Hex. 876 εἰ γὰρ τις εἰς ἄβυσσον ἀπλήστοις κόραις libri N lectio ἀπλήσταις in censum venit (cf. P II 221, Hex. 501. 738. 1101. 1615, Suppl. I 100).

²⁾ Adde R 58 κλέψας τὸ πρῶτον μαζόνως ἀντεκλάπη.

³⁾ Ἀνεκτίζετο perperam offert V, sed de lectionis φραγμὸς sinceritate non recte dubitavit Quercius, cuius versionem: 'tui vero tentorii insolita inspectio barbaris quidem timorem creabat' falsam coniecturam ἄχθος exprimit cf. Av. 31 sqq. ὡς βευστὸν ἀντίφραγμα καὶ τείχος νέον | τείχος γὰρ αὐτοῖς ἀντέβη τὰ κύματα | καὶ φραγμὸς ἐστὼς εἰς ἀεὶδρομον φύσιν, 271 sq., κτίζειν τε πύργων ἐκφορὰς ὑπαίθριους | φραγμοὺς τε ποιεῖν, Hex. 518 sq. ψάμμον δὲ τείχος τῇ θαλάσσει συλλέγων | καὶ λεπτὸν ἀντίφραγμα τῇ ζάλῃ πλέκων cl. R 9, Hex. 1634, S 299. 664, — Hex. 1592.

⁴⁾ Cf. Stud. p. 212.

⁵⁾ Cf. p. 218 supra.

⁶⁾ Adde Suppl. I 59 ὡς εἴθε σὲ πρὶν οἱ τὸ Πόντιον στόμα et Stud. p. 13 n. 7.

σὺν τρομῷ τὸν κύχενα), προσαντικρούω (II 115 πέτριαι προσαντέκρουσεν ἡδαφισμέναι), προσσιμῶ (I 180 ὁλκάς προσεσκήριτ' ἑσε πετράϊω πάγῳ), συμμεταστρέφω (II 162 τῆς σῆς βροπῆς τὸ νεῦμα συμμετεστράφη). Quibus exemplis III 249 τὰς καμυλίους τότε | πλευρὰς adiungerem, nisi καμυλείους scribendum esse censerem, quam formam (cf. Dioscorides II 90 et Oribasius vol. I p. 204, 10 Bussem.-Daremb.) etiam apud Porphyrium de abstin. I 14 (pro καμύλιαι) ex Rhoehrii sententia (p. 27) Hercher p. 7, 22 et Nauckius, ²p. 97, 27 restituerunt. Neque omnino masculina positio scrupulos movet, siquidem eiusdem generis adiectiva ad utramque positionem et masculinam et femininam prona sunt cf. λύκειαι et λυκαίαι, τχύρειαι et τυρρείαι. Ceterum ipse Pisides fluctuationem amat cf. ἀγρία (Av. 21, Hex. 388)¹) et ἄγριος (Hex. 947)²), αἰωνία et αἰώνιος (Stud. p. 28 n. 2), ἐκούσιαι (Suppl. VII 2) et ἐκούσιος (An. p. 1689 B. 1693 D. 1697 B, nec non Hex. 1596)³), καθάρσιαι (Hex. 1372) et καθάρσιος (Hex. 949)⁴), σεβασμία (An. p. 1725 A) et σεβάσμιος (P I 139)⁵).

Av. 330 στελλουσι κλεπτὰς τῆς θαλάσσης ἀγγέλους optime κλέπττας in Vp habes⁶) cf. Sophocl. Ai. 1135 κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς

¹) Adde Av. 29 ὅμως ἐπισχέιν τὴν τοσαύτην ἀγρίαν (Stud. p. 208 n. 3).

²) Καὶ πάρδαλις μὲν λύθρον αἰγὸς ἄγρίου, ubi VpN citra necessitatem ἀγρία vindecant; etenim inde ab Homero eadem ambiguitas comparet, cui αἰγὸς modo ἄγριος (II. 3, 24; 4, 106; Od. 14, 50) est modo ἀγρία (Od. 9, 119); nihil igitur certi de P III 251 affirmari potest: κρημούς τε πάντες ἀγρίων αἰγῶν δίκην.

³) Ὁ βλένωις εἶργει τὰς ἐκούσιους ῥύσεις ex Hilbergii emendatione (Byz. Zeitschr. vol. VII p. 338 n. 1) pro ἀκουσίας (Mor., Querc.) sive potius ἀκουσίους (Herch. ex B = MVTPN), quae fluctuatio adiectivi ab alpha privativo compositi Van. 209 δάκνει βλέποντας ἀξίας ἀναξίους in memoriam redigit, ubi ἀναξίας T offert, genuina vero memoria ἀναξίως (cf. S 603) in MLp₂ extat. Margo Morelliana videlicet ex editoris coniectura, qui loci sententiam non perspexit, ἀξίως ἀναξίως praebet, lectio ἀναξίων in V₂ (ἀναξίους V₁=P₁) correctorem sapit.

⁴) Suppl. IV 160 τῶν σῶν δὲ δεῖξαι σφαλμάτων καθάρσιον | ἦν ἀνθ' ὧλων ἔσταζας ἰδρώτων χύσιν substantivi vim καθάρσιον habet cf. P III 407 sq. ποιήσον αὐτῷ τῶν φθασάντων πταισμάτων | ἰδρώτας, οὗς ἔσταζεν, εἰς καθάρσιον cll. P II 195, H II 69, Hex. 26, fr. 47. — Sed Hex. 1534 ὁπὸς δὲ ῥίχης φάρμακον καθάρσιου reponendum omnino καθάρσιον cf. Bos-Schaefer Ellips. Gr. p. 318.

⁵) Λαβὼν δὲ τὴν θείαν τε καὶ σεβάσμιον, ubi frustra σεβασμίαν V₂ p₂ corrigunt. — Hex. 1169 οὐκ ἐπ' ὀρθίας | γραμμῆς διευθύνουσιν, ἀλλ' ἐγκαρσίας (genit.) Hercheri scriptura ἐγκαρσίους (scil. τὰς σύριγγας) omnino auctoritate caret (cf. Stud. p. 121 not.), similiter tamen femininam formam παρατίτα noster Av. 515 adhibuit. — Hex. 1254 λόγγην ἐτοίμην, αὐτοκίνητον δόρυ (ξίφος ex versus sequentis clausula pro δόρυ se insinuavit apud Quercium) recte mei codices MVTPN et B apud Hercherum ἔτοιμον habent cf. P I 119, II 361, III 29, Av. 138, 279, Hex. 714, 1627, — eademque ratione Van. 49 πρὸς ὕψος ἐξαίρουσι καὶ δόξαν νόθην reducenda est forma νόθον, in qua MVTLp consentiunt cf. P III 259, H I 107, Suppl. II 36.

⁶) Eosdem nuncios poeta 352 τοὺς λαθόντας ἀγγέλους vocat.

ἡρέθης, — supervacanea vero Bekkeri coniectura est εὐκαρπία est 159 πλὴν οὐδὲ ταύτης ἐντελής ἀκαρπία, quandoquidem Vp distincte εὐκαρπία exhibent.

61 sq. καὶ τοῖς πρ' αὐτῶν¹⁾ αἵμασιν πεφυρμένον
ὅλον τὸ σῶμα τοῖς πόνοις ἐβόσκετο

Quercius πεφυρμένος exhibet, attamen V cum p in scriptura πεφυρμένως congruit, quae bene admitti potest, etsi Bekkeri emendatio πεφυρμένον ex H II 77 sq. adminiculum sumere videtur: καὶ τοῖς πρ' αὐτῶν αἵμασιν πεφυρμένως | ὁ ῥοῦς²⁾ ἐρυθρὸς ἐκ βίης ἐγίνετο. — De adverbii forma³⁾ cf. εἰδησμένως (P I 175), ἐψευσμένως (P III 212), ἡκριβωμένως P I 65, III 173, Hex. 1699 [nec tamen S 123 τὴν πίστιν ἡκριβώσων ἡκριβωμένως, ubi tautologiam scriptura ἐξ ἀπιστίας tollas, quam ratam facit fr. 30 τὴν πίστιν ἡκριβώσων ἐξ ἀπιστίας⁴⁾ ell. P III 147 ἐδόξεν εἶναι πιστὸς ἐξ ἀπιστίας, Av. 202 sq. καὶ τὴν ἐαυτῶν ἡξίουσαν ἀπιστίαν | ἔχειν καθ' ἡμῶν πίστιν ἡκριβωμένην, Hex. 1317 τὴν πίστιν ἀντέστρεψεν εἰς ἀπιστίαν. Adde Hex. 337 καὶ καρπὸν ἐντίθησιν ἐξ ἀκαρπίας cl. 662 καὶ κάλλος ἐντίθησιν ἐξ ἀμορφίας. Quae exempla Pisidae artem praestant, qui libenter ex contrariis notionibus orationis lumina adsumit cf. Hex. 886 πᾶσιν γὰρ ὦν ἄγνωστος ἐγνώσθης ὅλοις, — P I 140 et Av. 373 τῆς γρηφῆς τῆς ἀγρήφου, — Av. 450 ἐντεῦθεν ἦν ἄδηλος ἡ δῆλη μάχη, Hex. 1665 πρόδηλος ὦν ἄδηλος — Van. 170 πολλὴν τε δόξαν τὴν ἀδοξίαν ἔχει, — P I 161 (ἐτρεψας) τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐδοξίαν, — fr. 41 ἐκαμψαν εὐθὺς τοὺς ἀκαμπεῖς κύχενας, — Hex. 47 καὶ καρπὸς ἐμψρων ἐξ ἀκάρεου καρδίας, Av. 152 sq. καὶ τὰς ἀκάρεους καρδίας μεταεργάσω | καρποὺς ἐνεγεῖν, — Hex. 157 μετρομένη γὰρ οὐρανῶν ἀμετρία, Av. 47 sq. τῇ τῶν τροσούτων πρᾶξεων ἀμετρίᾳ | στολὴν παρυσχεῖν τεχνικῆς εὐμετρίας (cl. Van. 6 sq.), S 254 στιγμαὶς τε μετρεῖν καὶ ῥοπῶν ἀμετρίας

¹⁾ Cf. Stud. p. 9 n. 5.

²⁾ Cf. praeterea II II 186, R 78, Hex. 34. 836, S 599, Suppl. CVII 31 cl. Hex. 392.

³⁾ Cf. Frohwein in Curtii Studiis vol. I (1868) p. 81 sqq., qui eiusdem generis exempla a Millero ad Philen vol II p. 105 sq. congesta neglexit. — Ex nostro poeta huc pertinent insuper ἀντικειμένως (II II 170) et πλανομένως (II II 125), tum ὄντως (Van. 185, S 327, Suppl. XXX 2, An. p. 1697 C) et ἀπεικότως (P I 52, S 242. 390), εἰκότως (P I 111, II 295, III 131. 366, Av. 230, H II 202, Hex. 113, Van. 81. 165, S 503, Suppl. III 88, IV 10, LXIII 4, LXX 3, CVII 19, An. p. 1725 A), λεληθότως (Hex. 287, Van. 227, S 439).

⁴⁾ De versuum similitudine cf. Stud. p. 129. — Varietas ἡκριβωμένον in p₂ nihil
ως
ος
iuvat, nec melius ἡκριβωμένον p offert Hex. 1673.

(cl. Hex. 125), — Hex. 1607 μορφοῦσα τὰ πρόσωπα τῆς ἀμορφίας, — 1687 πάμμορφος ὢν ἄμορφος, — Van. 124 κισθητικὴν δρῶν τὴν ἀναί-
σθητον πλάνην, — 209 δάκνει βλέποντας ἀξίως ἀναξίως, — Hex. 1667
ἄρχων ἀνάρχως, — Suppl. XL 1 καὶ πῶς ὁ νυμφὼν τῆς ἀνύμφου παρ-
θένου, — Hex. 1392 sq. ὅπως τὸ ῥευστὸν τῆς φθορᾶς ἀποξέσας | ἄρῥευστον
ἡμῶν ἐξεγείρη τὴν φύσιν, — S 483 ἄσαρκος ὢν ἐνσαρκος (cl. 609 sq.), —
1407 sq. ὡς καὶ σαπέντων ἐκ φθορᾶς τῶν ὀργάνων | ἄσηπτον αὐτοῖς ἀντε-
γείρεται δέρας, 1449 ὁμῶς ἄσηπτον τῶν σαπέντων τὴν φύσιν, — Hex. 509
ἰσθῶν δὲ τὴν βροίθουσαν ἀστέτω βάσει, — An. p. 1684 A φιλοστοργίας
ἀστόργου, — P III 267 τῶν ἀτάκτων ταγμάτων (cl. Hex. 262), —
Suppl. LXXXVI 2 οἱ τὴν τέχνην δεικνύντες ὡς ἀτεχνίαν, — H II 224
ἔχει δὲ τιμὴν τὴν κελὴν ἀτιμίαν, Van. 169 φέρει δὲ τιμὴν τὴν κελὴν
ἀτιμίαν, — Hex. 785 τιμῆς ἀτίμου, — 214 τομᾶς ἀτμήτοις, —
H I 127 εὐτολίαν ἐδειξε τὴν ἀτολίαν, — P III 89 sq. καὶ πᾶς τις
ὢν ἄτολμος εἰς ὕμᾶς βλέπων | τὸν νοῦν μετεσκέυαζεν εἰς εὐτολίαν, — 22
ἀτολμα τολμῶν, — Av. 461 τρώσασα τὴν ἄτρωτον οὐδαμοῦ φύσιν, —
Hex. 751 καὶ¹⁾ πῶς ἐν ὕλῃ τὴν ἀϋλίαν ἔχει, 834 sq. καὶ τὴν ἄφικτον
ἐν μάχῃς ἀϋλίαν | ὕλῃν ἔχοντες, — 1044 ἄϋλος ὢν ἐνυλον εἰ κτίζει φύσιν,
P I 5 (= Hex. 893. 1659) ὕλῃν ἄϋλον, — An. p. 1704 B ἡ γὰρ πρὸς
δοξολογίαν λύρα πολύφωνος, ἄφωνος ἐν τοῖς ἀτόποις εὐρίσκετο, — Suppl.
LXXXI 1 ἄφωνε φωνή, — Hex. 1668 ῥοπή δὲ ποιῶν ἀχρόνῳ τὰ τοῦ
χρόνου. Accedant An. p. 1684 A ἵνα τροπὸν ἔχων τὴν ἀσέβειαν μὴ δι-
αχθῇ τὴν εὐσέβειαν, p. 1717 A ὁ μὴ δυσσεβῆς ἀσεβέστατος, — P II
372 τὴν πρὶν σεβαστὴν εἶχε δυσσεβομένην, 228 ὁ δυστυχήσας εὐτυχῶς, —
III 232 καὶ θᾶπτον ἡτίμωσε τοὺς τιμωμένους, — 119 τοῖς μὴ πρέπουσιν
ἐστὶν εὐπρεπέστερος, — Van. 101 sq. φαντάζεται δὲ μηδὲν ὢν ὡς ὢν ὅλα, | καὶ
μηδὲν εἰδὼς εἰδέναι δοκεῖν θέλει, — P II 331 sq. οὐδεὶς δὲ λοιπὸν εὐπορος
τῷ βαρβάρῳ | ἐν ταῖς μερίμναις τῆς ἀνάγκης ἦν πόρος, — Hex. 1570 ἐμψυ-
χος²⁾ οὐκ ἐμψυχος], ἡνωμένως Hex. 187. 215³⁾, ὑφαιμένως Van. 132⁴⁾.

¹⁾ L. ἡ cum MVN. — Simili ratione Hex. 205 sq. πρὸς γὰρ τὸν αὐτὸν ἀντανέρομαι
πάλιν | καὶ μᾶλλον αὐτὸν νῦν λαλῶν ἀναπνέω equidem ἢ reponendum esse censeo. Scripturae
varietas λαλεῖν (M) et ἀναπνέων (N) nihil probat; de ἡ μᾶλλον cf. Stud. p. 157 cl. μᾶλλον
δὲ H I 137, Hex. 1847, Van. 247.

²⁾ Ex B (= MVTPN) pro ἄψυχος recte Hercher correxit.

³⁾ Ἐν τῷ μερίζειν τὰς πνοὰς ἡνωμένως ex MVTPNB pro ἡνωμένος, sicuti etiam in
versu qui sequitur (216) ἐν τῷ προχέσθαι πανταχοῦ συνημμένος (συνηγμένος margo Mo-
relli, at cf. p. 234 n. 2) iidem libri praeter p συνημμένος praebent. — Fortasse etiam
Suppl. I 91 ἀλλ' ἡνωμένον τῇ γαστρὶ συγχεῖς τὸ προκοιλίον στόμα codicis M memoria
ἡνωμένων potius ad ἡνωμένους ducit, sed Hex. 280 ἐν τῇ δοκίσει τῆς μάχης ἡνωμένους per-
peram adverbium in M extat.

⁴⁾ Av. 337 ἡρμένως pro ἡρμένος in V primitus exaratum erat, 530 ὁ βάρβαρος νοῦς
δυστυχῶς γεγευμένος (sic tacite edidit Quercius; γεγευσμένος p) etiamnunc γεγευμένος legitur.

Neque aliter corruptus Heracliadis locus (I 236) sanandus est: ὥς ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐστενωμένους | εἶργειν ἐκυτοῖς τὴν φορὰν τῆς ἐξόδου, ubi ἐστενωμένως omnibus numeris satisfacit.

101 sqq. ποίαν δὲ γλώσσης οὐκ ἐκίνησεν λύραν
ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ¹⁾ μουσικῆς ἡρμοσμένην,
ἧ πείθεται μὲν πολλάκις τὰ θηρία

Bekker codicis p scriptura καὶ spreta Quercii contextum τὰ retinuit; sed enim V distincte καὶ praebet, quae lectio vel propter 104 πρῶνεται δὲ καὶ τὸ δημῶδες θράσος unice vera est cf. Suppl. III 19 sq. τῇ σῇ φύσει, κράτιστε, καὶ τὰ θηρία | ἐξημεροῦσθαι πολλάκις διδάσκειται²⁾.

Eadem est ratio v. 180 καὶ πενταχοῦ κίνδυνος ἣν ἡρτημένος, ubi non solum p, sed etiam V ἡρτυμένος³⁾ suppeditat, unde Quercii lectionem a Bekkero servatam omni auctoritate carere elucet.

Quantum eiusdem incuriae exemplum 502 sqq. occurrit:

ἄσωμεν οὖν τὸν ὕμνον οὐκ ἐν τυμπάνοις
ῥόρυθμον βομβήσαντες, ἀλλ' ἐν ὀργάνοις
τῶν ἔνδον ἡμῶν⁴⁾ μουσικῶς ἡρμοσμένων.

Scilicet ἐν ὀργάνοις Quercius oscitantia quadam, cuius origo ex v. 502 (ἐν τυμπάνοις) repetenda est, pro ἐξ ὀργάνων in V legit, quam memoriam

¹⁾ Cf. Stud. p. 9 n. 5; emendationem nostram loquendi usus vindicat cf. P II 31 καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καίρων καθάπτεται, III 166 καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐκπλαγίς ἀτολμίαν, H I 126 καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς δειλίαν μεθαρμόσας, Hex. 314 ἡ τῶν ἐν αὐτοῖς ποιότητων ἀκρότης, 691 πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν θρεπτικὰς λειτουργίας, 702 πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν ποικίλας διακρίσεις, 799 καὶ τὰς ἐν ἡμῖν αὐτοδραστήριους φρένας, Van. 133 κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐν ἡμῖν ὀργάνων, S 602 ὁ τὰς ἐν ἡμῖν ἐμβατεύων καρδίαις, — P I 45 τῶν γὰρ λογισμῶν τῶν ἐν ἡμῖν οἱ τόνοι, III 373 τὸν νοῦν τὸν ἐν σοὶ τῷ ξένῳ μαθὼν λόγῳ.

²⁾ Accedat Suppl. IV 61 θρασύνεται γὰρ πολλάκις καὶ νήπια. Sed Van. 138 sq. ὡς ἂν δι' αὐτῆς ἀσφαλῶς ἡρμοσμένης | καὶ τῶν λογισμῶν ἡρεμῶσι θηρία optime τὰ pro καὶ exhibent MVTL cf. P I 11 ὅς τοις ἀμυδρόις τῶν λογισμῶν ὀργάνοις, Av. 292 τῇ τῶν λογισμῶν τεχνικῇ λεπτοουργίᾳ, Hex. 20 τῷ τοῦ λογισμοῦ ἀντεφύσθησεν νέφει, Van. 111 ἐν τῇ καθ' ὕπνον τῶν λογισμῶν ἐκστάσει, S 362 τὸ τοῦ λογισμοῦ νηπιῶδες ἀρπάγη, 389 τὰ τοῦ λογισμοῦ συνταράττουσιν νέφη, 723 τὰς τῶν λογισμῶν ἀστραπὰς ἐπειράγον cll. P I 45, II 16. 71. 248, III 378, H I 95, Hex. 12, Van. 1, S 345, Suppl. XCII 1. — Facit huc praeterea S 454 sq. τὸ πρῶτον ὕπλοις καὶ λόγοις τὸ δεῦτερον | ἅπαντα θελγων τῶν φρενῶν τὰ θηρία, quem locum imitando expressisse videtur Philes de anim. 867 sq. ἀβλήτω λόγῳ | ἅπαντα θελγει τοῦ δρυμοῦ τὰ θηρία.

³⁾ Cf. P III 244 κίνδυνος ἡτύρεπιστο συντρίβης γέμων.

⁴⁾ L. ἡμῶν cf. H. II 67 τοὺς ἔνδον ἡμῶν ἐξεχέρσουσας τόπους cll. P II 196 τὰς ἔνδον αὐτῆς ἐκκαθαίρων αἰτίας et Hex. 1367 τῆς ἔνδον αὐτοῦ σαρκὸς ἡφανισμένης. Adde Hex. 1113. 1301, S 81.

in p oblatam falsissime Bekker negligendam esse sibi persuasit cf. P II 245 ψαλμοῖς ἐτέρπου μουστικῶν¹⁾ ἐξ ὀργάνων cl. Hex. 17 ὁ νοῦς θεωρεῖ γνωστικῶν ἐξ ὀργάνων.

In p citra necessitatem adquiescens optimum codicis V (et Quercii) contextum συνημμένον reiecit Bekker Av. 176 χειμῶνα πολλῶν ἐκ νεφρῶν συνηγμένον cf. P II 12 sqq. ἐντεῦθεν ὥσπερ βλύσμα πηγείου πόρου | κινούμενον μὲν ἐκ φλεβῶν τῶν ἐν βάθει | ὁμοῦ συνῆπται²⁾ καὶ τὰ ῥεῖθρα συλλέγει, — prave etiam συγκροτοῦντος (V = Quere.) abiecit 415 καὶ συγκλονοῦντος (= p) τοὺς λόγους ὡς εἰς μάχην cf. S 542 sq. καιρὸς δὲ λοιπὸν τοὺς Ἰσυστίνου λόγους | πρὸς τὴν κατ' ἡμῶν συγκροτεῖν ἀγωνίαν cl. I 223 ἀντεμπλοκή (scil. τῶν λόγων) γὰρ συγκροτεῖται καὶ μάχη. Adde P III 16 πρὸς τὰς περατάξεις τὸν στρατὸν συνεκρότεις, Av. 403 ἤδη δὲ λοιπὸν συγκροτοῦντες τὴν μάχην, H II 96 sq. χρόνῳ δὲ μικρῷ συγκροτῶν³⁾ ἐκκτρέρεις | μίαν κατ' αὐτῶν τριπλοκίνδυνον μάχην.

Quodsi codicis V memoriam contextus fundamentum adgnosceamus, etiam Av. 359 φυλάττεται μὲν τῆς θιλάσσης ἡ θύρα et 490 πῇ δ' ἡ θάλαττα τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων respiciamus necesse est, siquidem θιλάττης et θάλασσα illic habes. Quam varietatem Quercius dissimulavit aut praetervidit, per imprudentiam in codicis p lectiones delapsus⁴⁾. Nullo

¹⁾ Μουσικῶν falso ex V enotavit Quercius. De μουσικός cf. Stud. p. 36 n. 2, tum Hex. 35 ψαλὴν γεωργεῖν εὐφορώτατον στάχυν (ubi μουσικοῦ λόγου pro εὐφορώτατον corrigendum cum VTpN₁, quamquam vulgata memoria videtur obversata esse Philae vol. I p. 103 καὶ γίνεται μὲν εὐφορώτατος στάχυς, — cf. S 410 τὸν νοῦν σκοπήσεις μουσικῶς λελεγμένον) et 1089 σιάν προδεικνύς γνωστικῆς ἀφθεγξίαις (quo loco Hercheri scripturam μουσικῆς ex B adsumptam confirmant VpN et margo Morelliana cl. S 12 σιγῇ τὰ πολλὰ μουσικῇ περισκέπειν et 16 σιγῇ προσέχει μουσικωτέρῳ σέβειν, unde simul ipsius editoris commentum ἀφθαρείας commode redarguitur). Sed Hex. 426 ὡς εἰ τις αἰποὶ πιστικὸς δομεστικὸς perperam Hercher ex A (et Morelli margine) μουσικὸς recepit (cf. Du Cange Glossar. vol. I p. 1173), nec melius vocem μουσικός lectione εὐκτικὸς p₂ oblitteravit Hex. 50 οἷς σῶς πεποιθὼς μουσικοῖς ἀκοντίαις cf. 1891 στόμωσον αὐτοὺς μουσικοῖς ἀκοντίαις. — Van. 285 σὺ δέξον ἡμῖν γνωστικωτέρῳ τρόπῳ T in verborum contextu μουσικωτέρῳ, in margine γνωστικωτέρῳ praebet.

²⁾ H II 219 ὅλος γὰρ εἰ πῦρ τῷ Θεῷ συνημμένος inepta est Quercii interpretatio: 'omnis enim ignis est(!) Deo succensus' pro 'totus enim ignis es Deo coniunctus' cf. Av. 315 ἀεὶ γὰρ ὑμῖν εἰς τὸ πᾶν συνημμένοι cl. Suppl. XLIX 1 sq. πανταχοῦ συνημμένη | τῷ συζύγῳ πέφυκα. Verbum συνάπτειν apud Pisidam recurrit insuper P I 80. 224, II 192, Av. 200. 338, H II 60. 63. 76, Hex. 216. 266. 535. 750. 920. 1105. 1467. 1695. 1742, S 21. 139. 216. 217. 231. 421. 471, Suppl. I 12, XXII 2, fr. 17, An. p. 1688 A.

³⁾ 'Animo versans' falso vertit Quercius.

⁴⁾ Similis est ratio formarum αὐτὸν P II 168 (Stud. p. 135 n. 4) et αὐτῷ 363 (ibid. p. 13 n. 3).

autem pacto aequabilitatis studium in censum venit, cum praeter θάλατταν 482, θαλάττης 412. 441.¹⁾ 483, θαλαττίς 212, θαλαττίων 438 V etiam formam θαλάσσης 330 et 474 exhibeat; adde ex eodem codice θαλάσσαν Hex. 383, S 703, θαλάσση P I 192, III 453, Hex. 518²⁾, θαλάσσης Hex. 1005, θαλασσῶσαι P II 305; — θάλαττα H I 39, θάλατταν P III 382, θαλάττης P I 238, H II 76, Hex. 1517. 1583. 1806³⁾, θαλαττίς Hex. 1035. θαλαττίς P I 224, θαλαττίου Hex. 1561, θαλαττίω P II 322, Hex. 1732, θαλαττίων P I 215. In universum igitur formae Atticae praeferuntur, nec tamen vicissitudo detrectatur⁴⁾. Cuius generis exempla in V recurrunt γλωττα H II 125, R 95, Hex. 1071⁵⁾, γλώττη S 590, γλωτταν H II 129, Hex. 711. 930. 1872 et γλώσσα Av. 90, Hex. 2. 1597, γλώσσης Av. 101, S 562, γλώσση P II 173, γλώσσαν P I 14, Hex. 650⁶⁾, γλωσσῶν P II 169. 172, Av. 199, γλώσσας Av. 506, γλωσσίδος Hex. 1598, δεκάγλωσσαν Av. 86, θρασύγλωσσαν Van. 191, S 458, πολύγλωσσαν S 622, πυρσόγλωσσαν Hex. 1796, — λύτταν P II 319, H I 72, λυττῆς S 579, λυττῆ Hex. 1395, λυττῶν P II 348, Av. 116 et λυσσοδήκτους Hex. 1560, λυσσῶδει P II 303⁷⁾, — μέλιττα P I 89, μέλιττης Hex. 1179, μέλιτταν Hex. 1165 et μέλισσαι Av. 63, μελισσῶν P I 83⁸⁾, — ταραττουσιν P II 185, ταραττη S 399, ταραττεται Hex. 395, ταραττου P II 2, ταραττειν S 566, συνταραττουσιν S 389, συνταραττων S 549 et συνταράσσαν S 274, — tum ἔττων Av. 93, διέττει Hex. 1290, διέττων Hex. 108, διέττοντες Av. 221⁹⁾; βδελύττεται P III 11; διττὸν Hex. 1191. 1862, S 319. 323, διττῆς P II 35, διττὴν R 100, διττοῖς P I 72, διττοῦς Hex. 1024, διττῆς S 271, διττὰ P III 409; ἡττημένων P II 5, ἡττων S 275. 291. 567; θῆττων P II 46. 176. 232. 250. 267. 323, III 232. 321, Av. 370 421, H I 150, Hex. 1110, S 533¹⁰⁾; μαλάττει P III 123, Hex. 336; νεοττός Hex. 595, νεοττοὶ 1057; νύττει Hex. 504, νύττουσιν S 653; παττάλω et πάτταλον Van. 29; περι-

¹⁾ Θαλάσσης p offert.

²⁾ Hex. 534 falso Vp θαλάσση pro θαλάττη habent.

³⁾ In Hexaëmero vulgo θαλάσσης legitur; cum V conspirat p, qui eandem formam etiam Hex. 1005 suppeditat.

⁴⁾ Cf. insuper θαλάττης Suppl. I 32, III 51, θαλάττη IV 95, θαλαττιαν An. p. 1685 B. 1708 A et θαλάσση An. p. 1680 A.

⁵⁾ Γλώσσα vulgo (= T) legitur, cum V conspirant MpBN.

⁶⁾ Γλώτταν edd. (= T), σσ etiam MpBN adgnoscent.

⁷⁾ Cf. Stud. p. 174 sq.

⁸⁾ De forma μελισσαν Hex. 1343 cf. Stud. p. 121 n. 6.

⁹⁾ Cf. Stud. p. 172 n. 3.

¹⁰⁾ De Van. 20 cf. p. 188 n. 4 supra.

τεύσαντι Hex. 1307, περιττῆς Hex. 211, περιττῶ S 179, περιττὸν Hex. 700. 1618, περιττῶν Av. 187, περιττοῖς Hex. 985; πλάττει S 215, πλάττουσι Av. 215, πλάττεται Hex. 471, ἐπλάττον Hex. 128, Van. 57, ἀναπλάττοντες Van. 95, διὰ πλάττων P I 142, μεταπλάττουσιν Van. 159 ¹⁾; πλῆττει P I 90, πλῆττει P I 242, III 107, Hex. 472. 1257, πλῆττουσι R 86, πλῆττοντες Hex. 725; πρᾶττων P II 54. 64, III 26. 85. 155, Av. 96. 130. 190, πρᾶττονται Hex. 826, πρᾶττειν P III 315. 401, ἐπρᾶττετο P II 239, ἀντιπρᾶττουσιν H I 116, ἀντιπρᾶττούσας H I 170, εἰς-πρᾶττεται R 47; σφᾶττει Hex. 1882; τᾶττει S 175, τᾶττων Av. 291, Hex. 339, ἐτᾶττει P II 161, ἐτᾶττετο P II 72, III 149, ἀντιτᾶττεται Hex. 1012, ἀντᾶττει P II 161, προτᾶττων P II 119, H II 138; τετ-τᾶτων P III 150, H I 210, Hex. 264, S 576; φρᾶττειν Hex. 1157, ἐμφρᾶττει S 663; φρίττει Hex. 1353; φυλάττει Hex. 689, φύλαττει P III 456, φυλάττων S 626, φυλάττεται Av. 359, συμφυλάττει Hex. 731, συμ-φυλάττων Hex. 343; χρᾶττει Hex. 440 et ἐλίσσεται Hex. 802; περιπτύσ-σουσι Hex. 1628, περιπτύσσουσιν Hex. 1014 ²⁾; φρινίσσεται Av. 492. — Ex M (Suppl.) accedunt διττοῦ IV 114, διττῶν IV 128; ἀνθελίττων (sive potius ἀντελίττων) ³⁾ I 42; ἥττων III 89, ἥττον III 44; θᾶττων IV 165;

¹⁾ Λίδου μεταπλάττουσιν ἐψυχομένους, ubi scripturam vulgatam (= TLp) μεταλλάττουσιν ex VM correxi, ἐψυχομένους vero ex V pro ἐμψυχομένους recepi cf. Av. 505 (ἐμψυχομένα p), H I 213, S 420. Similis forma ἀποθλιμένου (ἀποθλιμμένου Migne) An. p. 1724 A ex Quercii libidine pro ἀποθλιβομένου (Laur. Esc.) inrepsit, ac praeterea augmenti neglecti exempla tollenda sunt cum Laur. Esc. p. 1693 C ἐπίστατο pro ἡπίστατο (cf. P II 145. 363, III 202), cum Esc. p. 1693 C ὑπερώρα (ὑπερόρα Laur.) pro ὑπερεώρα (cf. ἐώρα p. 1708 C. 1721 A, ἐωράει p. 1700 B) et p. 1696 A (καὶ ταῖς ἀγούραις) καθορμήσω (τῆς πίστεως) pro καθορμίσω (cf. p. 1704 A ἐγὼ γὰρ τῷ λυμέν τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς ορ-μίζομαι).

²⁾ Sienti pro περιπτύσσα (= Tp₂ NB) ex V (= Mp₁) reposuit Hercher. Ceterum ττ in hac voce tolerari potuisse Platonis exemplum διαπτύττομενα (Leg. IX p. 858 E) docet; σσ necessario requirunt βυσίνην An. p. 1681 A, βύσσον Hex. 487 (quamquam Hesychii glossa βύστος γυναικὸς αἰδοῖον videtur repugnare), νύσσαν Suppl. XIV 2, τρι-σατίους Suppl. XIV 1; adde An. p. 1688 A ὧν θάτερος μὲν ἀνδρείως ἐνέδεσται (sic) διὰ σταυροῦ τοὺς ἀγῶνας τῆς πίστεως ἐνεδέξατο, ubi Jacobsii emendationem ἐν Ἐδέσῃ (ad Anth. Pal. I 10, 19; ed. crit. vol. III p. 9) ipse codex Laurentianus a Quercio male lectus confirmat (ἐν Ἐδέσῃ etiam Esc.). — Carmen heroicum de Vanitate vitae (Van.₂) cum stilum epicum referat, de industria semper σσ, numquam ττ offert cf. γλώσση 46, διασογίτωσι 42, λύσσης 77 cll. αἰθαλόεσσαν 45, πυρόεσσαν 42, σκιδόεσσα 67, τὸν κνώσσοντα 60 et κορύσσεται 4.

³⁾ In compositis spiritus lenis etiam apud scriptores non Jonicos comparet cf. Blassius ad Kuehneri ausf. Gramm. I 2 p. 417, cuius exemplis adiungo ἀπελίσσόμενοι (Apollodor. Poliore. p. 30), ἐπελίσσεται (Nicander Ther. 220 cum O. Schneideri nota p. 231), κατελίσθαι (Aristides Or. XXIV vol. I p. 480, 14 Dind. cl. v. l. ad Plutarch. Vit. Demosth. XXV 2 p. 857 D et ad Pausan. Perieg. X 32, 9; 35, 5), ὑπελίττοντες (Ni-

κρείττων IV 5; πλάττουσιν IV 72; πράττειν III 30, εἰσπράττοντες LXXXVI 3; φυλάττειν III 11, φυλάττειν LXX 2, συμφυλάττειν IV 106 ¹⁾ et γλώσσης XCIV 1, γλώσσας LXXVII 1; τρισσόν XXIX 1, τρισσὴν XXXV 4, τρισσοφικοῦ XLIV 2, τρισσοφεγγῆ XLV 8, — ex Laur. (Au.) ὑπηνίττετο p. 1693 D; ἀπαλλάττεσθαι 1709 B; βδελύττομαι 1689 B; γλώττης 1685 D. 1705 C. 1708 A. 1717 B, γλώττη 1692 D. 1697 A. 1705 B. 1729 B, γλώτταν 1704 B. 1705 C. 1729 A, εὐγλωττίας 1681 C; δεδιττόμενοι 1724 B; ἐλάττονι 1681 B; ἥττης 1721 A, ἥτταν 1709 C. 1717 D; διεκέρυττεν 1685 B ²⁾, προεκέρυττεν 1693 C ³⁾; κρείττον 1692 B, κρείττονος 1680 A. 1684 A; μορμολύττεσθαι 1704 D; νεοττός 1696 C; ὑπορύττειν 1701 D; προσπατταλεύσαντες 1724 A; περιττός 1704 C; πραττόμενον 1704 C, διεπραττετο 1692 D; ἐπαττόμενον 1697 C, προστάττει 1704 B. D. 1717 D. 1721 C, προσπαττόμενος 1716 B, προστάττεν 1713 A. 1717 A. 1720 A, συνετάττετο 1634 C, ὑποτάττεσθε 1717 C, ὑποπαττόμενον 1704 C; τέτταρσιν 1689 C; ἀπέφραττεν 1692 C; ὑποφρίττει 1720 B; φυλαττόμενος 1684 C, ἐφύλαττεν 1708 A. B, ἐφύλακτον 1725 B, ἐφυλάττετο 1700 C et γλώσσαν 1689 A; περισσεία 1705 A, ὑπερπερίσσευσεν 1684 B; τεσσαράκοντα 1716 C, — ex fragmentis γλώττης apud Georgid. (Stud. p. 184); ἥττων fr. 77; κρείττονας 89; ταρτάττω 180 (Stud. p. 30).

lus Narrat. 4 in Patr. Gr. vol. LXXIX p. 628 B), — ἀπειλίστιον (Aeneas Tact. XVIII 9 cum Koechlyi nota: Griech. Kriegsschriftst. vol. I p. 67), ἀπειλισσομένης (Hero Autom. in Mathem. Vet. p. 245), ἀπειλισσόμενον (ibid. p. 268), ἐπειλίσσουσι (Paulus Silentarius Euphr. S. Sophiae I 235), ἐπειλίσκιν (Cassius Dio XLVI 36), ἐπειλιγθεῖσα (Paulus Silent. o. l. II 145), ὑπειλίττον (Achilles Tatius I 6, 6, ubi Hercher ἐπιλλίζον temptabat), tum voces ἱμνευλιγμός (Pollux Onom. IX 118, Eustathius ad Homer. Il. 14, 214 p. 979, 28) et φοινικελίτης (Trag. inc. 271 p. 891 Nauck). Itaque non sine consilio Hex. 120 et 238 codicibus innixus ἀντελιγμοῖς in ἀντελιγμοῖς mutavi Stud. p. 123 n. 4 et 125 n. 5, quae forma apud Ps. Plutarch. de placit. philos. XV 5 p. 896 C recurrit, quamquam θ pro τ H. Dilesius Doxogr. Gr. p. 380, 5 corrigebat; adde Theodos. Acoas. I 155 οἱ δὲ στροφὰς ἔπασχον ἀντελιγμάτων, ubi codex unicus (cf. p. 210 n. 1 supra) non Foggini et Jacobsii lectionem ἀντελιγμάτων, sed Cornelii scripturam ἀντελιγμάτων offert. De verbi simplicis spiritu ambigi potest (tenuem praebet e. gr. Anthologiae codex Palatinus IX 189, 2 βήματ' ἐλισσόμενοι), sed nescio an Pisidae asper eximendus sit in ἐλίσσει Van. 219, ἐλίσσεται Hex. 802 (ἐλίσσεται M), ἐλίσας Van. 39, ἐλίσκη Hex. 134 (ἐλίσκει TN), ἐλίσας fr. 183, 1 (cf. Stud. p. 52), eademque ratione vocis κατελίσ P III 391 verba ἐλιγμάτων Hex. 86 (ἐλιγμάτων N) et εἰλουμένη Hex. 581 adcommodanda esse iudico.

¹⁾ R 86 τὸν ἀέρα πλῆττουσι καὶ τοῖς θαυτοῖς falso M (ex 88 ἄχουσι καὶ τύπτουσι τὴν σιάν μόνην) varietatem τύπτουσι offert, nec melius Hercher Hex. 472 ἀπαξ δὲ πλῆττει καὶ παραινέι πολλάκις sinceram (cf. 452) lectionem πλῆττει (= MVTP₁ N) cum A (= p₂ et Morelli marg.) in τύπτει mutavit.

²⁾ Falso διεκέρυσεν pro διεκέρυξεν (Laur. Esc.) Quercius p. 1705 C edidit.

³⁾ Προεκέρυττεν male Esc. exhibet.

Nec tamen eo inducor, ut v. 146 ἐκ τῆς ἀκέρπου τῶν κακῶν κακουργίας¹⁾ ex V κακουργίας recipiatur, quam libri memoriam aut negligentia praeteriit aut tacite mutavit Quercius; vulgatae enim lectioni praeter p ipsius Pisidae usus patrocinator, quippe qui eodem modo formas κακουργίαι (P III 141. 457, Suppl. III 16), κακουργεῖν (S 620), κακοῦργος (P III 63, An. p. 1724 A), tam similia composita adhibeat, veluti ἀλουργίαι (Hex. 1295), ἀλουργός (S 446), αὐτουργεῖν (An. p. 1725 A), αὐτουργίαι (P I 199), δημιουργεῖν (Hex. 512. 1042. 1424. 1514. 1686, An. p. 1700 B), δημιουργός (Hex. 56. 159. 1910, An. LXIX 1, CVII 10, An. p. 1705 A, 1717 C), θαυματουργεῖν (Hex. 1811, Suppl. XV 2), θαυματουργίαι Suppl. CVII 6, An. p. 1697 A. 1705 C. 1729 A), θαυματουργός (P II 310), θεουργεῖν (H I 8 23. 25), θεουργός (Hex. 1788)²⁾, καθυπουργεῖν (An. p. 1692 B. 1704 B. 1716 A), καινόρρημα (P II 150), κατακρυψεργεῖν (An. p. 1704 C), κογγυλουργίης (Suppl. XLVIII 1), κοσμουργίαι (Hex. 907), λειτουργεῖν (An. p. 1692 B), λειτουργίαι Hex. 270. 691. 1485, An. p. 1692 B bis. 1696 C), λεπτοουργίαι (Av. 292, Hex. 1189. 1285. 1520), λιθοουργίαι (Hex. 553), λιθοουργός (Hex. 1600), μελουργεῖν (Hex. 918) et μελουργίαι (P I 85)³⁾, μηχανουργεῖν (Av. 291), μηχανουργίαι (Hex. 1213), μηχανουργός (Hex. 160), νεουργεῖν (P III 372, Hex. 1069), νοσουργός (Suppl. IV 104), ξενουργεῖν (Hex. 532)⁴⁾, οἰκουργίαι (Hex. 692)⁵⁾, πανουργίαι (P III 138, S 227), πανούργος (S 186), παντουργίαι (Hex. 56. 1910)⁶⁾, πλαστοουργίαι (P II 262. 271), συντομουργός (Hex. 1520), σχηματουργεῖν (H II 139. 205, Hex. 1043, Van. 116), σωματουργεῖν (Hex. 1606), σωματουργίαι (Hex. 138), φυτουργεῖν (P II 111, Hex. 656, An. p. 1696 A), φυτουργίαι (Av. 531), φυτουργός (Av. 12, S 167), χειρουργίαι (S 28, Suppl. XIX 1),

¹⁾ De pleonasmo cf. Lobeckius Paralip. p. 635 sq.

²⁾ Hex. 1792 τὸ ζωτικὸν σύνταγμα τῆς ἀφθαρσίας falsam varietatem θεουργίας praebet p₂, nec minus interpolata est lectio ἀληθείας, quam in eodem codice simul superscripsit corrector, quamquam ἀληθείας MTN agnoscunt; de ἀφθαρσίας cf. H II 33, Hex. 1383. 1854, An. p. 1689 A.

³⁾ Καρπούς μελουργεῖ τῶν ἐνίκμων (l. ἀνίκμων cum T) βοτάνων et αἰλὼν ἐν σο τῶν φρενῶν μελουργίαν, sed fortasse formae μελιτουργεῖ et μελιτουργίαν delitescent. Differunt enim exempla a Lobeckio Paralip. p. 47 sqq. et Pathol. Elem. I p. 366 collecta, minime autem iis adsentior, qui C. F. Hermannii sententiam (Philol. vol. II — 1847 — p. 428 sqq.) amplexi vocem ἀλφειστῆς ex ἄλφι et ἔδω compositam esse censeant, in Bekkeri interpretatione (Homer. Blätter p. 177) adquiescens.

⁴⁾ Hex. 1201 τερπνὴν ξενουργεῖ ταῖς πνοαῖς μελωδίαν ad partem interpolatam pertinet; ceterum T pro μελωδίαν vocem μελουργίαν offert, quae per se nihil offendit.

⁵⁾ Falsa varietas οἰκουρίας in Tp₂ N extat cf. λειτουρίας pro λειτουργίας in B ad Hex. 691.

⁶⁾ Altero loco perperam παναγία Morelli margo invelit.

χειρουργός (Suppl. IV 88). Neque vero rationem nostram *καλλιεργίζ* (H I 149) infringit, quamquam praeter *καλλιεργεῖν* et *καλλιεργήμα* etiam *καλλιουργεῖν* et *καλλιούργημα* sermo Graecus agnoscitur¹⁾, nec magis cum *ὑπουργός* (Hex. 425) formae *πάρεργος* (H II 163) et *συνεργός* (P II 365, H I 104) contendere possunt.

In **Heracliade** Vp non solum *ἔργον* pro *ἔργων* confirmant II 136²⁾, *μὴν* pro *μὲν* II 149³⁾, sed etiam I 156 ἀλλ' εἰς τοσούτην εὐσεβῶς ἀπληστίας | ὄρεξιν ἦλθες optimam scripturam (cf. Stud. p. 26) εὐσεβοῦς offerunt: Heraclii insatiabilitas eodem iure 'pia' est, quo pyrei Persici destructio εὐσεβῆς καθαρῆσις adpellatur H II 225; ad idem oxymori genus locutiones εὐσεβῆς κλοπή (An. p. 1725 B), εὐσεβῆς πατραλοῖας (ib. p. 1684 B) et εὐσεβοῦσα ζημία (Van. 202) redeunt, ac perinde ἀπληστία epitheto καλῇ⁴⁾ oruatur H I 220 et An. p. 1724 C.

II 69—132 propter codicis p defectum tantummodo V in censum venit; hinc vero genuina memoria *τυγὼν* et *ἄστεος* (cf. Stud. p. 196 n. 6) emergit v. 84 *τυγὼν μὲν ἄλλος ἐν τοσούτῃ συγχύσει* (οὐκ ἂν κυβερνῶν ῥαδίως ἠνέσχετο) et 109 *σαυτὸν παρὰσχεῖν τοῖς πρὸ ἄστεως τόποις*, neque 96 Bekkeri coniectura *ἐκκρτέρεις* pro *ἐκκτέρεις* egemus, quandoquidem *ἐκκρτέρεις* in ipso V extat.

Simili ratione II 152 *τὰς κλεῖς ἔχοντα τῆς ὁδοῦ περραγμένης*⁵⁾ non *ἔχοντι* (Querc.) V praebet, sed *ἔχοντα* (= p) primitus exaratum erat, secunda vero inanus *ἔχοντα* correxit, quod Bekker coniectando adsecutus est.

Cum p in scriptura *ἐκγόνους* V consentit II 190 *τὸν κληρὸν ἀντέπεμψεν εἰς τοὺς ἐγγόνους*, unde Quercii et Bekkeri contextum auctoritate prorsus carere intelligimus. Optime autem *ἐκγόνους* ad loci sententiam quadrat: nimirum hereditatem parricidii omnes Persarum reges in filios⁶⁾ suos trans mittebant, quae tragoedia fatalis mythum de Saturno poetae suggessit H I 62 sqq., ubi Chosroam Hormisdæ patris inter-

¹⁾ Provocari quadamtenus potest ad fluctuationem inter formas *κακοεργῆς* et *κακεργῆς*, ex quibus posterior in Lexica nondum recepta apud Joannem Geometram in Crameri Anecd. Paris vol. IV p. 287, 19 legitur: *πάσαν δ' ἀμφοτέραις ἀρούσι κακεργεῖς ἀστοί.*

²⁾ Οὐκ ἦν γὰρ ἔργον πολεμικῶν συνταγμαμάτων, ubi verum Bekker repperit.

³⁾ Cf. Stud. p. 150 n. 3.

⁴⁾ P II 199 recte *καλῇ* nuncupatur. Tropum inlustrant *καλῇ ἦτα* (Suppl. III 89 cl. P II 5) et *καλῇ νύκτι* (Av. 109, Van. 5) cf. insuper *καλὸς δόλος* (Av. 380), *καλῇ ἀπειθείᾳ* (An. p. 1720 A), *καλῇ ἀτιμῇ* (H II 224, Van. 169). Adde p. 231 sq. supra.

⁵⁾ Cf. Stud. p. 150.

⁶⁾ Etiam Van. 221 *ὅφαι νομίζεν καὶ δρακόντων ἐκγόνους* falsa est codicis M varietas *ἐγγόνους* cf. An. p. 1684 A.

fectorem a Siroë filio trucidatum esse tradit: ποῦος πετόντῃ Χοσρόην ὠρο-
σκόπει; | πάντως ἐδόξεν ἐμπεισεῖν τῷ τοῦ Κρόνου¹⁾ | τέκνου γὰρ ὀρμῆς ὁ σφα-
γεὺς ἀνηρέθη.

Variarum lectionum spicilegio coniecturarum manipulum adnecto:

P II 164 sqq. καὶ πῶς γένη τρσαῦτα καὶ πολυτρόπων
ἡθῶν διαφορὰς καὶ φρενῶν διχαστάσεις,
τοῦ σοῦ λόγου κρούοντος εὐρύθμῳ τόνῳ
οὐχ ὥσπερ ἄλλος μυθικός τὰ θηρί-
α πρὸς αὐτόν²⁾ εἴλικες, ἀλλὰ πρὸς γνώμην μίαν
γλωσσῶν τοσούτων συγχύσεις μεθ' ἡρμοσας;

l. μεθαρμόσας³⁾ commate post μίαν (168) adiecto⁴⁾. Simili ratione P I
160 sq. ἕως ἔτρεψας εὐσεβῶς μεθαρμόσας | τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐ-
δοξίαν et II 230 sq. τὰς δὲ συμφορὰς ὅλας | ἔτρεψεν⁵⁾ εὐθὺς εἰς χαρὰν μεθ-
αρμόσας ad ἔτρεψας et ἔτρεψεν, non ad μεθαρμόσας verba εἰς εὐδοξίαν et
εἰς χαρὰν pertinent cf. etiam H I 126 sq. καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς δειλὴν μεθ-
αρμόσας | εὐτολμίαν ἐδείξε τὴν ἀτολμίαν.

II 188 sqq. ἔρω γὰρ ἡμῶς εὐσεβῆς⁶⁾ περιτρέχων
εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ περιστάσεις πλεόν
νευροῶν συνιστᾷ τοὺς τόνους τοῦ σαρκίου

¹⁾ Scil. ἀστέρι, quod sidus est 'grave' (Propert. V 1, 84), 'impium' (Horat. C. II 17, 23), 'triste' (Juvenal. VI 569). Pisidae mentem plane pervertit Quercii versio: 'quotusquisque extincti Chosroae notavit dies, pro certo statuit morituum lapsu temporis: at illum nati furor homicidam sustulit'; nimirum κρόνου (sic) pro Κρόνου legerat.

²⁾ Cf. Stud. p. 136 not.

³⁾ Interpolatori versum 169 adtribui non posse ex 170 sqq. elucet. Ceterum vox σύγχυσις Pisidae in deliciis est cf. P II 143. 290. 308, III 234. 271. 305, Av. 464, H I 154, II 40. 84, Hex. 195. 355. 1039. 1218, S 46. 105. 186. 313. 316. 336. 397. 477. 599, Suppl. IV 95.

⁴⁾ Contraria est ratio P III 394 αὐτός, κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτωρ, ubi vulgo κράτιστε a παντοκράτωρ seiungitur, at cf. H I 13 ὁ κρατῶν Περσοκράτης cf. Hex. 1076 καὶ παγκρατὲς τὸ θεῖον ὑμῆσαι κράτος, tum S 27 ἅς ὁ κράτιστος ἐκτεμῶν εὐεργέτης cf. P II 85 ἀνηγόρευον καὶ κρατοῦντα θεσπέτην. Videlicet omnium dominatrix Dei potestas significatur, quapropter Quercii interpretatio: 'tu ipse, optime in omnibus omnipotens' prorsus reiicienda est. Dei dominatio κράτος est P III 388, Hex. 1076. 1284. 1353. 1423. 1591. 1653. 1655. 1676, neque aliter de Christo vox usurpatur Hex. 1785, Suppl. CIV 4, CVII 32 cf. insuper S 331 τῷ σὺν Θεῷ κρατοῦντι τῆς οἰκουμένης et quae Stud. p. 150 observata sunt.

⁵⁾ Cf. p. 218 supra.

⁶⁾ Non 'amor pietatis' (Qu.), sed Heraclii 'pius amor' erga exercitum significatur cf. Stud. p. 26 cl. Suppl. III 53 sq. ἔρω δὲ τίς σε πρὸς Θεὸν πυρούμενον | κατέχεν.

l. νεύρων. De nervis enim artus continentibus sermo est, qui νεῦρα, non νευρά (cf. O. Schneider ad Callimach. vol. I p. 386) nuncupantur cf. Hex. 647. 687. 1474. 1574, S 565¹⁾).

III 260 sq. ἐν κῆς τὸ πλῆθος ἐκχυθὲν τῶν βαρβάρων
πυκνῶς ἐνεστρέφοντο μὴ κινούμενοι

l. ἐκχυθέντων, — alioquin enim propter κινούμενοι forma ἐκχυθέντες requiritur cf. An. p. 1725 B κυνῶν πλῆθος περιστρέφοντες τὸν ἥλιον, τὸ τῆς φύσεως ὁμορφίαν ἐκρίψαντες, οἷα δὲ θησαυρὸν Δεσπότης πολύτιμον ἀγρόπυνος ἐφύλαττον, εἴτε θρηνώδη πως ὕλακῃν ὠρυόμενοι καὶ γοεῶς ἐπικλῶντες²⁾, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἀπήχησιν, ἐπιτάριον ὡς περ ἐπετραγῶδου τῷ σώματι³⁾).

Av. 28 sq. ὅμως ἐπισχεῖν τὴν τοσάυτην ἀγρίαν
ὁ ποντογαίτων Ἰστῆρος ἔχυσεν μόλις

l. Ποντογαίτων. 'Late conterminus' Ister Quercio est, qui frustra codicum memoriae παντογαίτων patrocinator⁴⁾, ποντογαίτων Bekkero debetur. Nec tamen Ister 'marī vicinus'⁵⁾ intelligitur, sed fluvius 'Ponto vicinus' in censum venit, siquidem Pisides eorum sententiam amplexus est, qui Istrum in duo flumina disiungi existimarent, quorum alterum in sinum Adriaticum, alterum in Pontum Euxinum exiret⁶⁾. Eodem fere modo Scymnus Chius Istrum epitheto Ποντικῆς notat 665.

¹⁾ Alia est ratio An. p. 1701 A τῇ πρώτῃ λέξει τοῖς ἐν τὸν δράκοντα τῇ νευρᾷ τῆς ψυχῆς εὐτόνως ἰσχυόμενος et p. 1705 D τὴν Δακτικὴν διενεκτέρεινε λύραν κρουόμενος καὶ τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς ψηλαφῶν εὐήλως ἐμελῶδαι ταῖς πράξεσιν.

²⁾ Sic enim cum Laur. et Esc. reponendum pro ἐπικλῶντες, quod tamquam ex Laur. falso Quercius exhibet.

³⁾ Constructio κατὰ σύνεσιν recurrit p. 1697 C οἷα κυνῶν πλῆθος περιχυθέντες τῆς εὐσεβείας τὸν ἔχοντα.

⁴⁾ 'Recte παντογαίτων appellatur Ister sive Danubius, qui suo cursu Romani imperii fines ad septentrionalem partem videbatur describere'.

⁵⁾ Cum ποντογαίτων contendī possunt ἀλγαίτων (Homer. Epigr. IV 6, Nonnus Dionys. XLII 17, Paulus Silentarius Ephr. S. Eccl. II 612) et θαλασσογαίτων (Constantinus Manasses 4807), de Ποντογαίτων cf. Ἰστρογαίτων (Manasses 3526. 4610. 5888) et Σκαμανδρογαίτων (ibid. 5981).

⁶⁾ Cf. Aristoteles Anim. Hist. VIII 13, 4, Mirab. Auscult. cap CV, Theopompus fr. 140 (Hist. Gr. vol. I p. 202 Mueller), Timagetus fr. I (ibid. vol. IV p. 519), Timonax fr. I (ibid. p. 522), Scymnus Chius Perieg. 193 sqq. (at cf. Meineke p. 16), 664 sq. 773 sqq. (sive Anonym. Peripl. Ponti Euxini 68 ap. Muellerum, Geogr. Gr. vol. I p. 419), Apollonius Rhodius IV 484 sqq. (cum Scholiis), Diodorus Siculus IV 56, Strabo I p. 57.

Scilicet Ἰστρος proprie vocatur Danubii pars media usque ad Pontum deflexa¹⁾; quam regionem ab Avaris cultam esse ex R 123 patet: θλάσσον τὰ κέντρα τῶν πρὸ Ἰστρῶ σκορπίων cl. Av. 527.

58 sq. ὅμως δὲ τρύτην τὴν ἀφορμὴν ἢ νόσον
ἢ τῶν καὶ ἡμῶς προσλαβοῦσα παραγμάτων
πολλὰς ἐποίει τῶν μερῶν δικιρέσεις

1. ἐκ τῶν cf. Polybius III 32, 7 θεωροῦμεν δὲ τὸν μὲν Ἀντιοχικὸν πόλεμον ἐκ τοῦ Φιλιππικοῦ τῆς ἀφορμῆς εἰληρότα cl. 7, 5 πόθεν ἔκαστα τῶν παραγμάτων τῆς ἀφορμῆς εἰληρέν²⁾;

66 πρῶτην δὲ τὴν ἀνθοῦσαν ὡς πρῶτην πόλιν

1. Ἀνθοῦσαν. Constantinopolis enim designatur, quam nomine illo notatam esse testatur Stephanus Byzantius s. v. Σουλὴ p. 590, 18 sq. (Mein.) ἢ πόλις αὕτη πρὸς τὸ γεννητικὸς ἀνθεῖν Ἀνθοῦσαν. Scilicet 'nova Roma' veteris Urbis nomen adsumpsit cf. Joannes Lydus de mens. IV 75 p. 126, 51 sq. (Wuensch) Πρὶν Φλωρεν καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, ἤρουν ἀνθοῦσαν cl. 30 p. 89, 19 sq. Φλωρεν δὲ αὐτὴν ὠνόμαζον, ὥς περ ἡμεῖς Ἀνθοῦσαν. A Constantino Magno appellationis originem repetit Eustathius Thessalonicensis ad Dionys. Perieg. 803 (Geogr. Gr. vol. II p. 357 Mueller) πρὸς δὲ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου κληθῆναι αὐτὸ Ἀνθοῦσαν, quam memoriam inlustrant Joannes Malalas p. 320, 17 sqq. τὴν δὲ Τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπὸ αὐτοῦ ἀναγεωθείσης καὶ εἰς ὄνομα αὐτοῦ κτισθείσης, ποιήσας τῷ Θεῷ θυσίαν ἀναμίνακτον, ἐκέλεσεν Ἀνθοῦσαν et Chronicon Paschale (Patr. Gr. vol. XCII) p. 709 A τὴν δὲ Τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπὸ αὐτοῦ ἀναγεωθείσης, ποιήσας θυσίαν ἀναμίνακτον, ἐκέλεσεν Ἀνθοῦσαν (l. Ἀνθοῦσαν³⁾). Adle Julii Honorii et Aethici testimonia apud Rieseum Herm. vol. XII (1877) p. 143 sq. Itaque prorsus reicienda est Quercii interpretatio: 'ac primo urbem, quae ut prima magis florebat'⁴⁾.

¹⁾ Cf. Ptolem. III 10, 1 (cl. δ, 3), Strabo VII p. 304 sq., Marcian. Heracl. Peripl. mar. ext. II 31 (Geogr. Gr. I p. 555 Mueller), Senecca Quaest. Nat. I praef. § 7 (cum Koeleri excursu), Plinius Hist. Nat. IV 79, Columella II 1, 8.

²⁾ Accedat Hex. 1323 τὴν ἄξιαν λαβοῦσαν ἐκ τῶν παραγμάτων. De locutione τῶν καὶ ἡμῶς-παραγμάτων cf. P I 54 et III 395.

³⁾ Apud Malal. p. 322, 6 sqq. βασιλεύσαντι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αὐτὴν κεχρυσωμένην, ἦν (om. Oxon.) ἐκέλεσεν Ἀνθοῦσαν extrema verba ex interpolatione fluxisse Chronici Paschalis silentium p. 712 A comprobatur.

⁴⁾ Simili ratione apud Paulum Silentiarium Eclair. S. Eccles. I 22 χρυσολίτων αἰθροῦσαν codicis Palatini scripturam ἀνθοῦσαν in ἀνθοῦσα mutari posse censet Graefe,

67 sqq. ἕως μὲν οὖν ἡ ῥίζα τῆς ἀποσπᾶδος
 ἐν τοῖς ἐφαρπαγεῖσι τῶν Σκυθῶν τόποις
 τὸ τοῦ γέροντος ἐθρασεύετο θράσος

l. ὑφαρπαγεῖσι cf. 23 ἡ ῥίζα τῆς γῆς τοὺς ὅρους ὑφήρπασεν cl. 78 τὴν γῆν ὑφέλκων. Minus recte ἄρραρπαγεῖσι L. Dindorfius Thesaur. vol. III p. 2543 D coniecit, ubi etiam ἐθρασύνετο pro ἐθρασεύετο temptatur. Sane apud Philostratum Epist. XXXVI 2 p. 478 (Hercher) ex codicibus (cf. Boissonadi Annot. p. 175 n. 14) θάρσησον pro θάρσευσον restitutum est, sed nihil impedit, quominus praeter θαρσέω (θρασεύω) et θαρσύνομι (θάρσυνομι) forma θαρσεύω (θρασεύω) admittatur cf. ἐγκαρτέω-ἐγκαρτεύομι-ἐγκαρτύνομι, ὀχέω-ὀχεύω-ὀχύνω, τορέω-τορεύω-τορύνω, χέω-χεύω-χύνω¹⁾. Itaque vocem ἀθησάριστον ex Av. lucramur, quod carmen haud tenue spicilegium suppeditat cf. ἀνταμοιβός 365 (p. 229 n. 1 supra), ἀντεπαίρω 76 (ἐπεὶ δὲ τὸν χοῦν ἀντεπῆρεν ἡ κόνις), ἐμφύλισμα 19 (παρεντεθέντες ὥσπερ ἐμφυλίσματα²⁾), μετεργάζομαι 152 (καὶ τὰς ἀκάρπους καρδίας μετεργάζσω), μυριαρχία 219 (ὁκτὼ συναθροίζοντα μυριαρχίας³⁾), Ποντογείτων 30 (p. 241 supra), προςαντιτείνω 391 (προςαντιτείνειν ἡζήουν οἱ βάρβαροι), προφλέγω 401 (ἀλλ' ὅς προφλέξει τοὺς ἀναιτίους λίθους⁴⁾).

recte tamen Constantinopolis nomen Ἀνθουσα delitescere perspexit Meinekius apud Kortuemum, des Silentiarius Paulus Beschreibung der h Sophia und des Ambon (1854) p. 35 sq

¹⁾ Fluctuationem inter $\overline{\epsilon\omega}$ et $\overline{\epsilon\upsilon\omega}$ inlustrat Lobeckius Rhemat. p. 199 sqq.; adde quae dixi 'Wiener Studien' vol. VIII p. 242. Alibi apud poetam nostrum θάρζειν (Hex. 76, Suppl. XCVII 2. 3) et θαρσύνεσθαι (Hex. 390. 554, S 629, Suppl. IV 61) habes. Ceterum cum θράσος-θρασεύω-θρασύνω conferri possunt βάρθος-(ἐμ)βαθεύω-βαθύνω et βράδος-βραδύνω.

²⁾ Alibi eodem sensu ἐμφύλιον vel ἐμφύλισις extat cf. insuper ἐμφυλλισμός. Quae formae Bekkeri emendationem ἐμφυλλίσματα tacite in textum receptam comprobare videntur, sed pro Vp Suppl. XLVI 5 καὶ τὰς ἀκάρπους ἐμφυλλίζει καρδίας pugnat, ubi ἐμφυλλίζει metrum evertit, correptam vero syllabam κωκυτοῦ fr. 2 commendat, sicuti contrario modo ὤ (cf. Suppl. CII 4) producitur Suppl. XXXI 2 εἴλκυσσας ἡμᾶς ἐκ βυθοῦ τῶν πατισμάτων et XCII 2 εἴλκυσσας ἔνδον πνεύματος θείου χάριν, ubi neque εἴλκυσσα (cf. Ebeling, Lexic. Homeric. vol. I p. 395) neque forma εἴλκυσσα ferri potest. Ceterum simplex λ haud raro in codicibus occurrit cf. Geoponica (ed. Beekl) p. 259, 19; 289, 14. 16. 19; 295, 9; 305, 10. 13; 310, 4. 9; 313, 3. 14. 16; 315, 14; 316, 5; 317, 1. 6. 7; — sed scripturam γρῦλλίζαν pro γρῦλλίζαν diserta Grammaticorum praecepta vindicant (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 101 sq), unde Hex. 976 τὰ μικρὰ γρῦλλίζοντα τῶν χοίρων βρέφη codicis M memoriam γρῦλλίζοντα recipiendam esse sequitur.

³⁾ = Μυριάδας, sed cave μυριανδρίας propter Constant. Manass. 1059 (ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν μυριανδρίαί) reponas; eadem enim ratione χιλιαρχία militum mille ordinem denotat cf. Schleusner Lexic. in Vet. Testam. vol. III p. 447.

⁴⁾ Προφλέξει in codicibus et apud Quercium extare Bekker testatur, attamen et

75 εως τὸ γῆρας τῷ Σκύθῃ παρεκράτει

1. τὸν Σκύθην cf. Hex. 115 παρεκρατεῖ τὸ σφεῖγμα τῶν κυλισμάτων, 454 παρεκρατῶν¹⁾ δὲ τὴν βολὴν ἡπειγμένην, 652 παρεκρατεῖ²⁾ δὲ σποδύλοις τὸν ἀχέονα. Verte: quamdiu senectus Scytham cohibebat (sive: premebat)³⁾; falsissime enim Quercii est interpretatio: 'usquedum senio Scythia succumberet' cf. v. 67 sqq.

159 sqq. πλὴν οὐδὲ τούτης ἐντελής εὐκαρπία⁴⁾,
 ἔως ὁ βλαστός προςλαβὼν τὸν ἥλιον
 καὶ μῆδὲν ὠμὸν εὐρεθῇ τῆς ἀμπέλου

inter v. 160 et 161 unius versus lacuna statuenda est; neque enim Bekkeri emendatio προςλάβῃ sufficit, quippe quae tantummodo grammaticae rationi conveniat, quam idem editor incaute neglexit H I 235 sqq. ὁ νοῦς μεταστάς ἡδῆως μερίζεται, | ... ἔως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγάζον στόμα | λύσει τὰ πολλὰ τῶν λόγων ἐμφράγματα. etsi genuinam formam λύση (239) in p repperit cf. Hex. 460 sqq. καὶ τῆς ἀπειλῆς ζωγραφεῖς τὴν εἰκόνα, | ἔως φοβηθεὶς πρὸς τὸ πλῆκτρον ὁ βλέπων | κλίνῃ⁵⁾ τὰ νῶτα, καὶ προκύψας εἰς γόνυ | καὶ τῷ φόβῳ τὸ σῶμα συστρίλας ὅλον | φύγῃ τὸ τραῦμα τῆς βολῆς κινουμένης, 1017 sqq. καὶ κυρτὸν ἄφρον ἄντεπιελῆ τῷ σάλῳ, | ἔως μαχαίραις ἡ ξυροῖς τεθηγμέναις | τέμῃ τὸν ἰχθυὲν τεχνικὸς βυθοδρόμος | ἅλσιν τε τοῦτον συμβαλὼν ἐξικμάσει⁶⁾. 1065 sqq. σφαιροῦσιν κύτιν εἰςβλόντος ἡλίου, | ἔως πυρωθεὶς τῶν κυλίνδρων ὁ σφόδρος ἐγκυμονήσῃ τὴν σποράν τῇ κοπρίᾳ | οὕτω τε λοιπὸν ἐξ ἀμήτορος τόκου | γονὴν νεοσυργήσωσιν⁷⁾ ὠδῖνος ξένην. Neque aliter iudicandum de Hex. 133 sq. ἡβᾷ δὲ γῆρῶν καὶ παρεκμὴν οὐκ ἔχει, |

Vp et Querciana editoris Bonnensis lectionem προφλέξει distincte praebent. Ex contrario codicis p memoriam ἄλλος pro ἄλλ' ὡς Bekker reticet.

¹⁾ Sic Hercher optime pro περικρατῶν ex V (= MTP N et marg. Morelli) rescripsit.

²⁾ Περικρατεῖ perperam B apud Hercherum offert, aliud eiusmodi vitium in R 68 sustuli Stud. p. 191 n. 2.

³⁾ In censum non venit 'praevalendi' notio, quae a Lexicographis neglecta comparet apud Theodosium Aer. I 183 τῆς εὐφρόνης γὰρ τὸ σότος παρεκράτει, quo sensu Pisides ex usu communi ἐπικρατεῖν usurpat S 30.

⁴⁾ Cf. p. 231 supra.

⁵⁾ Κλίνει^η p offert, male κλίνει praebet V, κλινει N.

⁶⁾ Non sine probabilitatis specie Hercher ἐξικμάσῃ scripsit; falso τεμαῖ et ἐξικμάσει B praebet. I'raeterea ex M V p₁ B συμβαλὼν pro ἐμβαλὼν edidi.

⁷⁾ Coniunctivi formas ab Herchero reductas utrobique T, altero loco M confirmat; in p ἐγκυμονήσῃ^η et νεοσυργήσωσιν^{ου} habes.

ἔως ὁ πῆξας αὐτὸν εἰλίξει Λόγος, quo loco Hercheri coniecturam εἰλίξει comprobatur¹⁾, 696 sqq. βάλλει δὲ κλειθρα ταῖς καθελαιτικαῖς πύλαις, | ἔως λαβοῦσα καιρὸν ἀλλοιώσεως | ἐξαίματῳ σε τὰς τροφὰς ἡ θερμότης | καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὠθήσει θύραν | καὶ πᾶν περιττὸν ἐκφορήσει φορτίον, ubi ἐξαίματῳ et ὠθήσει²⁾ ex T, ἐκφορήσει ex mea ipsius emendatione repono³⁾. Inter coniunctivum et optativum memoria variat⁴⁾ Van. 51 sq. αἵθις δὲ χοῦς κᾶτσει καὶ μένει⁵⁾ κᾶτω, | ἔως ὁ τοῦ Κτίσαντος ἀρμόσει Λόγος, ubi ἀρμόσει MT₁ suppeditant, ἀρμόσει T₂⁶⁾, et 104 sq. πλὴν τέως φρονεῖ μέγα, | ἔως παρῆλθοι τοῦ βίου τὸ πᾶν, ubi coniunctivum MLp₂ praebent⁷⁾.

260 ἄλλ' ἀναπαύστως ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων

l. ὦν ἀπαύστως cf. 262 καὶ πρὶν δι' ἡμῶν Περσικὴν κινῶν μάχην⁸⁾. Minus recte olim ('Wiener Studien' vol. XIII p. 45 ad Suppl. IV 111 sq.) ἀδικαπαύστως temptaveram nec magis Hilbergii coniectura (ibid. IX p. 212) ἀκαταπαύστως adridet

278 οὐ γὰρ πρόσωπον μὴ θέλων ἰδεῖν μάχης

¹⁾ Operarum errore apud Migneum εἰλίξει extat.

²⁾ Quae forma propter ἀπόσω S 701 haudquaquam in dubitationem vocari potest cf. Stud. p. 135 n. 1; adde ἔχσει Suppl. LV 2 et συγγύσας LXXVII 2 (ubi correctio συγγέας supervacanea est) cf. Hex. 972 τυπτιθείς.

³⁾ N ἐξαίματω-ὠθήσει-εξφορήσει offert, ac praeterea inter 699 et 700 interpolatus trimeter πρὸς τὴν ἀποκρίνουσαν ἔξοδον δράμοι occurrit.

⁴⁾ Sed Hex. 673 sq. ὁργᾷ δὲ καρποῦς ἐξενεγκεῖν ἡ ζέσις, | ἔως ἂν ἔλθῃ τῆς παραμῆς ὁ χρόνος codicum MN varietas ἔλθοι a Pisidae usu plane abhorret. Nec magis fr. 5 ἄχρις δ' ἂν εἴης ἐν βίῳ, σύνειμι σοι optativus probari potest, unde ἄχρις δ' ἀναμένης conicio cf. An. p. 1720 B κλειῦσαι πάλιν πρὸς τὴν φρουρὰν μεταστῆσθαι, μέχρις ἂν τῷ τυράννῳ τοῦ ἀγῶνος δηλώσῃ τὴν ἔνστασιν. De coniunctivo cf. Hex. 1421 sqq. χωριστικῇ πέφυκε τῶν ἡρμοσμένων, | σπρίγγουσα τὴν σύμπεξιν, ἄχρι τὴν θέσιν | λύσει, quo loco Hercheri scripturam pro λύσει ex A receptam Tp₂ confirmant.

⁵⁾ Sic omnes quos inspexi codices (et margo Morelliana) pro νέσει habent, quae lectio iusto sensu destituta est.

⁶⁾ Ἀρμόσει VLp agnoscunt.

⁷⁾ Post tempus historicum ex ἔως indicativus imperfecti (Av. 67 sqq. 75, Van. 74 sq.), aoristi (P I 160. 219, II 9 sq., H I 91 sq. 206, Hex. 1834 sqq., S 32, Suppl. II 55 sq.), perfecti (H II 192 sq.) pendet, neque differunt II I 22 sqq. πάλιν παροινεῖ θυσεβῶς ὁ Χοσρόης | καὶ πῦρ θεωρυργεῖ καὶ θεὸς φαντάζεται. | ἔως σὺν αὐτῇ καὶ τὸ πῦρ υπερβράσαν | σὺν τῇ θεωρυργῆσαντι συγκατεφθάρη et 30 sqq. γιγαντιεῖ δὲ καὶ τυρανῆσαι θέλει | καὶ τὸν πρὸ πάντων εἰλονίζετι Βαλτάσαρ, | ... ἔως κατ' αὐτοῦ δάκτυλος θεηγόρος | ... ψήφου μελαίνης ἐξεφώνησε κρίσιν, siquidem formae παροινεῖ-θεουρυγεῖ-φαντάζεται-γιγαντιεῖ-θέλει-εἰλονίζετι temporum historicorum vim praestant.

⁸⁾ Voce ἀπαύστως Pisides utitur P III 15 et Suppl XXXV 4.

l. τὸ. Neque enim structura οὐ—μὴ θελων ferri potest; alia est ratio P II 213 sq. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα, καίπερ ὄντα θηρίαι, | τοῦ σοῦ παρῆχας μὴ μετασχεῖν ἡμέρου cl. S 286 οὐκοῦν σὺν ἡμῖν μὴ θέλων ἐκουσίως.

281 καὶ τῆς κατ' αὐτῶν ἀσφαλείας ἡμέλει

l. καθ' αὐτόν¹⁾. Futtilis enim est Quercii interpretatio (cf. Stud. p. 3 n. 2): 'κατ' αὐτῶν puto dictum esse pro κατ' αὐτοῦ, ut saepe ὑμᾶς pro σέ, cum Pisida loquitur de Heraclio', neque Bekkeri commentum κατ' αὐτόν sufficit cf. P II 373 καὶ πού καθ' αὐτόν δυσφορῶν ἐπηύξατο, S 192 αὐτὸς καθ' αὐτόν ἐννοῶν ὑπεστάλη, — P I 113 αὐτοὶ καθ' αὐτοῦς ζωγραφοῦντες ἡρέμα, S 358 sq. ὁδοσχετοῦσι τῇ γραφῇ καὶ τοὺς τάφους | αὐτοὶ καθ' αὐτοῦς cl. P III 361 αὐτὸς κατ' ἐμαυτόν συλλαβῶν ἔφην τάδε. Adde P III 71 ἡ τῶν κατ' αὐτόν (l. καθ' αὐτόν) ἐξεπήδα ταχυμάτων et Hex. 441 αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὡς θέλει, ψηφίζεσθαι, ubi Quercius lectore non monito κατ' αὐτόν exhibuit, quamquam editio Morelliana καθ' αὐτόν offert eademque codicum (MTpN = Herch.)²⁾ est memoria. — Similiter etiam P III 245 sq. καὶ πού τις αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης ὑὔξατο | ἐλθεῖν κατ' αὐτοῦ συντομώτερον ξίφος equidem καθ' αὐτοῦ repotendum esse censeo cf. H II 207 εἰ μὴ καθ' αὐτῶν ἀσπάζονται (ἐκσπάζονται?) τὰ ξίφη³⁾.

376 sq. δείξας γὰρ αὐτόν τοῖς ἐναντίοις ὅλοις
ἀντιπρόσωπον ἐξανεστήσας φόβον

l. αὐτὸ seil. τὸ φρικτὸν εἶδος τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου (373)⁴⁾.

405 καὶ τοῦ στρατηγοῦ τῆς⁵⁾ ἀτρέπτου Παρθένου

l. τῆς cf. 445 τὸν οἶκον εἶχεν ἡ στρατηγὸς Παρθένος cl. fr. 40 αὐτὴν στρατηγὴν ἴσασαν ὡς εἶδον μόνην. — Quibus exemplis olim ('Wiener Studien' XIII p. 59) Av. 457 ξένον γὰρ οὐδέν, εἰ πολεμεῖ Παρθένος adsimulaveram, ubi πολεμίζει Quercius, πολεμεῖ <καὶ> Hilbergius (IX p. 213) temptabat. Sane primo obtutu medela <πορ>πολεμεῖ lenior videtur,

¹⁾ Cf. Stud. p. 9 sq. et 13 n. 3 cl. p. 135 n. 4.

²⁾ In N καθ' αὐτόν comparet.

³⁾ Sed Hex. 1864 ὅτε πρὸς ἡμᾶς βαρβαροῦνται τὰ ξίφη recte Hilbergius VIII p. 299 Hercheri scripturam καθ' ἡμῶν codice V innixam refutavit: cum Morello et Quercio πρὸς ἡμᾶς MTN faciunt, p καθ' ἡμῶν praebebat.

⁴⁾ Ceterum contentio quaedam inter αὐτὸ et ὅλοις inest, qua de cf. Stud. p. 21 cl. P III 394 αὐτὸς κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ. Similiter εἶς et ὅλοι per oppositionem componuntur P I 222, H I 52, II 18. 22 sq., Hex. 1412, An. p. 1729 B.

⁵⁾ Fortuitum editionis Bonnensis mendum τῇ Mignei lectionem τῇ procreavit.

sed coniecturae *στρατηγεῖ* ne nunc quidem paenitet, quoniam sanandi rationem simillimi loci stabiliunt, quibus contra metri leges *φῶσιν* pro *οὐσίην* P II 30 (p. 213 supra) et *εὐθείης* pro *ὀρθίης* Hex. 1168 (Stud. p. 121) in codicibus legi observavimus¹⁾, unde S 2 *συντομωτάτην* pro *φρονιμωτάτην* (Stud. p. 170 n. 3), 626 *οὐσίης* pro *φύσει* (ibid. p. 213), fr. 64 *πετρώδει* pro *λιθώδει* (p. 174) corrigere non dubitavi. Ex coniectura adiungam:

1) P II 325 *σμικροῦ δὲ πόνου βχιδίου τε πράγματος*, ubi *σμικροῦ*²⁾ *πόνου* δὲ (cum Bekkero)³⁾ vel *πόνου* δὲ *μικροῦ* sponte se offert, sed Pisidae arte exactius perpensa *πόνου* pro *μόχθου* ex 326 (*πόνους τοσούτους εἰς μάτην ἡλλάττετο*) se insinuasse verisimilius est cf. P II 35 *εἰκῇ δὲ μοχθῶν καὶ μάτην πονοῦμενος* et Av. 320 sqq. *καίτοιγε ταῦτα μὴ πονοῦντες ἔξ ἔθους, | ὅπερ μάλιστα τοὺς πόνους ποιεῖ πόνους, | πᾶρ' οἷς τὸ μοχθεῖν εἰς μάχην οὐ γίνεται*.

2) Hex. 1716 *μήτε πλάτος σὸν ὕψος εἰς πέρας τρέχειν*, quo loco εἰς ὄρους ἔχειν Pisidam scripsisse e codicum MVTpN memoria ἔχειν pro *τρέχειν* colligo, quae varietas et auctoritate et sensu caret.

3) S 629 *φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου τὸ στόμα*, ubi *τῆς* τελευτῆς omnes numeros explet. Quodsi anapaestum a rudi correctore inseite oblitteratum esse cum Hilbergio (IX p. 219) statuimus, equidem commento Hilbergiano: *φράττει θρασυνθὲν κατὰ τοῦ θανάτου στόμα* meum: *φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου φοικτὸν στόμα* praefero. — Cuius generis menda in Pisidae codicibus ad praecepta metrica aevi Byzantini studiose adcommodatis haud raro occurrunt cf. e. gr. Hex. 878 *ὅσον θεωρεῖ* (Mor. et Qu.), *καὶ κόρας ἀμβλύνεται*, ubi *ἀτενίζει* (Herch.) praeter B optime MTN et Morelli margo praebent⁴⁾, et 1053 *δρᾷ σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην*, quo loco Hilbergius eiusdem codicis B⁵⁾ scripturam *ποιεῖ* genninam esse perspexit. Neque alia est ratio Hex. 1784 *τὸν ἄσχετον ῥοῦν τῶν καλῶν χαρισμάτων*, ubi *ἀγαθῶν* ex MVTpN reponendum est, quamquam eadem versus clausula Suppl. III 72 *ἀλλ' ὃ χορηγὲ τῶν καλῶν χαρισμάτων* recurrit. Etiam S 367 *κυθρορεῖ μὲν*,

¹⁾ Adde *οἱ λίθοι* pro *αἱ πέτραι* P III 39 (Stud. p. 111) et *ἐσπέραν* pro *εὐφρόνην* Hex. 1114 (p. 119).

²⁾ Sive potius *μικροῦ* cf. Stud. p. 189 n. 2.

³⁾ Cuius sententiam amplexi sunt Hilbergius (IX p. 210) et Mueller (ad Ignat. p. 8 n. 9).

⁴⁾ In Vp manifesta interpolatio: *κόρας μύει τε καὶ σκοτῶ τοῦτου φρένας* extat.

⁵⁾ Cf. p. 225 n. 1 supra; Vp falsissime *εἰς αἰθάλην δρᾷ σαλαμάνδρα καμίνους* praebent.

ἀλλὰ τίγριδος δίκην de κοιλιοφορεῖ cogitari potest¹⁾, sed sufficit, ni fallor, κυηφορεῖ, qua de vocis forma cf. ξιγηφορεῖν S 383²⁾.

4) Incertum est iudicium de Hex. 648 κτίζει δὲ πλευράς, ὠρᾷζει δὲ τρίχας et 672 καὶ τὴν πρόσωψιν ὠρᾷζει τῇ χλόῃ. Quos locos praetervidit Hilbergius, cum ἀγλαΐζεται (IX p. 212) et ἡγλαΐσμενος (ib. p. 214) P III 112 κραιτὼν γὰρ αἰχμήν ὠρᾷζεται πλέον et Av. 393 πᾶς ὁ πρὸ τείχους ὠρᾷσμένος τόπος reponeret, Hexaëmeri versu 1271 εἰ γὰρ τις οἶκον ὠρᾷσμένον βλέπων confusus, ubi Hercherio lectionem ἡγλαΐσμένον suggessit B (cf. VIII p. 303). Qua varietate Pisidae manum reddi propter codicum MVTpN et marginis Morellianae consensum negari nequit, vix tamen a me impetro, ut verbi ἀγλαΐζειν regio amplificetur, praesertim cum aliud eiusdem mensurae³⁾ exemplum apud Menandrum fr. 855 (vol. III p. 228 Kock) occurrat: ὡς ὠρᾷζει δ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

486 sqq. ὡς κυμάτων γὰρ ἀντισύδρομον μάχην
εἰς ἐν τι βέθυμα συμφορῶν ἀφειγμένον·
πῇ μὲν γὰρ ἡ γῆ τῶν ἀθάπτων βαρβάρων
ῥήην παρεβλάστησε τῶν δένδρων πλέον,
πῇ δ' ἡ θάλασσα τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων
ὀχλουμένη τε καὶ κατεστορεσμένη
ἐξ ἄλλοφύλων χιμάτων φονίσσειται

orationis perpetuitas inter 487 et 488 misere turbata lacunam indicat hoc fere modo explendam: μάχην ἰδεῖν ἦν συμπεφυρμένην τότε cf. 193 sqq.

509 sq. οὕτω γὰρ ἡ μὲν ὄψις ἡ τῶν ὀμμάτων
πᾶσαν κακὰ κίρει βλαπτικὴν θεωρεῖν

l. καθαίρει, quam vocem etiam prava Quercii versio ('ita enim visus, qui est ex oculis, ab omni *emundabitur* noxio spectaculo') videtur significare cf. omnino P II 200 λόγω κακὰ ἄρξας⁴⁾ τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης, R 16 κακὰ κίρειται δὲ τῶν μολυσμῶν ὁ ζόφος, Hex. 25 sq. καὶ τῶν

¹⁾ Ἐγκυμονεῖ coniecit Hilbergius IX p. 218, quam opinionem versus 366 ἐγκυμονῆσαι πάντας ἡδρεπισμένον potius redarguit quam comprobatur.

²⁾ Facit huc etiam ἀσπιδοφόρον P III 402, ubi V ἀσπιδοφόρον, non ἀσπιδοφόρον (Qu.) praebet; accedat θεηδόλος (Stud. p. 217 n. 5) et omnino Lobeckius ad Phrynich. p. 679 sqq.

³⁾ Syllaba anceps Suppl. III 7 καὶ θαῖον ἦθος οὐκ ἐνωραΐζεται comparet. Etiam Hex. 1286 πόθεν ταῶς πρόεισιν ὠραῖος πάλιν Vp ὠραΐσμενος exhibent, sed totus versus ex particula interpolata (1286—1292) petitus est.

⁴⁾ Metaphorae usum v. 196 τὰς ἐνδον αὐτῆς ἐκκαθαίρων αἰτίας explanat cf. Hex. 945. 948, S 635.

φρενῶν τὴν γνῶσιν ἡτονημένην | τῷ σῶ καὶ θείρεεις γνωστικῷ καὶ θειρίῳ, — neque alia est ratio An. p. 1685 C ὁφθαλμοὶ ψυχικῆς καὶ θειρίομενοι πηγῆς τὴν κατάνυξιν ἀναβρῶνσι, ubi extremum verbum pro ἀνακρῶνσι ex Laur. et Esc. reposui¹⁾.

H I 80 παρῆλθεν ἡ γῆ τῆς ἀρεγγυῶς ἐσπέρας

1. παρῆλθε πηγῇ cf. Sophocl. fr. 870. 2 νεκτός τε πηγῆς. Ipse Pisides de sole dixit Hex. 230 φωτός δὲ πηγῆς κοσμοκινήτους βρῦει, ac saepius omnino vocem πηγῇ translate usurpavit: ad propriam significationem proxime accedunt Suppl. I 54 (de sudore) πηγῆς δὲ τοῖς σῶς ἐμβλαδῶνοι²⁾ κορτάφοις, — Hex. 646 πόθεν δὲ πηγῆς αἱμάτων ἐπεισάγει, — Av. 150 πηγῆς δὲ τῶν σῶν ἐξανοίξας ὁμμάτων³⁾, sensu translato πηγῇ ψυχικῇ habes An. p. 1685 C, tum An. p. 1692 C ἐκ τῆς τῶν ἀγαθῶν πηγῆς, quae imago adcuratius exprimitur p. 1729 B τοῦτο δεῖγμα τῆς αἰβρυόσης τοῦ μάρτυρος χάριτος, ὥςπερ μία σταγὼν τὴν ὅλην τῆς πηγῆς πιστομένη γλυκύτητα τῶν μαρτύρων γὰρ ἀέρος ἡ χορηγία τῆς χάριτος, Χριστὸν ἔχουσα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν τῷ πιστεύοντι χαρίζομενον, — Suppl. IX 1 (de Anargyris) πηγῇ πέφυκα βωστικῆς εὐεξίας, — S 379 (de Gregorio Nysseno) τὴν Γρηγορίου γὰρ μυστικωτάτην φρένα | πηγὴν Θεοῦ⁴⁾ φάσαμι. — P II 107 πηγὴν γὰρ ἦδεις τῶν κακῶν τὴν Περσίδα, — Hex. 51 πηγὴ μὲν οὖν πέφυκε τοῦ λόγου μία, An. p. 1689 A πῶς ἀναδέξομαι γλῶσσαν τῇ λόγων πηγῆς; denique P I 66 "Ομηρος, ὃν λέγουσι πηγὴν τῶν λόγων, ubi sententia excitatur (cf. Stud. p. 195 n. 2), quam ipse Pisides v. 67 sqq. explanat: τὰς γὰρ λάλους ἐκεῖνος εὐρύνει φλέβας | καὶ τοὺς λογισμοὺς τῆς νεκρώσης φρενός | βλύζων ἐπάρδει καὶ ποτίζων ἐκτρέφει, | μένει τε πλήρης πολλαῖς κενοῦμενος. Perperam vero Quercius poetae fontem sibi adgnovisse visus est in Aeliani narratione V. H. XIII 22 Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἐγραψε τὸν μὲν "Ομηρον

¹⁾ Cf. Hex. 54, S 154. 650, Suppl. CVII 24.

²⁾ Cf. Stud. p. 221 not.

³⁾ Haudquaquam ῥαντῆρες intelligendi sunt (cl. Hesychii glossa: πηγὰς τῶν ῥανταλῶν οἱ πρὸς τῇ βίᾳ κανοί, ubi post πηγὰς minus recte interpungit Schmidt vol. III p. 330 n. 2147 et ed. min. p. 1237), sed ipsae lacrimae, quae eodem modo ῥοαὶ τῶν ὁμμάτων adpellantur Av. 143 cf. etiam Euripides Alceste. 1067 sq. ἐκ δ' ὁμμάτων | πηγὰς κατεβρύχασιν cl. Aeschilo Prom. 400 sq. δακρυόστακτον δ' ἀπ' ὀσσεων ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος παρειὰν | νοτίαις ἔτερχα παγαῖς.

⁴⁾ Hinc igitur v. 376 ἦδη δὲ λοιπὸν καὶ τὸ τοῦ λόγου στόμα non 'eloquentiae' (Qu.), sed τοῦ λόγου os intelligendum esse adparet. Alio sensu τὸ πηγῶν στόμα idem Gregorius Nyssenus nuncupatur S 649 (Heraclius H I 238 cl. P II 12 sqq.), eiusdemque ῥεῖθρα γλώσσης praedicantur Suppl. XCIV 1 (cf. τὰ ῥεῖθρα τῶν σῶν οὐρανοδρόμων λόγων de Sergio patriarcha).

κυτόν ἐμοῦνται, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμυθευμένα ἄρυσμένους. Mihi communis locus respici videtur, cuius origo e dicto Homérico manavit Il. XXI 195 sqq. μέγχι σθένος Ὠκεανοῦ, | ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα | καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖναι μακρὰ νύουσιν cf. Dionysius Halicarnassensis de compos. verb. XXIV p. 370 (Schaefer) κορυφὴ μὲν οὖν ἀπάντων καὶ σκοπός, ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι, δικαίως ἂν Ὅμηρος λέγοιτο, Eustathius ad Odys. p. 1379, 22 sq. ὁ πάσης τῆς ἐν λόγοις τέχνης καθηγετής, ἐξ οὗ οἷά τινος ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι λογικῶν μεθόδων πηγαί, Quintilianus Inst. X 1, 46 ita nos rite coepturi ab Homero videmur. Hic enim, quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium fluminum fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit. Eodem redeunt¹⁾ Longinus de sublim. XIII p. 56 (Toup) πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων (Ὁμηρικώτατος ἦν) ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νύμφατος εἰς αὐτόν μυρίας ὅσας περαττοπάς ἀποχρευσάμενος, Tzetzes Chil. XIII 626 (= Proleg. in Allegor. Il. 51 sq. p. 5 Boisson.) ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων, Alleg. Il. 16, 116 p. 198 νῦν Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων, 21, 107 p. 289 λόγους συμπλάσας Ὅμηρος, τὸ πέλαγος τῶν λόγων, Jamb. 249 p. 518 (Kiessling) Ὅμηρος αὐτός, ἡ θάλασσα τῶν λόγων, — Ovidius Amor. III 9, 25 sq. adice Maeoniden, a quo ceu fonte perenni | vatam Pieriis ora rigantur aquis, Manilius II 8 sqq. cuiusque ex ore profusus | omnis posteritas latices in carmina duxit, | amnemque in tenues ausa est deducere rivos, Petronius Satyr. 5 Maeoniumque bibat felici pectore fontem, Columella de re rust. praef. § 30 nec parens eloquentiae Deus ille Maeonius vastissimis fluminibus facundiae suae posteritatis studia restinxerat²⁾. Ex Pisida hausit Theodosius

¹⁾ Hinc etiam Theodoretus Therap. II (Patr. Gr. vol. LXXXIII p. 841 C) Mosēn adpellat τὸν τῆς θεολογίας ὠκεανόν, ἐξ οὗπερ ποιητικῶς εἰπεῖν, πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα. Cum Oceano imperatorem comparat Pisides P II 48 sqq. ὦ νοῦς διαρκὴς Ὠκεανόν μμμούμενος | κυκλῶν τε τὴν γῆν καὶ τὸ πᾶν περιτρέχων | καὶ πάντας ἄρδων καὶ μένων πεπλησμένος, ac similiter de Heraclii scriptis theologicis loquitur S 84 sqq. καὶ τοὺς ἀγωγούς τῶν θεολόγῶν λόγων | ἐφῆκεν ἡμῖν, ὠκεανοῦ τινος ὀλίγην, | ὅς πάντα πληροῖ καὶ τὸ λήγον οὐκ ἔχει.

²⁾ Adde Plinium H. N. XVII 5, 37 ubi 'ingeniorum fons' Homerus vocatur, et Macrobius in Somn. Scip. II 10 Homerus divinarum omnium inventio-num fons.

Acr. II 255 Ὅμηρε, ποιητῶν λόγων ὁ τῆς μάχης | πόρρω πεφυκώς, ubi codex Parisinus distincte πηγῇ τῶν offert ¹⁾).

88 τῷ κατὰ κλυσμῷ Χοσρόου φρουρουμένῃν

l. <ἐπὶ> τῷ κτλ. Scilicet finis, ad quem tendit custodia, designatur, unde falsam esse Quercii interpretationem: 'a Chosroae diluvio bene custoditam' elucet; Hilbergii coniectura (IX p. 215) ἐν in versus introitu suppletis poetae sententiam minus dilucide exprimit.

97 sq. ὧ ²⁾ Σκηπίων, σίγησον ἐγρέφῃ νόμος
τοῦς σκηπιῶντας Ἡρακλείωνας λέγειν

l. Σκηπίωνας ³⁾, unde verbum σκηπιῶ Graecitati (cf. Thesaur. vol. VII p. 2644) eximendum est, quam Heraclias his vocibus augeat: ἀεισφαλῶς

¹⁾ Idem ex coniectura Pisidae immemor Hilbergius Byz. Zeitschr. VII p. 341 n. 1 repperit. Ex Pisida, quocum Stud. p. 110 n. 3 Theod. II 266 composui, contextus Theodosiani vitium tollas I 157 οἱ Κρητικοὶ δρᾶκοντες οἱ λοφοδρομοί, ubi procul dubio vox λοφοδρομοί latet, ex Hex. 61 (ὧ πολλὰ βροντῶν ἐκ νεφῶν λοξοδρομῶν) adsumpta cf. Hex. 802 ἐλίσσεται γὰρ λοξοειδῶς ὥς ὄφεις, S 71 ὕδρας ἀναρῶν, λοξοκινήτους ὄφεις, 320 κἀντεῦθεν ὥς περ λοξοκίνητος δράκων. — Similiter Theod. III 123 ὅπῃ δὲ μικρὰ πρὸς τρέχει πετροσίγῳ Jacobsii emendationem πετροστέγῳ confirmat Hex. 1556 sq. ποθεῖς δὲ χυλὸς κωβῶν πετροστέγων | ὄχημα γαστρὸς γίνεται πεφραγμένης, ubi ex MVTpNB corrigendum πόσις δὲ χυλοῦ, ex TVpN ὠθημα (cf. Hex. 699 καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὠθήσῃ θύραν). — Theod. I 99 μόνον φανέτω πατρικὸς ὀπλισμένος cum Corneliū lectione πατρικῶς, quam ego ex ipso codice enotavi, apte conferri potest Pisides R 121 κίνητον ὄπλα πατρικὰ πεφραγμένα, quo loco optime πατρικῶς exhibet T (cum Hilbergio 'Wiener Studien' IX p. 216). — Occasione data exemplis Stud. p. 210 prolatis Theod. I 169 sq. adiungo: Θεοδοσίου μὴ παραβλέψῃς πόνους | τοῦ στέμματος σου συγγραφέντας εἰς κλέος.

²⁾ Litteram initialem, ut quae rubro distinguenda esset, codicis V librarius primitus neglexerat, postea vero incuria quadam ὁ supplevit. — Similis oscitantia H II 153 ἡβουλόμεν pro ἐβουλόμεν procreavit (cf. Stud. p. 151 n. 1), quamquam ἡθελον (P III 307, S 49, Suppl. II 32) ad θέλω pertinet, non ad ἐθέλω, quae forma semel in vita Anastasii p. 1709 C εἴτε τὴν μοναδικὴν ἐθέλεις (l. ἐθέλεις cum Laur. Esc.) μεταχειρίζεσθαι δῶκεται occurrit, nusquam vero in carminibus, ubi constanter θέλω adhibetur cf. P I 167, II 32. 112. 222. 304, III 5. 50. 51. 121. 310. 316. 391. 396. 401. 427, Av. 1. 38. 98. 165. 168. 226. 227. 278. 339, H I 27. 30. 113, II 62. 90. 206. 221, R 82, Hex. 58. 161. 396. 441. 470. 478. 485. 539. 595. 603. 761. 763. 885. 897. 1022. 1028. 1406. 1424. 1433. 1447. 1528. 1593. 1654. 1712. 1725. 1729. 1787. 1815, Van. 10. 31. 101. 163. 180. 182 (at cf. Stud. p. 189 n. 4), 213. 252, S 99. 142. 173. 175. 235. 248. 253. 269. 282. 284. 286. 288. 290. 408. 441. 511. 515. 594. 620. 635. 672, Suppl. I 14. 40, III 16. 50, IV 59. 110. 136. 157, XXXIII 1, XLV 7, LVII 2, LXXXV 1, fr. 132. 180. Eandem formam hiatus effugiendi studium etiam An. p. 1705 A τῷ θέλοντι confirmat.

³⁾ De sententia cf. Drapeyron, l'empereur Héraclius et l'empire Byzantin (Paris. 1869) p. 271.

I 60 (ποῦ νῦν ὁ λῆρος τῶν ἀεισφαλῶν μάγων)¹⁾, ἀντενθρονίζω II 177 (ἀντενθρονίζειν ἐν κακοῖς τὴν Περσίδα), ἀντεργάτις I 48 (τὴν χεῖρα κιχρῆ τῶν ποδῶν ἀντεργάτιν), βραδυγράφος II 153 (cf. p. 228 sq. supra), διπλοκίνδυνος I 138 (σὲ δὲ στρατηγὸν διπλοκινδύνου μάχης), ἐμφορχή II 186 (ὁ δεσμὸς οὗτος ἐμφορχαῖς πεφυρμένος, quo sensu I 239 ἐμφορχμα adhibetur), θεωρυγέω I 8 (Πέρσης τὸ λοιπὸν μὴ θεωρυγεῖν τὴν κτίσιν). 23 (καὶ πῶρ θεωρυγεῖ). 25 (σὺν τῷ θεωρυγήσαντι), μυριχύχενος I 75 (καθεῖλεν ὑδραν, μυριχύχενον βλάβην), Περστοκράτης I 13 (ὁ κρατῶν Περστοκράτης), πλκνωμένως II 125 (ἡ γλῶττα φεύγει καὶ βοᾷ πλκνωμένως).

180 καὶ τὴν πρὸς ἄκρον ὑπερρημμένην τύχην

1. ὕψος ἡρμένην cf. Hex. 1713 ei καὶ πρὸς ἄκρον ὕψος ἀρθῶσι φρένες cl. P III 241 πρὸς ἄκρον ὕψος καὶ κατάρροπον βάθος, tum Hex. 181 καὶ τῆς δυσιν πρὸς ὕψος ἵπταται μέγα, — P II 254 τούτου δὲ δῆλον ὡς πρὸς ὕψος ἡρμένου, Hex. 590 (et 1712) πρὸς ὕψος ἀρθεῖς, Van. 46 πρὸς ὕψος ἐξείρουσα, 49 πρὸς ὕψος ἐξείρουσι, 155 πρὸς ὕψος ἦρται, 226 καὶ πρὸς μὲν ὕψος τῷ δοκεῖν ἐπηρμένη, fr. 10 πρὸς ὕψος ἦρθη. Plane improbabilis Hilbergii est ratio, quippe qui (IX p. 215) inter ἄκρον et ὑπερρημμένον metri fulcrum νῦν ad loci sententiam prorsus incommodum interiecerit.

210 sq. καὶ πᾶς ὁ τῆς γῆς δῆμος ἐκ τῶν τεττάρων
ὑμνησε πλευρῶν ἐν θεάτρῳ τῷ βίῳ

1. τοῦ βίου, quam emendationem²⁾ Van. 90 τὸ τοῦ βίου θεάτρον αἰσχύνῃς γέμων firmat cl. 105 ἕως παρέλθῃ τοῦ βίου τὸ παίγνιον, — cf. praeterea Suppl. II 102 καὶ τῷ θεάτρῳ προσγελῆς τῶν βαρβάρων, ubi itidem a ludis imago sumpta est, qui benignam poetae materiam praebent R 77 sqq., Hex. 338 sqq.³⁾, Van. 253 sqq. cl. An. p. 1688 B⁴⁾.

II 19 sqq. τοιοῦτον οὐκ ἦν, κἄν γενέσθαι τις λέγοι,
τὸ πρὶν φονευσθὲν κῆτος ἐξ Ἡρακλέους,

¹⁾ Magi 'semper errantes', non 'mendaces' (Qu.), intelliguntur.

²⁾ Eadem clausula in Siberi martyrologio p. 160 redit: ῥίψας τὸν ἐχθρὸν ἐν θεάτρῳ τοῦ βίου.

³⁾ Hinc ad rem nostram facit 341 διεξάγων δὲ τοῦ βίου τὸν ἄξονα. De metaphora ipsa cf. Hex. 1270 κινουντας εἰκῇ τοῦ λόγου τὸν ἄξονα.

⁴⁾ II I 204 sq. τὸν πενταπλοῦν (πεντάπλουν perperam Bekker edidit) εἰς ἄκρον ἦρυσας δρόμον, | ἰδρῶν, ἐλαύνων, ἀντεγείρων, συντρέχων primo ad aspectu τετραπλοῦν expectatur, sed licentiam tropus a quinquertio petitus explicat; ad Athen. XI p. 495 f neuntiquam provocari potest.

οἶον καθεῖλεν Ἡρακλῆς ὁ δεσπότης
 καὶ τὸς, τύραννον, οὐ μὶν φθεῖρον πόλιν

l. καὶ τὸς τύραννον interpunctione post καὶ τὸς sublata cf. S 675 καὶ τὴν
 τύραννον αἰχμαλωτίζει πλάνην et Hex. 499 μήτε θρασὺν τύραννον
 ἐπτολμῶν, ubi θράσος reponendum ex MVTPN¹⁾. Praeterea v. 19 con-
 iectura λέγῃ necessaria esse videtur: similiter Hex. 1454 sqq. καὶ καὶ
 τις ὁμόσχεον ἀνθρώπου κρείς | ἐχθρὸς σπαράξει, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀγρότης ...
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ἀνθυποδράμει φύσιν optimo iure Hercher ex A σπαράξει
 (= VpN₁ cf. ἀράξῃ MN₂, ἀράξῃ T)²⁾ et ἀνθυποδράμῃ (= Vp cf. ἀνθυ-

ποδρά^μ N) reposuit cf. S 295 καὶ καὶ τὸν τερραχθῆς, τὰς δύο πάντως λέ-
 γεις. — Extra omnem suspicionem καὶ (= καὶ ἐν) cum indicativo con-
 iunctum habes³⁾ H I 5 καὶν δυσσεβηθείς ὁ Κτίσας ἡνείχεται, Hex. 1502
 ὁ μᾶλλον ἐγγύς, καὶν πέφυκεν ἄγγελος, 1870 sq. καὶν ἐστὶν ἰσχυρόνως
 ἐξ ἀσιτίας | καὶ μὴ λαλῶν ἐσώθεν ἤχησε<ν>⁴⁾ μέγας, attamen Hex. 1878
 ἐγνωμεν αὐτόν, καὶν δοκεῖ λεληθέναι recte Hercher ex V (= TP_N; καὶ
 δοκεῖ male M) δοκῇ recepit⁵⁾ cf. S 211 μύστην ὁρῶ σε, καὶν δοκῇς λελη-
 θέναι ell. Suppl. IV 48 ἐνεσθιν ἐν σοί, καὶν δοκῇ διεστάναι et Hex. 1387
 ὡς ἀν δοκῶσι, καὶν δοκῶσι χειρόνως, quae exempla S 303 στυτὸν δὲ κλέ-
 πταις, καὶ δοκεῖς λεληθέναι nostram emendationem καὶν δοκῇς comprobant.

24 sq. πλὴν μισθὸς ὅμιν ἐστὶν εὐτρεπισμένος,
 οὐ μὲθ' οὗς ἔπειτα τῆς φθορᾶς ἀνωτέρω

l. μισθὸς ἔπειτα-ἀνωτέρων. Etenim mercedem⁶⁾ pro Hesione liberanda
 Laomedon equos immortales⁷⁾ constituit, de quibus inde ab Ho-
 mero (Il. V 266 sqq. 640. 651 cf. Hymn. in Vener. 211) plures (cf.
 intpp. ad Hygin. LXXXIX) fabulantur.

41 ἱατρὸς ἐλθὼν κυρίως γαληνίης

¹⁾ Primo aspectu τωάννου expectatur, eadem vero ratione sibi invicem respon-
 dent τὸ δημῶδες θράσος Av. 104 et τὰ τοῦ δήμου θράση H II 34; adde τὸ θράσος τὸ
 βάρβαρον Av. 142, πᾶν ἐναντίον θράσος Hex. 1866.

²⁾ Σπαράξαι Morello perperam Hercher tribuit.

³⁾ Cf. G. H. Schaefer Append. ad Bastii Epist. crit. (L. 1809) p. 26 sq.

⁴⁾ Correxī cum MVTPN pro καὶ μὴ λαλῶν ἤχησεν ἐνδοθεν.

⁵⁾ Hex. 1026 θς (ής minus recte MTB) καὶ παρ' ἡμῶν ἐ' σκοπήσοι (σκοπήσει VpN cf.
 σκοτήσοι M) μαχλάδα perperam Morellus in editionis tertiae (a. 1624) margine θς καὶ
 παρ' ἡμῶν ἐκόπησε μαχλάδα temptabat cf. Stud. p. 156 n. 4.

⁶⁾ Vcx μῦθος ex v. 26 μῦθος γὰρ οὗτος καὶ κερρωσμένος ψόφος inrepsit.

⁷⁾ De locutione τῆς φθορᾶς ἀνωτέρων cf. fr. 79 ἀλλ' εἰσὶ δὲ τῶν καὶ τρύους (cf. Stud.
 p. 154) ἀνώτεροι.

Ι. Γαλήνως, quae adiectivi forma etiam alibi (cf. Thesaur. vol. II p. 502 A) pro Γαλήνεως occurrit. Vitiosam memoriam corrector in proparoxytono haerens videtur inculcasse.

110 sq. οὐχ ὥς τι τερπνον, καὶ μάλιστα τοῦ χρόνου
γεμῶνος ὄντος, εὐπορεῖν εἰθισμένους

Ι. εἰθισμένος. Heraclii enim indoles designatur¹⁾.

120 sq. πάσας ἀνέγνως <τάς>²⁾ διατάξεις τῶν νόμων
τάς ἐξ ὀπλων καὶ πραγμάτων ὀρισμένους

legendum videtur τε καὶ μαχῶν cf. R 118 δέον σε λοιπὸν καὶ πρὸς ὄπλα καὶ μάχας cl. S 460 (σιγὴν ἔχει) πᾶν ὄπλον αὐτοῦ προδραμόντος εἰς μάχην. Caesura enim necessaria versus caret, si καὶ relinquitur ad vocem sequentem legitime pertinens. Nostram rationem confirmant P I 3 πρὸς ἔμπυρὸν τε καὶ πεπηγμένην στήσιν, 57 ἀντιστροφάς τε καὶ μεταπτώσεις φέρει, 134 εἰς ἐνθεόν τε καὶ νέην ἀνάπλυσιν, III 243 συμπτωμάτων τε καὶ φόνων καὶ κλισμάτων, Av. 364 τὸ Περσικόν τε καὶ τὸ βάρβαρον γένος, 455 ἀνατρέπειν τε καὶ καλύπτειν τὴ σκῆπη. 491 ὀχλουμένη τε καὶ κατεστορεσμένη, H I 153 ἐμψυλίων τε καὶ ξένων καὶ βαρβάρων, II 162 τὴν δραστηκὴν τε καὶ μετ' ἔργων ἐμπόνων, Hex. 758 τὰς τῶν ἄνω τε καὶ κάτω ζητεῖ φύσεις, 1798 τὸ σύνθρονόν³⁾ τε καὶ συνέκδρομον σελας. S 73 ἡ πρακτικὴ τε καὶ σοφὴ στρατηγία, 305 ἀσυγχύτως τε καὶ κελῶς ἡνωμένους, 534 εἰ γὰρ μίαν τε καὶ μίαν λέγεις μίαν, Suppl. IV 32 εἰ καὶ ταχύς τε καὶ περρωτός εἰς βάλου, LXXXII 2 ψυχῶν ἁλιεύς <τε>⁴⁾ καὶ πυλωρός τῶν ἔνω, CVII 5 τῇ κοσμίᾳ τε καὶ τετραμίνῃ φύσει⁵⁾. Neque enim καὶ ita in tertia thesi conlocatur, ut in caesuram semiquinariam cadat, saepissime in arsi tertia occurrit cf. P I 12. 26. 63. 69. 93. 94. 108. 112. 126. 142. 146. 172. 191. 203. 223. 239. 245, II 4. 5. 14. 17. 27. 30. 37. 40. 43. 46. 50. 51. 63. 85. 98. 99.⁶⁾ 103. 128. 129. 139. 143. 160. 165. 174. 189. 211. 219. 242. 268. 274. 275. 290. 296. 305. 312. 314. 317. 329.

¹⁾ Falso interpretatur Quercius: 'non ut qui deliciis, cum praesertim tempus instat hibernum, in more habent diffuere', quae explicandi ratio formam εἰθισμένους requirit.

²⁾ Cf. p. 216 n. 1 supra.

³⁾ Cf. Stud. p. 219 n. 4.

⁴⁾ Τε in M omissum supplavi.

⁵⁾ In eadem versus sede τε comparet etiam Av. 344, R 105, Hex. 346. 371. 1055, S 349. — Van. 233 sq. εἰ καὶ πέτρη (l. φέρη cum MVLp cf. φέρει in T) γὰρ καὶ τὸν αἰθέρα τρέφεις, ἡ ταπεινὸς ἦσθαι καὶ συνέργει τοῖς κάτω equidem εἰ τε (vel εἰ σὺ) expecto, cum imperfectum iusto sensu careat.

⁶⁾ Cf. p. 210 supra. — De III 224 cf. Stud. p. 226, de S 303 ibid. p. 253.

336. 341. 357. 359. 361. 364, III 2. 17. 22. 33. 56. 61. 84. 97. 129.
 131. 132. 146. 171. 192. 217. 220. 222. 232. 235. 237. 241. 266.
 276. 293. 299. 307. 316. 331. 340. 369. 381. 410. 423. 437. 449.
 460, Av. 3. 5. 50. 72. 91. 95. 100. 104. 106. 120. 124. 126. 128.
 133. 147. 151. 194. 197. 199. 200. 220. 221. 231. 239. 240. 241.
 272. 273. 288. 295. 296. 303. 337. 345. 381. 388. 438. 452. 464.
 471. 496. 499. 506. 527, H I 18. 23. 24. 26. 30. 52. 54. 81. 83. 111.
 114. 125. 150. 151. 163. 172. 216. ¹⁾ 238, II 26. 34. 39. 46. 50. 60.
 71. 110. 117. 119. 125. 145. 160. 222, R 9. 10. 13. 14. 24. 26. 27.
 32. 43. 68. 72. 74. 78. 118. Hex. 1. 2. 9. 19. 27. 30. 56. 76. 80. 82.
 87. 105. 108. 121. 133. 162. 164. 169. 176. 178. 191. 192. 200. 201.
 202. 219. 239. 247. 249. 288. 295. 300. 301. 320. 336. 342. 345.
 366. 368. 375. 381. 385. 390. 391. 396. 397. 420. 427. 431. 440.
 447. 458. 462. 472. 486. 487. 502. 535. 536. 538. 541. 558. 560.
 572. 573. 578. 617. 626. 649. 661. 678. 686. 735. 737. 757. 764.
 768. 774. 777. 780. 783. 794. 812. 813. 850. 870. 878. 884. 885.
 897. 902. 913. 915. 935. 948. 963. 1008. 1016. 1022. 1031. 1051.
 1058. 1060. 1074. 1079. 1146. 1179. 1181. 1184. 1192. 1207. 1216.
 1232. 1236. 1258. 1259. 1260. 1261. 1269. 1273. 1275. 1276. 1280.
 1283. 1287. 1289. 1302. 1321. 1332. 1333. 1337. 1349. 1354. 1376.
 1382. 1386. 1395. 1397. 1402. 1404. 1429. 1438. 1452. 1455. 1456.
 1466. 1467. 1477. 1483. 1484. 1496. 1503. 1504. 1505. 1511. 1513.
 1516. 1559. 1562. 1583. 1588. 1589. 1605. 1619. 1620. 1624. 1634.
 1652. 1656. 1657. 1672. 1708. 1719. 1721. 1722. 1725. 1728. 1729.
 1736. 1737. 1742. 1745. 1748. 1750. 1762. 1763. 1764. 1787. 1815.
 1830. 1840. 1841. 1854. 1873. 1876. 1906. 1910, Van. 8. 16. 18. 20.
 28. 40. 80. 92. 98. 113. 120. 123. 125. 128. 135. 147. 155. 156. 187.
 190. 192. 199. 218. 220. 222. 233. 234. 239. 252, S 20. 34. 46. 53.
 54. 86. 139. 151. 186. 187. 215. 217. 230. 254. 264. 269. 275. 279.
 306. 321. 336. 338. 343. 350. 368. 370. 376. 430. 443. 454. 465.
 498. 499. 505. 522. 576. 587. 593. 595. 597. 605. 620. 635. 636.
 637. 642. 645. ²⁾ 649. 697, Suppl. I 9. 93. 99. 114. 115, II 2. 29.
 31. 35. 36. 37. 38. 42. 44. 79. 88 (sive 99). 89 (sive 100). 110, III
 12. 26. 30. 75. 78, IV 36. 42. 53. 55. 73. 82. 102. 125. 136. 144.
 158. 167, XV 1, XXII 2, XXXVIII 2, XLI 1, XLVII 3, XLIX 3,

¹⁾ '(Ο τῶν ἀγώνων <καὶ> βραβεύς καὶ δεσπότης ex Hilbergii emendatione ('Wien-
 ner Studien' vol. IX p. 214) pro βραβεύτης, ubi βραβεύτης legendum esse inepte Quer-
 cius coniecit.

²⁾ Καὶ Κύριον <γὰρ> καὶ Θεὸν λέγων ἄμα, ubi γὰρ p suppeditat.

LXXI 2, LXXXII 14). LXXXIX 1, XCIV 1, CI 4, CV 3, CVII 16, fr. 12. 14. 28. 54. 64. 79. 111. 130. 140. 148. Quae lex primo adspectu violatur Hex. 1375 καὶ μὴν ὁπὸς καὶ ῥίξ καὶ χοῦς καὶ δρόσος, 1397 χολὴν ἔχον καὶ φλέγμα καὶ λύσιν μάχης, 1436 εἰ καὶ χολὴν καὶ φλέγμα καὶ πάλιν²⁾ λάβου, 1474 ἀρτηρίας καὶ νεύρα, σάρκας καὶ φλέβας, Suppl. XLI 2 καὶ Βηθλεὲμ καὶ φαῦσιν ἀστέρος νέου, XLVII 4 ὡς τὰς πόλεις, καὶ τοῦτο δεικνύει νέον, CVII 32 Χριστῷ χάρις καὶ δόξα, τιμὴ καὶ κράτος, attamen illic hephthemimeres in censum venit, de qua plane eadem lex valet cf. P I 47 τὰς ποικίλας γνώμας τε καὶ διαιρέσεις, 74 δειζαντος ἀνδρίας³⁾ τε καὶ ὀρνήσεως, 139 λαβὼν δὲ τὴν θείαν τε καὶ σεβασμιον, II 172 γλωσσῶν διαιρέσει τε καὶ θεωρίᾳ, III 290 ἀλλ' εἰς παρεξόδους τε καὶ πλανωμένους, Av. 195 ἀλλ' εἰς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυπλόκους, H II 220 ἀλλ' ὡς ἐλευθέρην τε καὶ σεσωσμένην, Hex. 193 τὸν αὐτὸν ἄνθρωπὸν τε καὶ Θεὸν φύσει, 284 ἀλλ' εἰς τὸ μετόπωρόν τε καὶ κράσιν μέσσην, 1249 ὅλας ἀσυγχύτους τε καὶ μεμιγμένους, 1370 ἧ καὶ μελικράτῳ τε καὶ τινι δρόσῳ. 1374 πῶς οὖν μελικράτῳ τε καὶ πῶρ καὶ ζήφῳ, 1775 ἀλλ' εἰς ἀνάστασιν τε καὶ νέον πλάσιν, 1789 τὸ πᾶσι τοῖς ἄνω τε καὶ κάτω μύρον⁴⁾, Van. 83 ἐν τῷ περισπᾶσθαι τε καὶ βραβεῖν κάτω, S 19 ζῆταιν τε, πῶς ποιεῖ τε καὶ πόσκει φύσεις, 248 ἧ καὶ πᾶν λύνει τε καὶ σφίγγειν θέλεις, 315 καὶ πῶς ἀσυγχύτους τε καὶ μίαν λέγεις, 322 οὕτως ἀσύγχυτόν τε καὶ μίαν λέγων, 395 οὐκ οἶδε κεκοιμήτος τε καὶ πεπεισμένον, 401 σκόπει τὰ τῶν ἄνω τε καὶ κάτω λόγων, 418 τὸν αὐτὸν ἄνθρωπὸν τε καὶ Θεὸν Λόγον, 682 εἰς δ' αὖ γε τὴν στείρην τε καὶ πεφυρμένην, 698 καὶ τοὺς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυτρόπους, Suppl. XLVIII 8 ἐφ' οἷς συνεργήσας τε καὶ συνασπίσας⁵⁾, quibus locis exempla particulae καὶ in quarta arsi conlocatae admovenda sunt: P I 6. 9. 29. 221, II 41. 149. 164. III 4. 162. 180. 354. 425. 460, Av. 31. 53,

¹⁾ κήρυξ παλαιᾶς καὶ προφήτης τῆς νέας, quemadmodum codicis M memoriam προφητα, κήρυξ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας corrigendam esse censeo cf. Hex. 368 κήρυκα νεκτὸς καὶ προφήτην ἡμέρας cf. Phila vol. II p. 282 v. 12 κήρυκα λαμπρόν (l. λαμπρῶν), ἄγιεον τεραστίων. Sed fortasse sufficit προφητοκήρυξ, etsi vox Lexicographis non cognita evadit cf. προφηταπόστολος, quod vocabulum ἀθναυριστον occurrit in Siberi Martyrologio p. 130 (et 60).

²⁾ Sic scripsi pro πνεῦμα cum MVTN, πνοὴν frustra temptabat Hilbergius vol. VIII p. 303. Corruptelae ansam dedisse videtur varietas πνεῦμα voci φλέγμα falso (cf. 1398. 1402 sq. 1416. 1429) superscripta, quae pro φλέγμα in VN extat.

³⁾ Quercii lectio ἀνδρείαν in V non legitur, nec tamen codicis M auctoritas diphlthongium firmat cf. Suppl. XCV 2 ἀνωθεν ἔσχεν ἐξ Θεοῦ τὴν ἀνδρίαν. Vulgarem usum vox δειλανδρία (P III 42) refert.

⁴⁾ De Hex. 1671 καὶ πᾶν ἰδὼν ὄνομα τε καὶ ῥῆμα ξένον cf. Stud. p. 18.

⁵⁾ Quarti pedis thesion τε occupat insuper Hex. 713. 896. 1447. 1448 (et Suppl. CIV 3 ex conl.).

H I 112. 128. 139. 157, II 174. 210, R 64. 81. 86, Hex. 207. 287. 389. 570. 593. 641. 679. 718. 792. 824. 990. 1166. 1264. 1278. 1299. 1365. 1375. 1398. 1426. 1432. 1436. 1546. 1558. 1653. 1671. 1753. 1773. 1847, Van. 49. 50. 69. 110. 154, S 67. 157. 164. 235. 237. 263. 310. 379. 400. 439. 476. 549. 591. 666. 692, Suppl. I 23. 25. 79, II 54. 55. 82, III 19, IV 13. 97. 139, IX 3, XXIX 2, XXXV 2¹⁾, XXXVIII 3, XLIX 2, LII 2, XCVII 1, CVII 28. 29. 33, fr. 25. 138 et apud Georgid. (Stud.) p. 184 v. 3 Eodem pertinet, quod enclitica cum praecedenti voce arcte cohaerens numquam post incisionem in tertia aut quarta arsi adhibetur²⁾, quod praeceptum coniecturam quae ultro se offert Av. 413 καὶ οἱ δὲ μῆζις <τις> συνεπῆλθε³⁾ καὶ μάχη refellit, nec legem infringit Suppl. I 113 εἰ τῶν ἐκρυτοῦ τις κρητεῖ κινήματων, siquidem τις tantummodo encliticae speciem ostendit, re ipsa autem solidam subiecti notionem praebet⁴⁾. Neque alia est ratio H I 212 κοσμοῦσι πάντες σοῦ φανέντος τὴν πόλιν, S 224 ὡς αὐτὸς ἔγνω σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι πλέον et H I 207 κατεπλάγησαν οἱ πρὸ σοῦ διαφορστᾶται⁵⁾, —

¹⁾ Nimirum tradita lectio πόδας πρόσωπα συγκαμπτοῦσα τρόμος potius ad πρόσωπα συγκαμπτοῦσα καὶ πόδας τρόμος, quam ad πόδας, πρόσωπα συγκατακμπτοῦσα τρόμος ducit.

²⁾ Te praeter thesin tertiam et quartam praebet secunda et quinta cf. a) P I 70. 232, II 43. 50. 124. 268. 342, III 24. 125. 167. 237. 238. 251. 313. 377, Av. 158. 183. 198. 222. 252. 272. 274. 280. 284. 327. 352. 409. 456. 476. 517. 527. 533, H I 27. 124, II 91. 208. 210, R 50. 108, Hex. 42. 262. 396. 410. 413. 621. 632. 1020. 1068 (apud Hercherum) 1478. 1483. 1484. 1639. 1670, Van. 170, S 19. 151. 172. 200. 254. 299. 307. 498. 500. 519. 606. 703, Suppl. II 101, III 26. 64. 87, XXXVIII 2, XLVI 4, CVIII 2; — b) P II 67. 325, III 150. 323, Av. 274.

³⁾ Cl. P II 122 πόδας δὲ μοί τις ἐνθάδε προσήρχετο. Omnino Hilbergii ratio recipienda est ὣν ἐπῆλθε pro συνεπῆλθε corrigentis IX p. 214.

⁴⁾ Τίς suam sedem habet in prima arsi P I 168, Av. 422. 470, Van. 97, in secunda thesi P II 217. 278, III 89. 93. 144. 245. 258. 405, Av. 46. 83. 374. 466, H I 151, II 27. 141. 158, R 20, Hex. 426. 731. 876. 894. 996. 1229. 1242. 1245 (cf. Stud. p. 223.) 1268. 1271. 1333. 1363. 1424. 1454. 1491, Van. 29. 62. 130. 174. 208. 212, S 212. 665, Suppl. I 88. 95 (Stud. p. 222.), 97. 112, IV 30, LXXIV 1 et arsi Av. 426, Hex. 692. 983, Suppl. III 53, in thesi tertia P I 23. 137. 227, II 122. 306, III 135. 195. 357, Av. 1. 105. 399, II I 184. 233, Hex. 95. 602. 611. 1462, Van. 30, S 531, Suppl. IV 23 (Stud. p. 223), fr. 151 et quarta Hex. 1193, Van. 163, S 513, in quinta thesi P II 42 et arsi Av. 426, Hex. 692. 983, Suppl. III 53. Similiter explet thesin secundam P II 292. 293, III 179. 193. 320. 487, II II 110, Hex. 585. 1152. 1617. 1623, Van. 227, S 182. 466. 472. 478. 598, Suppl. IV 65, tertiam P III 196, II II 57, Hex. 174, quartam Hex. 1515.

⁵⁾ Σοῦ habes insuper in thesi prima (Hex. 79, Suppl. XXX 1), tertia (Hex. 1845, S 512, Suppl. II 9), quinta (Suppl. LXIV 1), in arsi prima (P I 38. 111, II 273, III 318, Suppl. III 34), secunda (P II 42), quinta (S 4), enclitica occupat thesin tertiam (P I 101, II 17. 184. 223. 235. 259. 362, III 149. 315. 386. 403, II I 34. 94. 141. 222, II 154, Hex. 27, S 131. 178. 302. 497. 571. 704, Suppl. III 81, IV 121, XLIII

P I 211 ὁμῶς ἄπκντες σοὶ προσῆγον τὴν χάριν, Hex. 154 σφίγγει δὲ πάντα σοὶ κρατούμενος¹⁾ μόνῳ et P III 421 Μωσῆν, ὃς ὥφθη σαρκὶ σοὶ²⁾ μόνῳ μόνος, Hex. 1679 ἄπκντα γίνῃ πρὸς τὸ σοὶ³⁾ δεδογμένον, S 510 τὴν ἐκλογὴν δρωὶν πρὸς τὸ σοὶ⁴⁾ δεδογμένον.

1), quintam (P I 46. 242, II 58. 202. 220. 225, III 145. 339, Av. 307, H II 122. 215, R 114, Hex. 55. 293. 739. 1726. 1855, S 440. 720, Suppl. III 69, IV 116, XLII 1, CIV 4, fr. 11. 178, nec non Hex. 156 ἔξωθεν αὐτὸς τῷ πλάτει συσφίγγεται, siquidem σου σφίγγεται ex VTpB reponendum est), arsin primam (S 674), secundam (Hex. 1903), quintam (H I 166, Hex. 19. 30, S 204. 232. 302, Suppl. II 89, fr. 71, sed Hex. 349 κοινὴν δὲ δοῦλῃν πάσαν εἶναι σου κτίσιν praestare videtur εἶναι τὴν cum MN₂ et margine Morelliana), sextam (S 583). Cf. etiam μου in thesi tertia (P II 151) et quinta (S 438).

¹⁾ Genuinam loci scripturam pro μόνῳ κρατούμενα (Mor. Qu. cf. insuper Hilbergius VIII p. 303) codices MVTp₁, N suppeditant (κρατούμενος λόγε p₂), ex A κρατούμενα μόνῳ perperam Hercher edidit.

²⁾ Vulgatam lectionem σαρκὶ σοὶ correxi.

³⁾ Τό σοὶ falso Morellus et Hercher exhibent.

⁴⁾ In editione Querciana male τό σοὶ legitur. Enclitica occurrit in arsi prima (Av. 233, S 154. 595), secunda (Av. 135. 380, II I 184, Hex. 489, S 278. 310. 427. 464. 508. 666, Suppl. III 24, XLVIII 4), quinta (Av. 166. 226, II I 103. 215, Hex. 1711, S 573. 574), sexta (fr. 5), tum in thesi tertia (P III 21. 57, II I 11. 136. 148. 152. 155, II 3, Hex. 32. 166. 1686, S 156. 166. 239. 243. 244. 341. 553. 597. 677, Suppl. I 10, III 76. 167) et quinta (P III 424, Hex. 1654. 1841, S 263. 407. 584. 717, Suppl. XXXIX 4), forma accentu praedita praeterea occupat thesin primam (P II 40. 229, III 379. 392, Av. 12, Hex. 175, Suppl. IV 6) et tertiam (P I 85, II 239, III 373, Av. 316. 381, Hex. 888, S 6. Suppl. I 88. 95. II 4. 73, IV 48, LI 2), arsin primam (P II 182, III 370. 399, R 70, S 174, Suppl. II 45), secundam (S 153, Suppl. II 15), quintam (Hex. 103. 548). Adde μοι, quae vocula comparet in thesi tertia (Av. 414, S 288. 706, tum 103 τῶν Νεστορίου <μοι> πανταχοῦ ληρημάτων cum p₂, ubi sibi temptabat Hilbergius IX p. 219, — 206 τὴν Νεστορίου μοι ζωγραφίαις αἰτίαν, quo loco unicus codex V distiuncte μοι, non Quercianum μὲν offert, — 650 τὸ Γρηγορίου <μοι> τοὺς λόγους ἀναβρύει, ubi μοι recte superscripsit codicis p corrector, minus recte σοὶ addendum esse censuit Hilbergius l. c. cf. v. 653 νύττουσιν ἡμᾶς) et quinta (H I 225, Van. 240, S 179, Suppl. IV 2, LXXI 2) et in arsi prima (P II 306, III 360, Av. 440, Hex. 1094, S 102. 269), secunda (P II 122, Av. 535, S 170. 314. 601. 613), sexta (S 588).

APPENDIX METRICA.

Peroportune accidit, ut libelli ratio ad quaestiones metricas deflecteret; commoda enim et idonea occasio offertur, ut argumentum ad obrussam exigatur, sine quo cetera nuda, ieiuna, infirma sunt. Pessime dumtaxat cernendi iudicandique munere funguntur, qui effusis habenis omnia ex opinione suspendant; mihi quidem melius litterarum et studiorum eommodis consulere videntur, qui nimia sui aestimatione non elati excogitandi licentiae frenos adhibeant. Itaque non sine voluptate criticam artem in Pisidae carminibus utiliter exerceri non posse mihi persuasi, nisi cogitationis impetus praeceptis metricis coëreatur et reprimatur, quorum interior cognitio firmissimum contra errores propugnaculum praestet.

Magnos sibi spiritus ipse poeta sumit propter iambos affabre factos Suppl. CVII 1 sqq. Γεώργιος μὲν τῶνδε τῶν συγγραμμάτων | ἤγουν ἰάμβων εὐκρότως ἐσκεμμένων | ὁ Πισίδης πέφυκε συγγραφεὺς μέγας¹⁾, cuius praeconii veram rationem exsequi non licet, nisi hexametri a Pi-

¹⁾ Cf. practerea Av. 48 σολὴν παρατρεῖν τεχνικῆς εὐμετρίας, 170 καὶ ταῦτα μέτροις τεχνικοῖς συναρμόσοι, S 500 τοῦτοις τε μέτρον τεχνικὸν συναρμόσαι cl. Van. 6. Hinc argumenta dogmatica enucleandi difficultatem parant S 503 sqq. ἀλλ' οὐκ ἀνέξῃ τοῖς ἰάμβοις εἰκότως | ἀντεμπλακῆναι τὴν γραφὴν τῶν δογμάτων | στιγμὰς γὰρ εὐθὺς καὶ ῥοπάς, ὡς ἐξ ἔθους, | ζητεῖς παρ' ἡμῶν, εἴ γε νυγμὴν ἐν μέσῳ | τὸ μέτρον ἡμᾶς ἐκβαλεῖν ἀναγκάσει, ubi ἐκβαλεῖν pro ἐμβαλεῖν ex V, recipiendum esse vox ζητεῖς docet. Non 'stimulum iniicere' (Querc.), sed 'minutias eicere' metri ratio cogit, quae quidem v. 505 στιγμαὶ et ῥοπαὶ adpellantur perinde ac 234 στιγμὰς τε μετρεῖν καὶ ῥοπῶν ἀμετρίας. Notionem ῥοπή inlustrat Suicer Thes. Eccles. vol. II p. 911, eundem sensum ac στιγμῇ (cf. Otto, d. Sprichwörter und sprichwörtlichen Redensarten d. Römer p. 290 sq.) praestat νυγμῇ etiam Hex. 158 (μετρουμένη γὰρ οὐρανῶν ἀμετρία) ὡς πρὸς σὲ νυγμῇ γίνεται στενουμένη, quo loco vulgatam scripturam στιγμῇ (cf. Hex. 149 cl. 1242) ex B (= MVTpN) recte correxit Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 298.

sida conditi in iudicii discrimen veniant. In his acerrimus Nonni adsecla reperitur, qui magistri disciplinam ad summum fastigium provehere praemeditate studeat¹⁾; cur igitur ultra specimen artis Nonnianae non progressus metro iambico priores partes deferre praecoptavit adeoque indulsit, ut modum excedere non dubitaret, quandoquidem vel argumenta epica iambis pertexuit. Videlicet laudis cupiditate ineensus gloriae aemulus esse maluit quam servum pecus imitatorum augere, tantum vero aberat, ut aemulationis stimulis excitatus ipsi scholae bellum indiceret, ut callidissima Nonni artificia in alium campum transfunderet, ubi virtus poetica libere excurrere ac facilius gloriae commendari posset.

Quae imitatio ambitiosa in clarissimam lucem prodit, si elisionis exempla ad calculos revocantur. Praeclare Ludwichius docuit²⁾ Nonni artem in eo constitisse, ut coniunctiones tantum et praepositiones ac perpauca adverbium apostropho afficeret, non est tamen dissimulanda nostrae quoque sententiae summa, praesertim cum G. Weinberger, vir ceteroquin doctus et cautus, artificii complicatam notionem hoc iudicio evolvi posse autumat³⁾: 'für ein metrisches Gesetz müssten Substantiva und Präpositionen, Verba und Coniunctionen wohl gleichwertig sein. Handelt es sich aber nur um das Bestreben, die Elision zu vermeiden, so begreift sich, dass dies bei Substantiven und Verben verhältnismässig leicht durchzuführen, eine grössere Zahl von Hexametern aber ohne δ' und elidierte Präpositionen kaum möglich war'. Nimirum artificiosis lenociniis id praecipue contendisse videtur Nonnus, ut hexametros ad nativam rationem dirigeret: hinc igitur dactylorum volubilitatem spondeorum ponderi praefert, hinc in exitu versuum clausulas spondaicas trochaicis potiores habet, hinc invito in verborum confiniis syllabas natura breves positionis auxilio producit, longas hiatus ope corripit, hinc crasin et synizesin respuit, hinc denique elisionem anguste coercuisse censendus est. Debilitatur enim vocabuli nervus una syllaba resecta. Jam vero nativam vocis vim accentus designat, quapropter tonum non habent procliticae, ut quae sui iuris non sint, amittunt encliticae, cum proprio vigore destitutae ad praecedentia se adplicant. Rectam igitur viam sibi iniisse visus est Nonnus, cum elisionem in his potissimum vocabulis admitteret, quae simul cum syllaba etiam tonum perdere

¹⁾ Cf. dissertatio nostra 'de Georgio Pisida Nonni sectatore' (Analecta Graeco-Latina — Cracoviae 1893 — p. 38 sqq.).

²⁾ Beiträge zur Kritik des Nonnos von Panopolis' (1873) p. 16 sqq. et Mus. Rhen. vol. XXXV (1880) p. 500 sqq.

³⁾ 'Studien zu Tryphiodor und Kolluth' ('Wiener Studien' vol. XVIII — 1896 — p. 174).

- ἀφ' in thesi secunda: P II 104, III 95, Suppl. III 10¹⁾;
 " " quarta: H I 218, Suppl. IV 84;
 δι' in thesi prima: P II 102. 113, III 86, Av. 87. 458, H I 186. 217, II 147. 161, R 125, Hex. 16. 53. 902. 1243. 1802. 1805. 1820, Van. 7. 129, S 193. 194. 380, Suppl. III 17. 46. 55, IV 57, XLVI 3, LXI 3, XCV 3;
 " " secunda: P I 44. 81. 97. 110. 147. 251, III 62. 116. 117. 302, Av. 8. 136. 262. 263. 285. 287, H I 21. 170. 193. 220, II 32, R 17, Hex. 428. 609.²⁾ 744. 745. 946. 1077. 1529. 1768. 1889. 1899. 1901, Van. 138, S 28. 40. 53. 247. 490, Suppl. III 13, IV 144, VII 2, XL 4, L 2;
 " " quarta: P I 176, Hex. 1876, S 511, Suppl. IV 131³⁾;
 ἐπ' in thesi prima: P III 365, Hex. 150;
 " " secunda: P I 51, II 53. 203, Av. 264, H I 58. 241, S 107⁴⁾;
 " " quarta: P III 338, Av. 399;
 " " quinta: Hex. 1168.
 ἐφ' in thesi prima: P I 44, II 103, S 586, Suppl. XLVIII 8;
 " " secunda: Suppl. I 114;
 κκθ' in thesi prima: P III 21, Av. 317;
 " " secunda: P I 113, II 100. 373, III 71.⁵⁾ 246.⁶⁾ 395. 445, Av. 15. 18. 59. 122. 201. 203. 281.⁷⁾ 332. 397, H II 7. 9. 99. 207, Hex. 441.⁸⁾ 634. 681. 708. 882. 1138. 1300. 1395. 1471, Van. 4. 35. 86. 111, S 39. 48. 192. 253.⁹⁾ 265. 267. 326. 348. 359. 377. 540. 543. 582, Suppl. II 43. 107, IV 78;
 " " quarta: P I 54, Av. 40, S 53. 413;

¹⁾ Scilicet lego: ἦν ὥς (pro ἦνπερ) ἀφ' ὧν πρὸς ὧν πρὸς λαβὼν πανοπλίαν, quae lectio editionis principis scripturae: ἦνπερ πρὸς ὧν πρὸς κτλ. praeferenda est.

²⁾ Τὰς σὰς δι' αὐτῆς, ὥς ἐφικτόν, ἐμφάσεις. Ex interpolatione διευχεῖς in p₂ fluxit. Contra Hex. 1766 εἰ καὶ διευχεῖς εὐπορήσει καρδίας in N m. pr. δι' αὐτοῦς dederat.

³⁾ De Hex. 821 καὶ τῇ δοκίμῃ δι' ἀφανοῦς ἀμαρτίας cf. p. 266 infra.

⁴⁾ De H II 205 καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς σπληνουργήσας φόβον cf. Stud. p. 21 n. 4.

⁵⁾ "Ἢ τὼν καθ' αὐτὸν ἐξεπύδα ταγμαίων (pro κατ' αὐτὸν) cf. Stud. p. 246, ubi etiam P III 246, Av. 281, Hex. 441 (not. 6—8) tractavi.

⁶⁾ Ἐλθὲν καθ' αὐτοῦ συντομώτερον ξίφος (pro κατ' αὐτοῦ).

⁷⁾ Καὶ τῆς καθ' αὐτὸν ἀσφαλείας ἡμέλει (pro κατ' αὐτὸν).

⁸⁾ Αὐτὸς καθ' αὐτὸν (κατ' αὐτὸν Quere.), ὥς θέλει, ψηφίζεται.

⁹⁾ Καὶ πῶς καθ' αὐτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλει (pro καὶ καθ' αὐτοῦ) cf. p. 135 n. 4 supra, sed εἰς αὐτοῦ simul tolerari potest cf. P III 361 αὐτὸς κατ' εἰς αὐτὸν συλλαβὼν ἔργον τὰς.

- $\kappa\alpha\theta'$ in thesi quinta: Av. 132, Hex. 278. 1086. 1332. 1889, quibus locis $\kappa\alpha\theta'$ ἡμέραν occurrit, quae forma pro $\kappa\alpha\theta\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ in eadem trimetri sede reponenda est R 115 et fr. 133¹⁾;
 $\kappa\alpha\tau'$ in thesi secunda: P I 14, II 106, III 182. 361. 409. 416, Av. 140. 193. 245. 350. 372. 418, H I 18. 33, II 94. 97. 171, R 99, Hex. (116 cf. Stud. p. 132 n. 2). 236. 1857, Van. 40, S 676, fr. 110. 177 bis (cf. Stud. p. 25) et apud Theoph. p. 308, 14 (Stud. p. 28 n. 5)²⁾;
     "   "   quarta: P III 437, Hex. 998. 1303. 1696³⁾;
     "   "   quinta: Hex. 829;
 $\mu\epsilon\theta'$ in thesi prima: P II 101;
     "   "   secunda: P I 165, S 257. 304, Suppl. II 53;
     "   "   quarta: Hex. 902;
     "   "   quinta: P II 368.
 $\mu\epsilon\tau'$ in thesi prima: P I 36;
     "   "   secunda: P I 135, H I 42. 154, II 30, S 207;
     "   "   quarta: P III 458, H II 162, Hex. 897, 1906⁴⁾.
 $\pi\alpha\rho'$ in thesi prima: P I 23, Av. 322, H I 123, II 124, Hex. 1781. 1815;
     "   "   secunda: P I 28, III 142. 274. 327, Av. 57. 61.⁵⁾ 224. 328. 407. 422. 470, H II 77. 187, R 93. 96. 128, Hex. 334. 597. 845. 932. 1026. 1061. 1088. (1137 cf. Stud. p. 134 n. 5). 1182. 1347. 1410. 1487. 1611, Van. 97. (146 cf. p. 134 n. 7 supra). 173, S 171. 325. 506. 615, Suppl. II 26. (92). 104, IV 22⁶⁾;

¹⁾ In versus introitu $\kappa\alpha\theta'$ ἡμέραν habes P III 21 et Av. 317. Quodsi codicum memoria respicitur, Vp semper $\kappa\alpha\theta\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ adgnoscent, T ubique $\kappa\alpha\theta'$ ἡμέραν habet, in Hexaëmero M et N ita variant, ut singulis locis (278 N, 1889 M) $\kappa\alpha\theta\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\nu$ suppeditent. Sed P II 368 omnes libri manuscripti (MVp) in lectione $\mu\epsilon\theta'$ ἡμέραν consentiunt.

²⁾ De P III 71. 246, Av. 281, Hex. 441 cf. p. 262 n. 5—8.

³⁾ P II 336 γνώμη κατέχευε καὶ κατέπινε τοῦ σοῦ κράτους et 357 ὅμως ἐπλήθη καὶ κατέπινε, κυνὸς δὲ ἀκην vocem κατέπινε in κατ' ὅπινε disiungere non audeo cf. Lobeck. Prol. I p. 597.

⁴⁾ Ineptum versum (Hex. 513) ὥς μὲν δεηθῆ τοῦ μετ' αὐτὸν πυθμένου recte omitunt MV, nec iuvat N, ubi post 514 trimeter legitur, aut TB, qui ὅς pro ὥς praebent.

⁵⁾ Καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν αἰμασιν πεφυρμένως (pro ἐαυτοῖς) cf. Stud. p. 9 n. 5 et 231. Similiter Van. 175 ἐν τοῖς ἐαυτῆς ἀντικλωμένης στρόφοις Morellus ἐαυτοῖς praebet (cum L), quod vitium iam editio Commeliniana (a. 1596) sustulit (= VTp).

⁶⁾ Eodem pertinet P II 120 καὶ δὲ παρ' ἐνθ' ἐς τὴν ἐπέρθεσιν φθάσας, sed iunctim vox efferenda est ut παρ' αὐτῆς (An. p. 1696 B) et παρ' αὐτῆς (ibid. p. 1729 B: παρὰ γ' αὐτῆς Esc.). Nec repugnat Hex. 236 ἐν τῇ κατ' ἐνθ' ἐς (κατ' ἐνθ' MTp) τὴν ἐλασμάτων

- π ρ' in thesi quarta: P I 191, III 192. 217, R 123, Hex. 1333. 1349. 1358. 1555;
 " " quinta: P III 167, Av. 349, Hex. 1544. 1829, Suppl. I 114.
 υ φ' ¹⁾ in thesi prima: R 127, Suppl. III 29;
 " " quarta: Hex. 1848.

Eodem iure per elisionem atona evadunt ab omni suspicione remota:

- ζ λ λ' in thesi prima: P I 35. 76. 90. 100. 107. 124. 166. 191. 227. 248, II 32. 153. 160. 194. 207. 211. 213. 333. ²⁾ 338. 350. 361, III 53. 59. 65. 78. 107. 159. 198. 262. 290. 366. 385, Av. 26. 71. 122. 125. 167. 186. 195. 209. 248. 260. 294. 401. 434. 516, H I 49. 108. 120. 156. 172, II 13. 23. 112. 122. 131. 151. 185. 204. 220, R 64. 74. 112, Hex. 39. 60. (77 cf. Stud. p. 131 n. 4). 119. 166. 191. 212. 237. 248. 260. 284. 287. 319. 347. 399. 451. 481. 535. 589. 591. 597. 611. 791. 883. 894. 1000. 1231. 1345. 1356. 1431. 1707. 1717. 1766. 1775. 1838. 1881, Van. 13. 34. 231, S 11. 56. 69. 100. 105. 166. 170. 184. 226. 234. 263. 283. 291. 327. 350. 425. 433. 445. 481. 488. 513. 563. 603. 691. 702. 721, fr. 11. 46. 79, apud Theophan. p. 324, 17 (Stud. p. 33), apud Georgid. (ibid. p. 184), Suppl. J 90. 100, II 35. 59, III 33. 44. 57. 72. 74, IV 9. 14. 41. 47. 49. 79. 133. 162, XLVII 3, XLVIII 6, LXX 2. XCVIII 2 ³⁾);
 in arsi prima: S 415;
 " " secunda: P III 283, S 260;

τάσα, siquidem loci significatio premitur cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 144 sq. et Pathol. Prol. I p. 616 sq. Temporis enim notionem apud Pisidam modo εὐθὺς (P I 135. 155. 157. 191. 200, II 194. 203. 231. 271, III 86. 106, Hex. 282. 286. 362. 910. 943. 1642, Van. 126. 181, S 319. 505. 681, fr. 41, Suppl. I 24, An. p. 1700 B. 1717 B) modo εὐθέως (P II 21. 182, III 26, Av. 140, H I 234, Hex. 610. 676. 1904, S 216. 217. 231. 403) exprimit.

¹⁾ Non habet Nonnus, adhibet eiusdem disciplinae alumnus Paulus Silentarius Ecphr. Amb. 108 ἀμφιελιξ ἐκκτερθεν υ φ' ἔρκεϊ λᾶας ἔεργει, sed Ecphr. S. Eccl. II 535 γνῶα τεοῦ θεράποντος· ἂ φ' ὑμετέρης δὲ γαλῆνης | νεκρῶας citra necessitatem ἂ φ' in υ φ' mutavit Graefius.

²⁾ Cf. Stud. p. 221.

³⁾ De versu interpolato: ἀλλ' εἰς τὰ πάντα πρὸς τι γράσιμον τέλος cf. p. 134 n. 8 supra.

- ἀλλ' in arsi tertia: P II 75, Av. 228, H I 55. 145, II 32, Hex. 765.¹⁾ 1527. 1692, S 155. 276. 630. 659, Suppl. IV 29. 85;
- „ „ quarta: P I 141, II 3. 299. 313, Av. 503, H I 191, Hex. 240. 245. 357. 1169. 1570, Suppl. I 91²⁾;
- „ „ quinta: S 678;
- μῆδ' in thesi prima: P II 328, H II 114, Hex. 351. 357. 534. 737. 1240, Van. 135, S 177³⁾.
- οὐδ' in thesi prima: P II 280, Av. 255. 257. 513, H II 45, Hex. 1341, S 432, fr. 78 et Stud. p. 153 ex Suid. vol. II 1 p. 334, 13.

In nullam praeterea offensionem δ' incurrit, ubi elisio monosyllabi vim omnino frangit:

- in thesi prima: P II 340. 352, III 442, Av. 112. 149. 339. 396. 429. 490. 511, H I 29. 95, II 75, Hex. 273. 275. 308. 467. 563. 583. 1147, Van. 154. 195. 213. 227, S 268. 284. 298. 301. 317. 318. 399. 405. 427. 461. 478. 529. 660. 682. 686, Suppl. II 88 (sive 99), IV 36, CVII 16, fr. 140 et apud Theoph. p. 308, 14 (Stud. p. 28 n. 5)⁴⁾;
- in arsi prima: P I 177. 244, fr. 5. 19. 106, Suppl. XXXV 4, tum Av. 78 τῆν γῆν <δ'> ὑφέλων ex coniectura nostra⁵⁾.

Neque enim δ' in quinta thesi adgnosci potest H II 163, ubi τοῦ Δούριος in τοῦ δ' ὁ βίος abiit (cf. Stud. p. 119 n. 2), nec minus corrupti

¹⁾ Δοκεῖ παρελθεῖν, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν μόνον. Scilicet codicis p₂ scriptura δ. π. πλὴν ἐκκλίνεται μόνον rudem correctorem sapit.

²⁾ R 110 τοὺς πολλάκις φυνέτας, ἀλλὰ πολλάκις memoriam τ. π. φ. ἀλλ' αὖθις ἀναξ offert M, sed interpolationem vocis αὖθις mensura prodit; accedit quod etiam v. 111 τῷ σὺ λογισμῷ δραστηκῶς τετραμμένους vitiose λόγῳ in eodem codice extat. Ceterum cf. Av. 56 καὶ ταῦτα πολλῶν πολλὰκις τετραμμένων.

³⁾ In prima arsi habes S 23 εἰ μῆδ' ἂν αὐτὸς τῶν λόγων ἰνείχετο, sed omnino legendum: εἰ μῆδεν (pro εἰ μῆδ' ἂν), quod versus initium Hex. 752. 1649, S 404 recurrit. Perperam etiam Hex. 74 καὶ μῆδεν ἡμῖν ὡς ἀκόμποις κομπάσης Vp μῆδ' ἐν offerunt.

⁴⁾ Hex. 975 καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐκποβοῦσι τὸ κράτος pedem solutum falsa varietate τῶν δ' tollunt Vp (τῶν N); Hex. 438 τοῖς ἀφροσύμοις θαψιλῶς ὑπογράφει nihil codicis V memoria τοῖς δ' ἀφροσύμοις κτλ. inuat, siquidem καὶ ante τοῖς supplendum est cum MTp et Morelli margine, unde cadat necesse est Muelleri (ad Ignat. p. 8 n. 5) et Hilbergii ('Wiener Studien' vol. VIII p. 302) coniectura: τοῖς ἀφροσύμοις <δὲ> δ. ὑπ.

⁵⁾ Van. 179 στρέψει δὲ πυκνὰ τὰς κόρας τῶν ὀμματῶν voce πυκνὰ destitutus δ' ἐαυτῆς temptabat Morellus, attamen πυκνὰ optime (cf. P I 31, Hex. 1309. 1877) praebent MVTI.p. Nec magis Hilbergii et Bekkeri commenta ad P I 116 et III 3 in censum veniunt cf. Stud. p. 211 et 209 n. 2.

sunt Hexaëmeri versus duo, qui in secundi et tertii pedis thesi δ' exhibent:

21 ἐλαμψε δ' ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήνην σέλας
et 821 καὶ τῇ δοκῇσει δ' ἀψαυοῦς ἀμαρτίαις.

Alterum quidem versum (821) ex editione Hercheriana adposui, sed editoris silentium de Morelli et Quercii memoria δ' manifesto operarum vitium arguit, quod fugit Hilbergium, cum (vol. VIII p. 308) δ' ex coniectura proponeret. Nec tamen δ' Pisidæ manum reddit, quandoquidem sincera memoria τῆς in MVTpN₂ extat cf. P III 44 ἐν τῇ δοκῇσει τῆς μάχης ἐφάνετο et Hex. 280 ἐν τῇ δοκῇσει τῆς μάχης ἡνωμέναις. — Prior autem locus (21) ad versuum seriem (18 sqq.) pertinet, quae et correctorum incursiones et interpolatorum contumelias perpessa ita refingenda est:

ἐπεὶ δὲ τῇ σῇ φωτοκοσμῷ λαμπάδι
παρῆλθεν ἡ νύξ καὶ τὸ πνεῦμα σου φθάσαν¹⁾
τῷ²⁾ τῆς μερίμνης³⁾ ἀντεφύστησεν⁴⁾ νέφει,
ἐλάμψαν⁵⁾ ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήνην σέλας⁶⁾,
ἦκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καρδίαις κτλ.

decem versiculis (22—31) missis, quos quidem Quercius⁷⁾ inter σέλας et ἦκω ex Vatic. 166 inseruit:

¹⁾ Vp₁ verborum νέφει et φθάσαν sedes mutant, at cf. p. 232 n. 2 supra; de participiorum concursu cf. P II 57 sqq.. S 531 sq., Suppl. I 27 sqq.

²⁾ Ex V falso τὸ enotavit Quercius.

³⁾ Morellus et Quercius τοῦ λογιζομένου praebent, τῆς μερίμνης Hercher ex A reduxit, quocum codice VTPN aliique libri quos inspexi conspirant; variam lectionem τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφυστήτην (sic) νέφει iam Morellus in margine adscripserat, quae memoria ex Paris. 1281 videtur fluxisse, ubi male 18 ἐπὶ pro ἐπεὶ, 19 φθάσει pro φθάσαν, rectius 20 τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφυστήτη νέφει habes.

⁴⁾ In editionem Quercianam casu fortuitoquo ἀντεφύστησεν inrepsit.

⁵⁾ De transitiva vocis significatione cf. An. p. 1701 D ὁ δὲ οἷα σιδήρῳ πυρίτης λίθος χροόμενος τῇ βίχῃ τῆς πληγῆς τοῦς σπινθηρίους τῆς ἀρετῆς πλέον ἐξέλκμεν, — Suppl. XXIV 2 ἐλαμψας ἐν γῇ τὰς βολὰς τῶν θαυμάτων.

⁶⁾ Καὶ ἐλάμψαν—σέλας N, ἐλαμψεν—σέλας T suppeditant, ubi 21 ante 20 (τὸ τῆς μερίμνης ἀντεφύστησε νέφους) conlocatur; cum T faciunt Taur. 304 (τῷ—ἀντεφύστησεν νέφει 20) et Vindob. Med. 38 (ἐπὶ 18, λόγι pro φθάσαν 19, τῷ—ἀντεφύστησε νέφει 20), tum codices nonnulli, qui aliam contextus rationem praestant: Vindob. Theol. 242; v. 18. 19. 20 (καὶ τῷ μερίμνης ἀντεφύστησε νέφει). 21, — Paris. 1302; v. 18. 21. 19. 20 (τῷ τῆς μερίμνης ἀντεφύστησε νέφει), — B: v. 18. 19 (παρῆλθεν ἡ νύξ, ἐκ δὲ σοῦ τοῦ φωςφόρου). 21, — Ottobon. 342; v. 18. 19. 21.

⁷⁾ Idem ex Taur. 304 varietatem ἀποθεοῦντα τοῖς λόγοις 23, ὑπερφυῶς γὰρ 24, ἀψαῖς 29 excitat, ac praeterea post 31 duos trimetros ἡ προοργαφῇ δὲ τῶν λαλούντων ὁρα-

καὶ γὰρ ἡμῶς τοῖς νοήμασι τρέφεις
καὶ ψυχῶν γαῖς ἀσθενούντας τοὺς λόγους·
ὑπὲρ φύσιν δὲ ψηλαφᾷς τὰ τοῦ βάθους ¹⁾)
καὶ τῶν φρενῶν τὴν γινῶσιν ἡτονημένην
τῷ σῷ καθάρσεις γνωστικῷ καθαρσίῳ,
καὶ τῷ σοφῷ σου καὶ λαλοῦντι φαρμάκῳ
τὰ νεῦρα θάλλεις τῶν γράφων καὶ τοὺς τόνους
ζῆτων τὰ κρυπτὰ τῆς Γραφῆς ²⁾) τῶν δογμάτων,
καὶ τῷ προσηγῆ καὶ γαληνῷ σου λόγῳ
μυρμηκιδόντας ἐξεγείρεις τοὺς λόγους ³⁾).

Ultra haec exempla poeta non est progressus: magistri enim artificium ita expolivit, ut omnia vocabula accentu distincta elisione vacare iuberet, in encliticis vero elisionem omnino declinaret, ne praecedens vox cum enclitica cohaerens debilitaretur.

Nonni pedisequum adgnosces in vocolae γε elisionem inquirens: sane editiones nostrae contra Nonni usum (cf. Ludwich. p. 20) formam γ' quater suppeditant, sed critica ratione exemplorum recensum agens

μάτων | ἔρωσ προσευχῆς καὶ θεότροπος λόγος comparere monet: equidem in eodem libro v. 23 ἀσθενούντας reperi, 24 inter 28 et 29 extare observavi, inter 25 et 26 versiculum, καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὁπλὴν ἀντιστρέφωιν animadverti, tum lectiones notavi: 22 αἰεὶ m. p r. 23 ψυχῶν γαῖς (ψυχῶν γαῖς m. pr.), 29 ἀφᾷς, 30 προσηγῆ, 31 μυρμηκιδόντας ἐξεγείρεις τοὺς, suppl. προγραφεῖ.

¹⁾ Equidem versum in Vat. 166 ita suppletum esse vidi, ut inter 28 et 29 verba ὑπὲρ φύσιν δὲ ψηλαφᾷς τὰ τοῦ βάθους conlocanda esse significetur.

²⁾ Perperam Quercius codicem legit, ut qui ταφαῖς a m. pr., αφαῖς a m. sec. praebat; ac scripturam ἀφαῖς vox ψηλαφᾷς (24) vindicat.

³⁾ Versus adulterinos iam Morelli editio altera (1618) p. 82 in codice Regio post v. 38 cum hac lectionis discrepantia adiungi refert: 22 αἰεὶ, 24 ὑπερφῶς γὰρ (inter 28 et 29), 25 ἡτονημένων, inter 25 et 26 καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὁπλὴν ἀντιστρέφωιν, 29 ἀφᾷς, post 31 ἡ προσγραφεῖ δὲ τῶν λαλούντων δογμάτων | ἔρωσ προσευχῆς καὶ θεότροπος πόθος. Morelli vero fontem mihi in N indagasse videor, levem contextus diversitatem (22 αἰεὶ, 25 ἡτονημένην, inter 25 et 26 ἀντιστρέφεις) ipsius Morelli incuriae adscribendam esse ratus. — Tertia autem recensio in Bignei Bibliotheca Veterum Patrum ⁴VIII (1624) p. 387 sqq. additamento inter 25 et 26 caret (propter v. 15 καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὁπλὴν ἀντιστρέφει?), tum δογμάτων pro δογμαμάτων (et θεότροπος pro θεότροπος) offert, videlicet ex editoris coniectura, quamquam δογμάτων B agnoscit ab Herchero excensus, verba καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὁπλὴν ἀντιστρέφεις praeter Vat. 166 etiam T omittit, qui interpolationi locum dat inter 33 et 34, a textu autem Querciano distat v. 23 (τοῖς λόγους), 24 (ὑπερφῶς γὰρ - βάθους inter 28 et 29), 29 ἀφᾷς. — Ceterum Hercher rem leviter gessit, cum versus ad codicis B fidem adponens in regione determinanda nullam fontis sui rationem habuit, ubi inter 33 et 34 supplementum comparat, nec melius ei res cessit, cum trimetro καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὁπλὴν ἀντιστρέφωιν (inter 25 et 26) recepto versum 15 καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὁπλὴν ἀντιστρέφει contra libri B fidem (= N et Taur. 304) intactum reliquit.

testes fictos et commenticios subornari, Pisidae vero artem ad magistri arbitrium prorsus adcommodatam esse perspicies, unde coniecturae Hilbergianae fundamentum in Van. 146 (cf. Stud. p. 189 n. 1) subducitur.

Hex. 712 δέον γάρ κῆτ' ἔνδον συμφῶδες (συμφῶδες mendose Querc.) γ' ἔχειν iam Hercher ex B (συμφῶδες) φέρειν reposuit, quam emendationem MVTPN confirmant; falsariorum officinam retegunt:

in thesi prima Hex. 1203 ἡ γ' Ὀρφέα κρούοντα μυθῶδη λύραν,
1291 ἡ γ' ἐξ ἀμόχθων συμπλακῆσαι πλασμαίων,
" " secunda Hex. 1699 κῆτ' ἐν τῷ γ' ἐγκρίνωμεν ἡκριβομένως.

Hex. 1203 γ' fortasse ex suo invexit Morellus, siquidem VTPB hiatum ἡ Ὀρφέα praebent; utut est, versus ad suppositiciam Hexaëmeri particulam pertinet, quam optimo iure MN omittunt (1198—1203):

κύκνον δὲ πῶτος ἐξέπαιδευσε τρόπος
εἰς ἄκρον¹⁾ ἐλθεῖν μουσικῆς εὐρυθυμίας;
ὅς τ' ἦν περὶ τὴν ἐξ ἀπλῶς πηλιδίαν
τερπνὴν ξενουργεῖ τὰς πνοαῖς μελωδίαν·
καὶ τοῦτον οἶδα θαυμάσαι πολλῶ πλέον
ἢ Ὀρφέα κρούοντα μυθῶδη λύραν.

Notabile vero interpolationis indicium T praebet, quippe qui aliam versibus sedem (inter 1249 et 1250) non sine lectionis varietate²⁾ adsignet.

Hex. 1291 itidem in spurio carminis supplemento (1286 — 1292) legitur:

πῶθεν τὰς πρόεισιν ὥρατος πάλιν,
ὅρ' ἐν δίκῃ καὶ κατὰ στερὸς φύσει,
τὴν πορφύραν περὶ τὸς ἡμφιεσμένους;
ἐξ ἧς ἀλάζων καὶ τυρώδης τὴν θέαν
μόνος διάττει τῶν ἀπέντων ὀρνέων·
ἡ γ' ἐξ ἀμόχθων συμπλακῆσαι πλασμαίων
πολλὴν γούσιν ἐμῆεν κῆτ' ἡρωμάτων.

Quod iudicium pluribus Hilbergii observationibus ('Wiener Studien' VIII p. 301 et Byz. Ztschr. VIII p. 338) corroboratum praeter B optime comprobant MTN, nec leve momentum V adfert, siquidem accessionem

¹⁾ Recte pro αἶσαν correxit Hercher; sed Hex. 1610 πένοντος αἶσαν τοῦ νοσοῦντος ἐσχατὴν forma αἶσαν Pisidae reddenda est.

²⁾ 1199 αὐτὸν pro ἄκρον (sive αἶσαν), 1201 μελουργίαν pro μελωδίαν, 1203 θυμηδὴ pro μυθῶδη.

inter 1317 et 1318 inculcat. Ceterum V perinde ac p malum malo sanat, cum ἡτίς pro ἡ γ' ἐξ exhibet¹⁾.

Hex. 1699 Quercii coniecturam τὸ γ' amplexus est Hercher; Morellus τέ γ' habet, in meis codicibus modo τὲ (VTPN) modo δὲ (M) extat²⁾. Per se et αἰθίς τε (P III 313, Av. 198)³⁾ et αἰθίς δὲ (Hex. 524. 1329, Van. 50) bene admitti potest, sed profecto viam deviam sequimur, si tantummodo singularum vocularum usus examinatur, quamquam ex parvis saepe magnarum rerum inclinationes pendent. Hiatus enim non minus a Pisidae consuetudine alienus haud incommode coniectura αἰθίς διζκρίνωμεν expleri potest, attamen rei momentum sententiarum nexus facit. Nimirum Dei natura hoc modo 1694 — 1701 enucleatur:

ὁ πανταχοῦ μέν, οὐδαμοῦ δέ, καὶ πάλιν
καὶ πάντα καὶ ἐν ταῦτα γὰρ συναπτέον,
μήπως ὑπαρχοῦσι τοῖς κατ' αἰσθησιν τύποις
τὸ ἐν μονωθέν, τῇ δὲ πάντα συνθέσει,
δηλοῦντες αὐτοῦ τὴν ἀπερίληπτον φύσιν,
αἰθίς τὸ γ' ἐγκρίνωμεν ἡριβωμένως,
μήπως τὸ⁴⁾ πάντα σχῆμα κακὴν ὑποψίαν
καὶ δῶμεν εἰρμὸν τῇ βεβούσῃ συνθέσει.

Qui versus exacto iudicio perpensi narrationis continuationem propter v. 1698 sq. misere turbatam produunt. Quodsi lectionis varietate⁵⁾

¹⁾ Accedat codicum Vp varietas: 1286 ὁραϊσμένως (pro ὁραῖος πάλιν cf. p. 248 supra), 1287 φύσις (pro φύσει). 1291 πολλὰν χύσιν om. (sed in V postea ποικιλίαν suppletum est), ἔσπειρεν (pro ἔμειξεν)

²⁾ Sine γ', quae particula Nonno prorsus ignota apud Pisidam satis angustis finibus continetur. In carminibus habes: ὡς ἄν γε S 163, Suppl. II 62, εἰ δ' αὖ γε S 268. 284. 298. 318. 405. 427. 461. 686, Hex. 1147, εἰς δ' αὖ γε S 682, μηδ' αὖ γε Hex. 534. 1240, ὁ δ' αὖ γε Av. 112, Hex. 563, τὸ δ' αὖ γε Av. 339, Suppl. CVII 16, τῇ δ' αὖ γε S 301, οἱ δ' αὖ γε Av. 429, τοῖς δ' αὖ γε Av. 396, Van. 195, οὐδ' αὖ γε Av. 255. 513, H II 45, S 432, πῇ δ' αὖ γε H I 29, Hex. 308, S 660, ἐν δέοντι γε P II 181, εἰ γε H II 164, Hex. 72. 829. 1396, S 506, εὖ γε Av. 330, S 153. 592, Suppl. II 15, καὶ γε P III 460, καίτοι γε Av. 320, ὅπως γε P II 323, σαφῶς γε Stud. p. 181, ὥς γε Hex. 589 (Stud. p. 127 not). Ex vita Anastasii accedant: ἡ γε p. 1705 A (nisi potius εἰ γε legendum cum Esc.), κατὰ γε p. 1697 A, μήτι γε p. 1696 C. 1712 A, ὅς γε p. 1705 A, πρὸ γε p. 1681 C. 1692 B, τὸ γε p. 1692 B, τὸν γε p. 1697 C, ὑπέρουγε p. 1701 A, sed p. 1728 A ὅν δὲ pro ὅν γε non solum Esc., verum etiam Laur. suppeditat cf. ὃ δὲ p. 1697 B. 1705 A, ell. οἷα δὲ 1725 B, ὅσον δὲ 1696 C, ἐνθα δὲ 1689 C.

³⁾ Cf. etiam καὶ-αἰθίς H II 189, Hex. 300, Suppl. XCVI 3.

⁴⁾ Vulgatam memoriam τὰ ex Morelli coniectura correxi cf. 1708 τὸ πάντα καὶ ἐν.

⁵⁾ 1697 ἐν σοὶ pro αὐτοῦ offert T, 1698 ἐγκρινόμεν pro ἐγκρίνωμεν pN₂. Mendosa est codicis p scriptura ἡκριβωμένως cf. p. 231 supra.

sermonis contextum neutiquam reparari posse reputamus, optime vero resectis verbis δηλοῦντες — ἡκριβωμένως orationem procedere nobis persuademus, sine haesitatione acrem morbo medicinam opponere debemus, quapropter nullus dubito, quin versus 1698 sq. ex interpolatoris cerebro manarint.

Itaque feliciter quaestionem de particula γε elisa nobis videmur absolvisse¹⁾, nec iudicii summam forma γοῦν infringit H II 118, S 201. 472, An. p. 1684 B usurpata²⁾, siquidem compositionis membra ita coaluerunt, ut γ' in quaestionem minime veniat.

Quae disciplina tetrica magis in aperto est, si voculae τε rationem ducimus: Nonni enim morositatem vincens (cf. Ludwich. Beitr. p. 23 sq.) numquam elisionem poeta noster admisit, unde Bekkeri coniecturam .Av. 78 τὴν γῆν <θ'> ὑπελκων ἐξ ἐκείνης εἰλκετο reiciendam esse sequitur³⁾.

Cum τε quadamtenus μήτε, οὔτε, ὅτε societatem coeunt, unde Nonni exempla (cf. Ludwich. Beitr. p. 19 sqq.) explicari possunt, non item Pisidae locus P III 127:

(ὅς οὔτε μητρὸς τῇ φιλοστόργῳ φύσει)
οὔτ' αὖ τοσοῦτον τοῖς τέκνοις ἀνθέλκεται,

itaque tantum abest, ut Herchero adstipuler, qui Hex. 350 sq. καὶ μήτε συνδεθεῖσαν εἰς λύσιν τρέχειν, | μηδ' αὖ παρελθεῖν τοὺς πεπηγμένους ὄρους ex libidine in verborum contextum μήτ' recepit, 733 sqq. ὅπως τὸ πνεῦμα τῶν ὀχετῶν διατρέχον | μήτε στενωθῇ τῆς ὁδοῦ πεφραγμένης, | καὶ πνευματώσῃ καὶ σκοτώσῃ τὴν θῆαν | καὶ τὰς ἐπιγύσεις προσπλάσῃ ταῖς ὀψεσι, | μηδ' αὖ τερσέῃ καὶ θολώσῃ τὰς κόρυς adnotationem criticam coniectura μήτ' ornavit, ut οὔτ' perperam pro οὔδ' inrepsisse persuasum habeam⁴⁾. Saepius quidem Pisides legitimam particularum μήτε-μήτε (Hex. 315 sq. 498 sq.

¹⁾ Hex. 1618 ὄλον κρατῆσαι τὸν ὕψ' ἥλιον τόπον Morelli editio altera (1618) prosodiae vitium scriptura τόν γ' tollit, qua editoris coniecturam offerri manifestum est; recte tamen Hercher codicis V (= MtpN) memoriam ὄλιον--τόν--τόπον secutus est.

²⁾ Cf. Stud. p. 217 n. 4.

³⁾ Cf. p. 265 supra.

⁴⁾ Cf. Stud. p. 28 n. 5; de ἡῦτ' cf. de G. P. Nonni sectatore p. 12 (Analect. p. 49). Alia est coniunctionis ὅτε ratio, ubi ὅτε et ἄν ita coaluerunt, ut una vox efficiatur, quapropter praeceptis metricis non repugnant Pisidae exempla, quae quidem semper primum trimetri pedem occupant: P I 62, Hex. 525. 529. 532. 619. 767. 988. 1145 (at cf. Stud. p. 134 n. 5; ceterum N formam ἐπὰν auctori nostro prorsus incognitam offert neque aliunde eadem varietas in tertia Morelli editione fluxit cf. p. 267 n. 3 supra). 1218. 1325. 1361. 1428. 1433. 1841, Suppl. III 31. Adde An. p. 1681 B.

1142 sq. 1715 sq., Van. 132, S 397) et οὔτε-οὔτε (P III 66, H II 148 sq., Hex. 547)¹⁾ copulationem adhibet, quotiescumque vero elidendi discrimen subiturus est, artis metricae vinculis adstrictus a vulgari ratione deflectere non dubitat cf. Hex. 355 sqq. μῆτε²⁾ τρέπεσθαι παγγενῶς, καὶ συγχύσεις | ταῖς κοσμοθέτοισι ἐκτροπαῖς πηρεϊσάγειν, | μῆδ' αὖ μένειν ἄτρεπτον, 533 sq. καὶ μῆτε πυρσοῖς ἐξατμίζων τὴν δρόσον, | μῆδ' αὖ γε τεφρῶν τῇ χαλάζῃ τὴν φλόγα, 1239 sq. ὡς μῆτε τοὺς ἐξωθεν ἐκλῦσαι τόνους, | μῆδ' αὖ γε τοὺς ἔσωθεν ἀμβλύναι πόρους, Van. 132 sqq. ὡς μῆτε χάνωνς μῆτε μὴν ὑπαιμένως | κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐν ἡμῖν ὀργάνων | λύσῃ τὸν ἀρμόζοντα τῇ ψυχῇ τόνον, | μῆδ' αὖ βιαίᾳ καὶ βαρείᾳ συντάσει | φύρῃ τὰ κοινὰ ταῦτα τοῦ βίου μέλη³⁾, S 176 sq. ἄνθρωπε, μῆτε κλέπτε τὴν Γραφὴν ξέων, | μῆδ' αὖ χαρίζου τῇ Γραφῇ παρεγγράφων, — Av. 253 sqq. ὅν οὔτε χειμῶν καυστικὴν ἔχων ζέσιν | ἔπεισε δοῦναι τοῖς ἀγῶσιν ἀργίαν, | οὐδ' αὖ γε μῆτρος ἐξεներώσεν πόθος, | οὐδ' ἄντανεῖλεν αὐτὸν ἔμφυτος βία, fr. 77 sq. οἷς οὔτε δῖφης ἐστὶν ἥπτων ἡ φύσις, | οὐδ' αὖ κονίστρας ἐνδεῆς ἡ στερέωτης.

Manifestam igitur interpolationis notam codicis M varietas αὐτ' ἔρρισμα P II 352 (εἰς δ' ἀντέρεισμα προβαλὼν ἀνετράπη) habet⁴⁾, nec melius Hex. 895 λέληθε τάξιν οὐρανούς, ἐν αἰθέρι praepositionis ἐν defectum ante αἰθέρι scriptura ἐν οὐρανούς λέληθεν εἴτ' ἐν αἰθέρι sanat T⁵⁾.

¹⁾ Adde P III 286 sqq. ἐντεῦθεν οὐδὲ φόρτον ἐκ κτήνους τότε | καθεῖλεν οὐδεὶς οὔτε μὴν τὴν γαστέρα | τροφῆς ἀνεπλήρωσεν, οὔτε τις γόνυ | κλίνας ἑλαφροῦς τοὺς πόνους εἰργάζετο, ubi οὐδὲ nullam difficultatem parat cf. Hartung, Lehre von d. Partikeln vol. I p. 201. Suspicionem vacat etiam μηδὲ-μηδὲ P II 36 sq., An. p. 1708 A. D. 1728 A et οὐδὲ-οὐδὲ P I 224 sq., S 432, Van. 27 (cl. οὐδαμῶς-οὐδὲ H II 44 sq.), sed S 502 ὡς μῆτε κλέψης ἢ νοθεύσης ἐξ ἔθους legendum omnino μῆ τι cf. μῆ-ἢ Hex. 587, An. p. 1712 B, οὐδεὶς-ἢ P III 71.

²⁾ N μῆτ' ἐκτρέπεσθαι falso offert. Citra necessitatem μηδὲ ex coniectura Hercher edidit, non dubitandum vero, quin eadem medela S 526 ὡς μῆτε τοῖς σοῖς ὠφελεῖσθαι φαρμάκοις egeat.

³⁾ Cf. p. 126 supra.

⁴⁾ Accedit quod Pisides αὐτὸν non cum τε, sed cum γε copulat, quae ratio post δ' conspicua est Av. 112. 339. 396. 429. H I 29, Hex. 308. 563. 1147, Van. 195, S 268. 284. 298. 301. 318. 405. 427. 461. 660. 682. 686, Suppl. CVII 16 cf. insuper δ' αὐθις Hex. 583 cl. An. p. 1700 B. — Similis memoriae varietas in codice Vindob. Theol. 242 occurrit, qui αὐτοθουμένη (= αὐτ' ὠθομένη) pro ἀνθοθουμένη Hex. 114 praebeat; attamen liber pessimus aliis eiusdem generis corruptelis scatet e. gr. 48 ἐπ' αἴνους (pro ἐπαίνους), 88 τεθ' ἡκώς (pro τεθεικώς), 95 ὑψ' ὀρώντων (= ὑφορώντων in versiculo interpolato: προβλεπτικὴν δὲ τὸ γένος ὑψ' ὀρώντων pro προβλεπτικὴ τις εἶπεν ὀξυδορκία), 108 ἐστ' ὡς (pro ἐστώς). Similia menda in Taur. 304 habes Hex. 48 φεύγ' εἰς (pro φεύγεις), 127 εὐρ ἦν (pro εὐρύν).

ἐν

⁵⁾ Ob eandem causam N οὐρανούς offert, τάξιν οὐρανούς p; cf. tamen Lobeckius ad Sophocl. Ai. 397.

Accedat fr. 2 ποδάλγχι, μῆτερ κωκυτοῦ¹⁾, τί με πλέον, ubi με πλέον, non μ' ἐπὶ²⁾ πλέον (cum M) genuinam memoriam repraesentat.

Duo praeterea elisionis exempla in editionibus occurrant legibus nostris contraria: P II 265 θήγων δὲ τὸν νοῦν τὸν σόν, ἔν' εὐμηχάνως et fr. 161 ὑρίστει' ἐμπόνους, sed alterum prosodia refellit (cf. p. 126 n. 5 et 221 sq. supra³⁾), alterum totius glossae a Suida excitatae habitu redarguitur (cf. Stud. p. 146).

Quodsi in uno adspectu omnia ponimus, per singulos pedes verba elisa hoc modo dispartiuntur:

t h e s i s		a r s i s
I	ἀλλ', ἀφ', δ', δι', ἐπ', ἐφ', κχθ', μεθ', μετ', μηδ', οἰδ', πζρ', ὕφ'.	ἀλλ', ἀνθ', δ'.
II	ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', ἐφ', κχθ', κχτ', μεθ', μετ', πζρ'.	ἀλλ', ἀνθ'.
II a	κχθ', κχτ'.	— — —
III	— — — —	ἀλλ', ἀντ'.
IV	ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', κχθ', κχτ', μεθ', μετ', πζρ'.	ἀλλ'.
V	ἐπ', κχθ', κχτ', μεθ', πζρ'.	ἀλλ'.

¹⁾ Scripturam ποδάλγχι μῆτερ, Κωκυτοῦ τί με πλέον (δονοῦσα τέλει;) certissima emendatione correxi: neque enim podagrae epitheton μῆτερ convenit neque a Cocyto Pisides cruciatur, sed podagrae doloribus acrius correptus poeta morbum suum (cf. Suppl. I 24 sqq.) 'eiulatus matrem' adpellat. Cui procul dubio Luciani versus (Tragodopod. 2) Ποδάλγχι, πολυτένκατε, Κωκυτοῦ τέκνον obversatur, nec tamen coniectura τέκνον vel θύγατερ (pro μῆτερ) Κωκυτοῦ probabilitatis speciem praestat. Aliter lusit Hedylus Anth. Pal. XI 414 λυσιμελοῦς Βάχχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀγροδίτης | γενᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς Ποδάλγχι.

²⁾ Et anapaestus et tribrachys quinti pedis in censum venire potest cf. a) P I 193 (γλυκὺ πλέον), 229 (τότε πλέον), II 299 (ἔτι πλέον), III 132 (συνίληγχα πλέον), H II 79 (ἀντερίζουσα πλέον), Hex. 824 (τοῦτο πλέον), S 224 (ἔστι πλέον), Suppl. IV 15 (ἐνταῦθα πλέον) cll. Av. 310, H I 113, R 29. 86, Hex. 725. 738. 1294. 1379. 1716. 1733, Suppl. CII 3; — b) P I 70. 90, II 55, III 260. 379, Av. 280. 397. 409, H I 211, R 56, Hex. 453. 461. 472. 648. 778. 1257. 1447. 1589, S 86. 215. 535. 600. 678, Suppl. IV 136.

³⁾ Apud Nonnum Dion XXI 237 εἰρομένην τινὰ μῦθον, ἔν' ἀγγεῖλω Διονύσῳ optime ὦν reposuit Lehrs apud Ludwichium Beitr. p. 19.

Quin etiam in vita Anastasii eosdem terminos Pisides sibi constituit, extra quos egredi non posset, unde fit, ut praeter ἄλλ' (p. 1681 B. 1684 A. 1693 B bis. C. 1705 C. 1709 A. 1713 B. 1721 B), ἀντ' (p. 1709 A), δ' (p. 1693 B), δι' (p. 1689 A. 1692 B. 1693 D. 1696 A. 1701 C. 1709 A)¹⁾, ἐπ' (p. 1692 C. 1696 A, nec non 1693 B)²⁾, ἐφ' (p. 1681 B. 1692 B. 1693 B. 1709 C. D. 1720 A), κκθ' (p. 1688 A. 1689 C. 1724 A. B)³⁾, μετ' (p. 1688 A), οὐδ' (p. 1703 A), πκρ' (p. 1685 C bis. 1697 B bis. 1700 B. 1701 B. 1705 A. B. 1712 B. 1713 A. 1717 B. 1720 C)⁴⁾ nulla elisionis exempla suppetant⁵⁾; falsissime enim p. 1728 B ὁ δὲ πκρδοξότερον ὦτ' ἂν ἀκούειν ἔτι καὶ οἶον οὐ πρότερον legitur, ubi praeterea ἀκούειν ἔτι pro ἄκούε τι prave ex Laur. enotavit Quercius. Scripsit Pisides ὦ τῶν, quae quidem lectio in Esc. distincte comaret et glossa marginali ὦ σὺ ἐτάρε, ὦ μακάρει explicatur.

Haec igitur praecepta bene perspecta ab erroris via commode revocant, quae et nos et alios haud semel transversos egit:

Morelli potius coniecturam quam codicis interpolati memoriam varietas γρ. δ' ἄρ' et γρ. εὔρωσ' referre videtur in tertia Hexaëmeri editione v. 227 οὐδὲν γὰρ αὐτοῦ τῆς φορᾶς ἀπεκρύβη⁶⁾ et 1326 καὶ δένδρον εὔρεῖν οἰκίαν τεχνάζεττι.

Nec melius Hilbergio res cessit ('Wiener Studien' IX p. 221) in fr. 103 sq., ubi Bernhardyi coniecturam εἰ γὰρ τὸ Περίδος τότ' ἔσβεστο θράσος propter caesurae defectum aspernatus εἰ γὰρ τότ' αὐτὸ Περίδος ἔσβεστο θράσος temptabat cf. Stud. p. 172; eundem vero incisionis defectum ipse Hilbergius invexit, cum (l. c. p. 219) ex coniectura hos versus cuderet:

S 77 καὶ πνεύματος <μᾶλ'> εὐσεβῶς δεδεγμένος
et 563 ἄλλ' ἐν βρασάνοις <μᾶλ'> εὐσεβῶς ἡμυχμένους.

¹⁾ De διότι (p. 1693 C) cf. Lobeck. Pathol. Prol. I p. 604; vitiosam scripturam δι'ὸ μὴ pro ὡθημα Hex. 112 offert codex Vindob. Theol. 242.

²⁾ Scilicet ἐπ' αὐτῶ pro ἐν αὐτῶ (Quere. = Esc.) recte Laur. praebet; sed p. 1717 B ἐπ' αὐτὸν ὁ μακάρειος omni auctoritate ἐπ' destitutum est, quoniam et Laur. et Esc. πρὸς suppeditant. Ceterum p. 1696 A tacite Quercius ἐπ' ἐδάφους pro ἐφ' ἐδάφους (Laur., non Esc.) correxit.

³⁾ De κκθὰ cf. Lobeck o. l. p. 603.

⁴⁾ De παρατίκα cf. p. 263 n. 6 supra; p. 1712 B πρὸς pro παρ' exhibet Esc.

⁵⁾ De ὁσημέραι p. 1680 A et 1692 C cf. Lobeck o. l. p. 565 sq.

⁶⁾ Quamquam simul (ibid. p. 435) sincera lectio τὴν φορὰν exhibetur, codicum MVP₁BN consensu firmata. Nimirum structura ἀποκρύπτεται τί τινα ex duplicis accusativi usu (ἀποκρύπτειν τινὰ τι) manavit; cf. Kuehner-Gerth, ausf. Gramm. § 411, 7 (vol. II 1 p. 326 sq.) et ipsius Pisidae testimonium An. p. 1685 B φιλεῖ γὰρ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων μηδὲ τὰς μικρὰς ἀνοὰς ἀποκρύπτεσθαι.

Ac priori loco πῦρ in V omissum optime praebet p¹⁾, v. 563, ubi ἀλλ' εἰς βασιάνους εὐσεβεῖς ἡμαχμένους ex V Quercius edidit, correctoris scriptura (ἐν βασιάνοις εὐσεβῶς) adscita legendum videtur: ἀλλ' ἐν βασανισμοῖς εὐσεβῶς²⁾ ἡμαχμένους.

Ipse poetae arte melius intellecta lectiones quasdam retractare et in irritum vindicare cogor, quas olim carminibus ex M protractis inculcare non dubitaveram:

Suppl. III 79 ἦκ' pro ἦν falso inrepsit; ac nunc corrupta versuum memoria ita videtur constituenda esse (76 sqq.):

ὁ γὰρ πλάτος σοι καρδίᾳς δωρούμενος,
ὥς πᾶσιν ἀρκεῖς μηδαμῶς στενούμενος,
δείξει κυβερνᾶν καὶ τὰ νῦν ἐκ τῆς ζήλης
πρὸς τὴν γαλήνην, ἣν ἔχεις, τὰ πράγματτα.

Nimirum v. 77 ἀρκεῖς pro ἀρκεῖ coniecturam στενουμένη pro στενούμενος supervacaneam reddit: similiter enim Heraclius ipse prodit P I 122 quasi φροντίς ἀρκέσασα τοῖς ὅλοις μία, Av. 306 ὥς εἰς λογισμὸς ἀντὶ πάντων ἀρκέσας³⁾, — v. 78 pro κυβερνῶν infinitivum κυβερνᾶν ex δείξει suspensum⁴⁾ effeci, unde verba καὶ τὰ νῦν vocis 'etiamnunc' notionem induunt (cf. P II 103 ἐφ' ᾧ πεποιοῦν καὶ τὰ νῦν ἀφιγμένος, Suppl. LXXXIX 1 τὴν γῆν κατάρδεις καὶ τὰ νῦν τοῖς αἵμασι). Optime vero locutio ἦν ἔχεις animi serenitatem⁵⁾ Heraclii propriam denotat cf. P I 79 sq. τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν, ἦν ἔχεις, ὅλοις | προσθεῖς Hex. 81 sq. ὃ τὴν ἀνεξέφυρτον, ἦν ἔχεις, φύσιν | κρύψας ell. Hex. 369 sq. τίς τὸν μέγιστον

¹⁾ In eadem versus sede πῦρ comparet S 31 καὶ βαρβάρων πῦρ δυσσεβῶς ἀνημμένον.

²⁾ De εὐσεβῶς cf. H I 197 ἰδρῶσι τοῖς σοῖς εὐσεβῶς ἡμαχμένη, vocem βασανισμὸς Pisides Sanctae Scripturae (cf. Schleusner Lexic. in N. Test. vol. I p. 433) sublegisse putandus est; in vita Anastasii βάσανος usurpatur p. 1720 B et 1728 A.

³⁾ Cf. praeterea Hex. 228 (de sole) ἀρκεῖ δὲ πᾶσι, nec diversa est oxymori structura Hex. 903 sq. (de Deo) ἡ σὴ γὰρ ἀπὸς μηδαμοῦ χωρουμένη | εἰς πάντα χωρεῖ μηδαμοῦ στενουμένη, rationem, qua πλάτος et στενούμενος sibi invicem opponuntur, inlustrant P I 50 τὸν νοῦν πλατύνας ἐν στενώσει πραγμάτων, Av. 443 δοκοῦντες ὥς περ ἐστενωσθῆαι τῷ πλάτει, S 496 sq. ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος | ἐν τῷ στενωῷ σου προσβαλεῖν τελωνίῳ cl. Hex. 1867 sq. πλατύνων αὐτοῖς τὰς πρὸς εἰρήνην πύλας, | στενωσὼν αὐτοῖς τὰς ἐπαχθεῖς φροντίδας. Aliis verbis exprimuntur notiones contrariae Hex. 156 ἔσωθεν αὐτοῖς τῷ πλάτει σου (cf. p. 258 not.) σφίγγεται et 1733 sq. ὅσον προκύπτει τῆς ἀβύσσου τὸ πλάτος | πάσχει μᾶλλον συστολῆν ἐν καρδίᾳ.

⁴⁾ Cf. p. 133 n. 2.

⁵⁾ Cf. Van. 192 σοφῶ δὲ σιγῇ καὶ γαλήνῃ καρδίᾳς, ubi nihil mutandum esse iam p. 190 n. 1 monui cf. Hex. 1164 εἰς τὴν γαλήνην προσρυῶσι τῶν λιβῶν et S 92 ἡ τῇ γαλήνῃ προστεθῆ τῶν δογμάτων. Adiectivum γαλήνῃς in interpolata particula (cf. p. 266 sq.) Hex. 30 καὶ τῷ προσηνεῖ καὶ γαλήνῃ σου λόγῳ comparet.

οὐρανὸν τοῦτον βλέπων | καὶ τὴν αἰκίνητον, ἣν ἔχει, βίαν, — P III 283 sq. ἀλλ' ἕκαστος, ἣν εἶχε, σκέπην | οὕτως ἀρῆκεν, — R 22 σώζων ὁ χυρσός, ἥνπερ εἶχεν, εἰκόνα, Hex. 1346 πρὸς ἥνπερ εἶχεν οὐσίαν ἀναστρέφει.

Suppl. VI 2 Ἡρωδιᾶς <σ> εἰδείξε παίγνιον πότου labanti metro voxula σ' succurri posse olim putaveram, nunc vero palinodiam canens <κατ> εἰδείξε propono, quamquam nescio an ultima syllaba nominis proprii producta ferri possit¹⁾.

Suppl. C 6 νῦν με φθαρέντα ἐξάνεστησε λόγῳ hiatus quidem scriptura νῦν καὶ φθαρέντα μ' ἐξάνεστησεν λόγῳ tollitur, sed propter μ' de calcaria in carbonariam pervenimus. Magis igitur sententia adridet, ἐξάνεστησεν pro νεκρὸν ἤγειρεν²⁾ a correctore substitutum esse, cui loquendi ubertas φθαρέντα νεκρὸν fucum faceret cf. tamen R 52 sq. πολλοὺς δὲ νεκροὺς τῇ φθορᾷ τετραγμένους³⁾ | ἐκ τῆς σκοτεινῆς κοιλίας ἐρεύγεται, neque alio sensu Lazari resurrectionem verbis τετραγθόνευτον ἐξάνεστησεν νέκυν (fr. 7) poeta expressit cf. R 36 sqq. λόγῳ δὲ νεκρὸς τετραγμέρος τρέχει | καὶ συλλέγονται τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις⁴⁾ | πρὸς σῆψιν ἥδη τοῦ νεκροῦ νενευκότος.

Nec Suppl. II 111 ὅλη συνῆλθεν εἰς ἐαυτὴν ἡ πόλις in annotatione critica εἰς ἀνάκτορ' temptari debebat; optime enim pro ὁμοῦ Pisides εἰς ἐαυτὴν dixisse censendus est cf. Hex. 615 sq. καὶ συλλαβὰς μὲν ἐμφορῶς

¹⁾ Sed S 551 ἡ τὴν κόριν μὲν εἶχε (εἶκσεν Hilbergius IX p. 218) καὶ συστρέφει praeter prosodiam (cf. ἔασον 656) ipsa sententia offendit, quae quidem ἔσπασεν (vel εἰλυσεν) videtur flagitare. Idem verbum sensu caret praeterea S 557 εἶας δὲ τῆς νῦν συγκροτουμένης δίκης (ἄλλος παρέστω τῶν ἀληθῶν μαρτύρων), quo loco Quercii versio 'sineas autem, ut bene nunc concitata causa alter accedat ex veris martyribus' rationi grammaticae vim infert. Attamen codex unicus V non εἶας, sed εἶας praebebat omitta littera initiali, quae in nova sectione rubro explenda erat, id quod factum esse videmus S 1. 9. 17. 34. 47. 56. 69. 72. 95. 112. 130. 136. 158. 176. 189. 204. 216. 240. 255. 272. 275. 286. 298. 343. 376. 393. 415. 427. 437. 461. 478. 496. 517. 542. 576. 597. 617. 647. 654. 663. 677. 691. 706. 717. Cuius negligentiae duo exempla in V recurrunt Hex. 1250 ἰς (pro τίς) et 1293 σίος (pro πσίος); adde Stud. p. 251 n 2. Hinc igitur genuina memoria <θ>εἶας emergit cf. S 559 πρὸς τὰς ἀγωγὰς τῆς θεοκρίτου δίκης cl. P III 254 βλέποντες εὐφραίνοντο τῇ θεῇ κρίσει, Av. 431 οὕτως ἀπηκρίβωσεν ἡ θεία κρίσις, Hex. 828 τὸ τοῦ σκότους κάτοπτρον, ἡ θεα κρίσις. Falso tamen Av. 188 sq. μήπως κατασπασθεῖσα τῷ θεῷ βάρει | ἡ κοσμητὴ ναῦς ζημιώσῃ τὸν βίον huc trahit temeraria Quercii interpretatio: 'ne deturbata gravi dei indicio mundialis navis subiret vitae periculum, ubi θεῷ corruptela laborat, quam coniectura δεινῷ commode sanat.

²⁾ Cf. S 636 νεκροὺς ἐγείρει cl. Anthol. Didot. vol. III p. 423 (IV 126, 1) ὥςπερ λόγῳ Ἀλέξανδρον ἤγειρας, Λόγε.

³⁾ Cf. p. 140 n. 2 supra.

⁴⁾ Cf. Stud. p. 116.

τὰς οὐσίας | τὰς εἰς ἐαυτὰς συντεθείσας ἐκμάθη. S 426 ἐξ ὧν συνῆλθον
εἰς ἐαυτὰς αἱ φύσεις cl. Hex. 399 ἀλλ' εἰς ἐαυτὴν ὑπτίως ἀνατρέχει.

Quodsi elisionis termini constituuntur apud Pisidam, septem versus invenimus bifariam detractioe affectos:

- P I 44 ἐφ' οἷς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι,
191 ἀλλ' εὐθύς ἐλπίς καὶ παρ' ἐλπίδα φθάσας,
Hex. 357 μ.η δ' αὖ μένειν ἄτρεπτον, ἀλλ' ἔχειν ὄρους,
902 δι' ὃν τοσαῦτα καὶ μεθ' ὃν περατρέχει,
1889 λάλει δι' αὐτοὺς τῷ Θεῷ καὶ δι' ἡμέραν,
S 53 ὡς ἂν δι' αὐτοῦ καὶ κατ' ἡμῶν ἡ πλάνη,
Stud. p. 28 n. 5 οἱ δ' αὖ κατ' αὐτὸν εἰσβαλεῖν τὸν Χοσρόην.

Cum hiatu elisio consociatur Hex. 897 καὶ τῷ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτόν, εἰ θέλεις, ipse vero hiatus non minus angustis finibus circumscriptus est. cum vocalium concursus tantummodo post monosyllaba πρό, καί, ὁ, τὸ admittatur, quae suoapte pondere levia et invalida cum proximis cohaereant:¹⁾

- Hex. 1298 ὅτι πρὸ αὐτῶν τῆς στολῆς ἡ λαμπρότης, —
H II 109 σαυτὸν περὶ τοῖς πρὸ ἄστεος²⁾ τόποις,
Hex. 247 τὸ φῶς γὰρ αὐτὸς καὶ πρὸ ἡλίου βρούεις,
1835 τὸ περικλόν φῶς, τὸ πρὸ ἡλίου σέλας, —
R 13 καὶ εἰς ὃ αὐτὸς καὶ κατέρχεται τῶν ἄνω, —
Hex. 1695 καὶ πάντα καὶ ἐν ταῦτα γὰρ συναπτέον,
1708 τὸ πάντα καὶ ἐν καὶ τὸ μηδ' αὐτοῦ πάλιν, —
1697 τὸ ἐν μονωθέν, τῇ δὲ πάντα συνθέσει.

Duplicis hiatus unum exemplum (R 13) extat, falso enim Morelli editio altera (1618) Hex. 444 pro versu ληστὰς δικαιοῦ, σπένδεται κατὰ κρίτοις trimetrum καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῦ, εἰ εὖροι λαβὴν proponit, sive ex coniectura sive ex interpolato codice haustum. Pisidae enim ars hiatus non agnoscit nisi in vocabulis, quae quidem per se infirma in sequentibus innitantur, quae lex a Morello et Quercio haud semel in Hexaëmero violata est:

1) Vers. 20 τῷ τοῦ λογισμοῦ ἀντεφύσησεν νέφει, ubi τῆς μερίμνης genuina est memoria cf. Stud. p. 266. Quodsi tradita notio necessaria

¹⁾ De Van., cf. Analect. p. 48 (sive de G. P. Nonni sectat. p. 11); adde Suppl. XCVI 1 γάρτε Θεοῦ μήτερον τὸ γὰρ ἔσσεται, ὡς ἀγορεύω et XCIX 1 σταυρὸς ἐγὼ κόσμοιο φύλαξ πέλω ἤματα πάντα.

²⁾ Cf. p. 239; formulam πρὸ ἄστεος (cum hiatu) admisit etiam Nonnus, Homeri exemplum secutus cf. Lehrs Quaest. Epic. p. 262 et 284.

foret, poeta ad hiatum vitandum aptissime formam τῶν λογισμῶν adhibuisset cf. P I 11. 45, II 248. 290, III 221. 308. 360. 378, Av. 99. 210. 292. 303. 319, H I 95, Van. 111, S 723, Suppl. XCII f. Nimirum interpolatio ex S 389 τὰ τοῦ λογισμοῦ συντηχάττουσιν νῆφῃ originem traxit.

2) 290 κόραις ὁμοίως συγχορευούσαις ἄμα Morelli editio secunda κόρῃ exhibet, sed fortasse operarum mendum latet.

3) 312 καὶ θερμὸν ὕγρῳ συμπλέκει ὁδοιπόρῳ optime Hercher ex B (= MVTpN) συμπλέκεις adsumpsit, simul cum κερνῆς-κύτῶν ad v. 311 κερνῆ γὰρ κύτῶς τῷ πρὸς ἄερ᾽ δρόμῳ ¹⁾).

4) 499 μῆτε θρασὺν (sive potius θράσος) τύραννον ἐπτοημένων Morelli editio tertia varietatem κλοπῇν τυράννου in margine ponit, at cf. p. 253 n. 1 supra.

5) 1050 (τίς ἐμφυτεύσας τῷ διαυγῇ λαμπύρῳ) σπινθήρ᾽ λευκόν, ἐρπετόν ποιεῖ σέλας Morelli glossa marginalis γρ. λευκῷ ἐρπετῷ et foedum hiatum invehit et sententiam corrumpit, quae ab omni suspitione remota est ²⁾).

6) 1159 ἄλλας δὲ ποιεῖν ἀντισυνθετοῦς, ὅπου Morellus ποιεῖ absque ulla auctoritate edidit, nec ipsa editoris versio (aliasque construere serobes contrarias) formae illi favet ³⁾).

7) 1223 τὸν σῖτον ἀπλοῖ ἐξ ἐνύγρου πυθμένος sinceram lectionem ἀπλοῦς Hercher ex B recepit, quocum MVTN faciunt.

8) 1286 πόθεν ταῶς πρόεισιν ὥραϊς πάλιν Quercii lectio πρόεισι nihil valet, quandoquidem et codices et Morellus in πρόεισιν consentiunt.

9) 1684 ἐνθεις δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ ἀρρέτῃ ultimo pedi de hiatu securus medelam ἀρρέχῃ a. 1618 admovit Morellus, sed nodum in scirpo quaerere non est opus, cum totus versus ex interpolatione manarit (cf. p. 216 n. 5), qua ratione etiam versus ἡ Ὀρφεὺς κρούοντα μυθώδῃ λύρην (1203) et αὔθις τε (sive αὔθις δὲ) ἐγκρίνωμεν ἡκριβωμένως (1699) recipiendos esse supra vidimus (p. 268 sq.). Nec levis imposturae suspicio mihi incidit, quotiescumque in Suppl. C. 5 sq. incido: τὸ ὠσῆν᾽ ἀκράζοντες

¹⁾ Αὐτὸν etiam Morelli margo praebebat, libri manuscripti memoriam (= MT) praeterea nota: 'γρ. ὁδοιπόρῳ' referre videtur, quae quidem lectio poetae nostro maxime convenit cf. Hex. 1135 τὰ ξηρὰ ῥευστοῖς ἐξεφόρτωσεν βάρη et An. p. 1681 C ὅ τε μελίζων τῷ ἐλάττωσι κάλος, ὅ τε μακρὸς τῷ βραχὺ λόγος ἐλέγχεται. Sed Hex. 1587 τῇν ξηρὰν ὕγρῳ στανχῆσσαις αἰθῆλῃν equidem interpolatoris fetum agnoscendum esse mihi persuasi et duobus prosodiae mendis fisus et codicum Vp scriptura συμπλέκεις (pro συμπλέξας) 1586 impulsus, qua recepta commodissime Pisidæ orario fluit.

²⁾ Hinc scripturae varietas ἄσπετον (Vp₁) vel ἐρπετῶν (N) in censum omnino non venit.

³⁾ Infinitivum iam editio Commeliniana (1596) poetae reddidit.

ὡς εὐεργέτῃ | νῦν με φθαρέντα ἐξκνέστησε(ν) Δόγω, ubi pro virili parte Stud. p. 36 n. 4 et p. 275 Pisidae artem redintegrare studui. Quae suspicio in epigrammatum seriem numeris C et CVI inclusam cadit; unde inanem laborem in his versibus perpoliendis mihi suscepisse videor: C 4 ὃ πικίδες ὕμνους προεχγουσι τοῖς κλάδοις, CI 2 πύλας πετάσας εἰσδέχου τὸν Δεσπότην, CII 2 ἄνω μετῆλθεν εἰς ἀπάτην τοῦ γένους, 4 τοσοῦτον ἡμᾶς προλαβὼν ἀνείλκυσε, 8 ὅθεν μύουσι¹⁾ τοὺς ποῖμένας τὸ θαῦμα, CIV 3 Ἀδὰμ φέρων σὺν Εὐᾶ πρὸς ζώην πάλιν, CVI 4 πάσης γὰρ δὲ τοὺς φόρους συνεισάγων.

10) 1898 τὸ τοῦ Θεοῦ δὲ²⁾ πνεῦμα πρὸς φουσὼν ἔχων in margine ex coniecit Morellus. Attamen corruptelam editorum culpa obtrusit, qui commodissima librorum memoria προσφουσὼν³⁾ neglecta importunam sententiam 'ac spiritum effundens *sacris e follibus*' (Mor.) sive '*pro follibus* utaris spiritu divino (Querc.) inculcarunt. Verendum omnino: spiritum divinum tibi *adflantem*⁴⁾ habens.

Codices V et L male lecti trimetros ἀταξίως γέμοντα ἡμελημένους P II 45 (cf. Stud. p. 7) et οἱ βάρβαροι δὲ⁵⁾ ὑπερβαλόντες τῇ πόλει fr. 39

¹⁾ Nihil μὲν offendit cf. Ellendt - Genthe Lexic. Sophocl. p. 462; adde συμμύει Hex. 875. Anceps est syllaba in μύει Hex. 765, μύων Suppl. I 115, μύουσα Hex. 1508, μύοντες ibid. 1316.

²⁾ Δὲ fortuito apud Quercium excidit, quam lacunam vocola σοι perperam explebat Miller ad Philen vol. II p. 99 n. 1.

³⁾ Προσφουσὼν MN, quae mendi ratio saepius comparet cf. Hex. 1604 καὶ σφίγμα σκαρὸς γίνεται λωβουμένης, ubi recte λωβουμένης correxit Hercher, quamquam λωβουμένοις cum M videtur praestare, — S 180 φεῦ τῆς ἀναιδοῦς συλλαβῆς συλουμένης, quo loco συλωμένης reponendum esse docet R 45 ὁδύρεται δὲ τῶν τάφων συλωμένων. — Similiter Hex. 1309 κατηγορεῖ δὲ πυκνὰ τῶν πλανουμένων ex B (=MTpN) πλανουμένων emendavit Hercher cf. πλανᾷσθε καὶ πλανᾷτε An. p. 1697 B, πλανουμένας P III 290, πλανουμένους H II 125, συμπλανουμένας P III 164, συμπλανώμενον H II 54, tum R 23 παρῆλθεν ἡ νύξ τῶν πλανῶν μὲν λόγων, ubi Hilbergii coniecturam (IX p. 215) πλανουμένων codices MVTp firman.

⁴⁾ Cf. P II 176 θᾶπτον διδάξας εἴχες ἡὺτρεπισμένους, 206 ἐπὰ γὰρ εἴχες οὐδὲν ἡμελημένον, 252 τὸ πῦρ ἐκείνος εἴχεε προσκνουόμενον, 349 λογισμὸν εἴχεν οὐδαμοῦ βεβηκότα, 372 τὴν πρὶν σεβαστὴν εἴχεε θυσεβουμένην, III 45 τὰς δὲ παρκατάξας εἴχεε μὴ κινουμένας, 162 συναστατούσας εἴχεε καὶ τὰς ἐλπιδας, 164 (τὰς ἐκβάσεις) καὶ τοῖς λογισμοῖς εἴχεε συμπλανωμένας, 363 (εἰ τὰς ἐν ἄστροις ὁ Πτολεμαῖος ἐκβάσεις) καὶ πρὸς τὸ μέλλον εἴχεν ἡκριβωμένας, Av. 232 εἴχες γὰρ, εἴχες συμφρονούσαν παρθένον cl. 441 γλύψας γὰρ εἴχεν ἐσκυφωμένα σκᾶφη.

⁵⁾ Lapsu, ut videtur, in Mignei editionem S 660 πῆ δὲ αὖ γε inrepsit, ubi δ' Quercius cum V (= p) offert; ridiculus autem error Hex. 529 ὅταν προβάλλῃ μετὰ ἀναγκάσιους φόβους et 571 καὶ πνευματοῦσα μετὰ ἐνογκώδεις (l. ἐν ὀγκώσει cum MVTpN et Morelli margine cl. Hex. 994 ἐχρῶν γὰρ, οἶμαι, τὰς ἐν ὀγκώσει φύσεις) λόγους deprehenditur, siquidem μετὰ pro τοῖς ex compendio editionis Quercianae male intellecto

(ibid. p. 128) procrearunt, in iudicii vero discrimen non veniunt testimoniorum vitia sicuti ὁμυζ ἄγρυπνον in novo fragmento apud Georgidam (cf. p. 188 n. 2 supra) vel scripturae adulterinae e. gr. ¹⁾ R 95 οὐ γλωττα χαῦνος, οὐ διάρρυτος γέλως, ubi T ²⁾ χαῦνη ³⁾ offert ⁴⁾.

Vocalium concursum in trimetris studiosissime vitans, cum ab elisionis perfugio excluderetur, Pisides eo adductus est, ut contra Nonni usum (cf. Lehrs, Quaest. Ep. p. 259) crasis regionem amplificaret: hinc igitur licentiae exempla praecipue post καί, πρὸ et articuli formas (τό, τοῦ, τὰ) occurrunt cf. κήγῳ Suppl. III 89, fr. 105 ⁵⁾, κἀκεῖθεν H II 79, S 329, κἀκεῖνος H II 189, κἄλλος (sive potius κἄλλος fr. 4 ⁶⁾), κἀμοὶ Av. 413, Suppl. XC 4, κἂν (= καὶ ἂν) Hex. 72. 1152 ⁷⁾, S 464. 566; (= καὶ ἔν) P I 96, H I 5, II 19. 132, Hex. 832. 1016. 1380. ⁸⁾ 1387.

fluxit, quae ratio etiam de S 22 οὐκ ἦν μὲν εἰκὸς τοῦδε μετὰ λόγους λέγειν et 68 τρέφουσιν αὐθις μετὰ τραχηλούς ὥς ὄφεις valet.

¹⁾ Adde ἡ ἱτοιμασία (sic) pro ἡ τομωτάτω (Hex. 37) in Vatic. 1281, καὶ τοῦ ἐναντίους pro ἐν τοῖς ἐναντίους (113) in Vindobon. Theol. 242, εὔ ἤξει pro εἰλήξει (134) in Taur. 304, ἐν αὐτῇ (cf. p. 233 n. 1) ἀντιπλεύρων pro ἐκαστῆς ἀντιπλεύρων (1032) in N.

²⁾ Etiam altera eiusdem libri scriptura διαρρυτος reiectanea est cf. Hex. 572.

³⁾ Cf. Lobeckius ad Sophocl. Ai. 224. Ob eandem causam Pisides Av. 379 κομψευτὸς (κόμψευστος equidem ex V enotavi) αὐτοῖς ἡ δίκη καθίστατο formam κομψευτῇ respuisse putandus est.

⁴⁾ In versuum confiniis hiatus nullam offensionem parat, quapropter ne paragogica quidem littera necessario requiritur: contrariae rationis praeceptum ad Erot. Gr. vol. II p. XVI traditum merito retractavit Hercher in Praef. ad Hexaëm. 1521 (1536 Qu.) p. XLIV. Quod praeceptum etiam in An. cadit, ubi auctor vocalium concursum cancellis non circumscripsit.

⁵⁾ Hex. 568 καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων perperam παιδιῶν ἀθυρμάτων exhibet p cf. Suppl. IV 62 ἐν ἀπλότῃ παιδικῶν ψελλισμάτων, — R 77 οὐ τέρψις ὑμῖν παιδικῶν ἱποδρόμων cf. Suppl. IV 70 καὶ παιδικὴν μὲν οὐδαμῶς λύπην ἔχει. — Hex. 302 καὶ τῶν ἀδηλων ἐξεγείρεται τάφων de κἂν cogitare noli cf. Theodorus Prodrum Galeom. 267 οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου.

⁶⁾ Κἄλλος Quercii interpretatio innuit: 'mihi quidem iam nulla species eo erit in loco', attamen manifesto poeta podagram ita loquentem (cf. Suppl. XC 3 sq. et C 3 sq.) facit: 'mihi (de dativo cf. Thesaur. vol. V p. 170 C) quidem (scil. te mortuo cf. fr. 3 μῆμα σὸν λύσει πόνον) alius quoque locus non deerit (quo me conferam), sed quamdiu vives, tibi adsum.

⁷⁾ Οὕτω τι συμπέφυκε κἂν τοῖς ὀρνέοις, sed codicis T varietas κἂν (= καὶ ἐν) in versu spurio (cf. Stud. p. 134 n. 5) defendi potest. Ceterum Morellus, qui v. 1152 sq. (ex N?) particulae adulterinae 1136—1151 in editione altera (1618) adnexuit, in tertia Hexaëmeri recensione (1624) καὶ pro κἂν promit. — Κἂν significat praeterea Morelli lectio marginalis κἂν (sic) τῷ μέσῳ pro ἦν ἐν μέσῳ Hex. 658.

⁸⁾ Πρὸν τὸ σῶμα, κἂν σαπῇ κελωσμένον, ubi interpolationem καὶ (sic etiam T) ταφῆς N₂ praebet.

1447. 1448. 1454. 1502.¹⁾ 1530. 1870. 1878, S 127. 211. 277. 295. 303²⁾ 515. 680, Suppl. IV 48. 135, LII 1³⁾, κἀνθ' ἄδε P II 343, κἀν-
θρώπων Suppl. LXXXVII 2, κἀνταῦθα P III 48, κἀντεῦθεν P III 424,
Hex. 286. 325. 561. 1638, S 145. 320, κἀντιστρέφων P II 312, κἀτολ-
μος P III 43, καὶ τὰ P III 311, καὶ τῆς Hex. 797, καὶ τὸν P III 355,
καὶ τοὺς P I 205, III 229, — προὔθηκε Hex. 485, προὔθηκεν Hex. 829,
προὔχοντα Hex. 968, — ταῦτό P I 207, II 69, Suppl. IV 15, ταῦτόν
Hex. 1396, S 481, τοῦναντίον P I 170, II 157, Hex. 223. 469. 1420,
Van. 58. 229, S 424, — τοῦναντίου P I 116, III 226, Hex. 705, —
τάναντία P II 240. 338, ταῦτ' Hex. 575 (ex nostra coniectura pro
ταῦτα, cui lectioni Hercher tacite ταῦτό substituit⁴⁾). Neque aliter in
vita Anastasii se gessit Pisides cf. κἀγὼ p. 1697 B bis, κἀκεῖσε p.
1729 A, κἀνταῦθα p. 1688 A. 1716 C, — προὔκζητο p. 1700 B⁵⁾, —
ταῦτόν⁶⁾ p. 1693 B. 1701 A⁷⁾).

Hoc praeterea nomine laudandus est Pisides, quod in pedibus so-
luti adhibendis certos fines terminosque sibi constituit:

¹⁾ Ὁ μᾶλλον ἐγγύς, καὶ ἂν πέφυκεν ἄγγελος, quo loco καὶ prave offerunt MN₂.

²⁾ Ex emendatione nostra cf. p. 253 supra.

³⁾ Sed Van. 155 sq. πρὸς ὕψος ἔρται, καὶ πλέον τοῦ Ηερσέως | καὶ ἂν μὴ πτεροῦται,
καὶ φονεύει Γοργόνας vox καὶ omnino poetae eximenda est, siquidem codices mei ad unum
omnes (MVTLP) rectissime ἄνω pro καὶ μὴ suppeditant. — Codicis M memoriam καὶ
pro ἂν (sive potius γὰρ cum VTLp) in Van. 146 ὅσον ἂν ἀρθῇ πᾶς ὁ τοῦ τύφου σάλος
Stud. p. 189 n. 1 reiciendam esse docui; ibid. 201 ἄλλους ὁ πλοῦτος ζημιῶσ' τῇ προσθέσει
pessime interpolatus est T; ἄλλοις ὁ πλοῦτος καὶ (sic) μεῖοι τῇ προθέσει eiusdemque farinae
est scriptura καὶ pro τὸν, quam Van. 245 τὸν φορτικὸν χιτῶνα τοῦ τύφου φέρει codex
Ottobon. 324 exhibet.

⁴⁾ Trimetro interpolato (cf. p. 216 n. 5) Hex. 1684 ἐνθαῖς δὲ ταῦτα τῇ τέλῃ τῇ
ἀρ' ῥήτῳ olim ('Wiener Studien' VIII p. 298) medelam εἰ. δὲ τ. πάντα τὰ ῥήτῳ
τέλῃ admovert Hilbergius, 850 ἢ πῦρ κατὰξει καὶ κρεμάσει τὴν δρόσον idem vir doctus
(ibid. p. 302) minus feliciter κἀνακρεμάσει (pro καὶ κρεμάσει) temptabat.

⁵⁾ Nulla crasis, nisi contractionem dicere malis, in προεκήρυττον p. 1693 C,
προέπεμπεν p. 1716 A comparet, sed p. 1716 A non προετέτακτο, sed προστέτακτο Laur.
praebet, quocum Esc. conspirat. Ex carminibus facit huc προεχθῆς Suppl. I 18 cf.
Lobeckius Pathol. Prol. I p. 621.

⁶⁾ P 1701 A forma ταῦτόν ad evitandum hiatus necessaria est, p. 1693 B nulla
re cogente usurpatur; eadem est ratio inter Hex. 1396 et S 481, cum ταῦτό ubique
metri ratio vindicet. Nec tamen litteram paragogicam ante consonantes adtrectandam
esse similis formae τοσοῦτον usus (cf. Stud. p. 31) ostendit, quocum τοιοῦτον conferri
potest, non solum ante vocalem (H II 19), sed etiam ante consonantes obvium An. p.
1697 A. 1701 B (in Esc.) 1712 (in Laur.).

⁷⁾ Communis sermonis consuetudo in θάτερος (An. p. 1688 A), θατέρου (S 424.
627), θάτερον (S 627), ταυτότης (Hex. 1344), ταυτότητι (P III 133, Hex. 306, S 690),
ταυτότητα (S 168), ταυτοτρόπως (Suppl. XXIV 3) expressa est.

Tribrachos admittit Pisides in pede primo, secundo, tertio, quarto¹⁾ cf.

I)²⁾ P II 114. 257, Hex. 878.³⁾ 889. S 544;

II)⁴⁾ P I 58, II 33. 165. 284.⁵⁾ 333⁶⁾, III 176, Hex. 284. 415.⁷⁾ 438.⁸⁾ 448.⁹⁾ 449. 620. 670. 736. 775.¹⁰⁾ 1042. 1786, S 169.¹¹⁾ 311. 659, Suppl. I 11, II 65¹²⁾, IV 86, LXV 3, LXXXIV 2, fr. 95. 131¹³⁾; III) P II 19¹⁴⁾, Hex. 1671¹⁵⁾, Suppl. II 3. 27;

¹⁾ De quintae arsis solutione ποδάλλα, μήτερο κωκυτοῦ, τί μ' ἐπὶ πλέον (fr. 5) cf. Stud. p. 272 n. 2.

²⁾ Seclusi Suppl. I 103 (εἴπερ βραστάσαι) ἀδύνατον ἀσκὸν τοῦ τοιούτου (I. τοσούτου cl. 48) φορτίου, siquidem traditam scripturam δυνατὸν in <οὐ> δυνατὸν commutandam esse censeo.

³⁾ Ὅσον ἀπενίξει, καὶ κόρας ἀμβλύνεται cf. Stud. p. 247.

⁴⁾ Consulto omisi fr. 111 κρατῶν ἐνὶ μάχαις καὶ κατηγῶν ἐν μάχαις cf. p. 160 supra. — Hex. 1180 τίς τοὺς ἀράχας λεπτοδακτύλους πλάσας Morellus a. 1618 οὗτος pro τοὺς exhibuit, unde aut tribrachys aut anapaestus in secundo pede evadit, attamen οὗτος Pisidae consuetudo refellit cf. Hex. 913. 915. 919. 921. 926. 928. 929. 936. 1005. 1009. 1030. 1046. 1049. 1054. 1062. 1087. 1098. 1113. 1123. (1136). 1165. 1233. 1250. 1336. 1347. 1644. 1648. 1652.

⁵⁾ Καὶ τὸν παραβάτην παραβαλὼν πλάσμα ἔξενω cf. p. 109 sq.

⁶⁾ Ἀλλ' ἐξ ἀπορίας εἰς ταπεινώσειν τότε cf. p. 221.

⁷⁾ Ὡς ἐν μεταβάσει (pro μετάρσει ex M₁VTp et Morelli margine) λομπικῆς ἀβρώστιας.

⁸⁾ Καὶ τοῖς ἀφασίμοις δαψιλῶς ὑπογράφει cf. p. 265 n. 4.

⁹⁾ Καὶ <τὰς> διαλύσεις τῶν κακῶν ἐγκλημάτων, sicuti MTp praebent, coniectura autem adsecuti sunt Morellus in editione principe et Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 302. Morelli editio a. 1618 vulgata καὶ τὰς λύσεις δὲ τ. κ. ε. offert, videlicet ex N, ubi eodem modo versus concinnatus est; editio tertia in margine lectionem: καὶ τὰς διαλύσεις φοβερῶν ἐγκλημάτων proponit, ubi φοβερῶν pro τῶν κακῶν agnoscit V, pro κακῶν p.

¹⁰⁾ Εἰς <τὴν> παρὰ φύσιν τῶν παθῶν κτηνωδίαν, ubi Morelli supplementum ex B (= MTp₂) recte adscivit Hercher cf. Hex. 1042 ἐκ τῶν παρὰ φύσιν δημιουργεῖν τὴν φύσιν. Codicum Vp₁ memoriam εἰς τὴν ἄρῃτον τ. π. κ. Pisidae usus redarguere videtur, quippe qui in hac voce ρ geminare soleat cf. Hex. 109. 827. 1306. 1371. 1423. 1676, Suppl. LXXVIII 2. Adde ἀποβόρητος Hex. 552. Suppl. II 39 et θεοβόρητος S 327 ἀλλ' ἔστιν ὄντως τοῦ θεοβόρητου Λόγου, quae verba etiam Hex. 185 καὶ τῇ συνέξει τοῦ θεοβόρύτου Λόγου varietatem θεοβόρητου in MVTPN oblatam (cf. θεωρητοῦ B) vindicant; alia enim est ratio S 84 καὶ τοὺς ἀγωγούς τῶν θεοβόρύτων λόγων cf. 84 ὁ τοὺς ἀγωγούς τῶν ἀειβόρύτων φόνων.

¹¹⁾ Πρὸ τῶν βασιλέων εὐσεβῆς αὐτοκράτωρ cf. p. 26 n. 3.

¹²⁾ Εἰς <τὴν> τριαδικήν, ὡς λέγεις, μοναρχίαν ex Hilbergii emendatione IX p. 219.

¹³⁾ Fortasse huc pertinet praeterea fr. 5 ἄχρις δ' ἀναμένης ἐν βίῳ, σύνεμαι σοι cf. p. 245 n. 4.

¹⁴⁾ Τίς γὰρ στρατηγός; ὁ βασιλεὺς πρὸ τῶν ὅλων cf. p. 210.

¹⁵⁾ Καὶ πᾶν μὲν εἶδος, ὅνομα καὶ ῥῆμα ξέων cf. p. 18.

IV) ¹⁾ P I 114 ²⁾, II 170. 340, III 64. 351. 456 ³⁾, H I 132. 206 ⁴⁾, II 29, Hex. 1692 ⁵⁾, S 65. 218, Suppl. X 1 ⁶⁾.

Dactylos poeta offert in pede primo et tertio cf.

I) P II 315. 366, III 45, Hex. 55. 189. ⁷⁾ 293. 739. 1851. ⁸⁾ 1909, S 297. 661 ⁹⁾, Suppl. I 103 ¹⁰⁾, III 40, LXVII 2, LXXIX 3 ¹¹⁾;

III) P I 17. 159, II 284. ¹²⁾ 307, III 94. 378. 379, Av. 427, H I 100, II 136. 141, Hex. 221. 452. 888. 1237. 1411. 1680. 1682, S 184. 626 ¹³⁾, Suppl. IV 108 ¹⁴⁾.

Anapaesti occurrunt in pede primo, secundo, tertio, quarto, quinto cf.

I) P II 58, III 248, H I 88 ¹⁵⁾, Hex. 1674. 1682. 1686, Van. 257, S 270. 347. 567. 651;

¹⁾ Hex. 1698 δηλοῦντες αὐτοῦ τὴν ἀπερίληπτον φύσιν interpolatori tribui p. 269 sq.; Suppl. III δ' ἱππῆς ἐνόπλους, θηρ < ι > ο λ έ τ ος εὐστόχους ad anapaestorum seriem traxi p. 222 n. 8.

²⁾ Ἐφασκον, ὡς γρή τοῦ βασιλέως τὸ κράτος cf. p. 210.

³⁾ Φύλαττε, Χριστέ, τοῦ βασιλέως τοὺς κλάδους cf. ibid.

⁴⁾ Ἐως καθέλιες τὸν παραβάτην Χοσρόην cf. p. 109.

⁵⁾ Οὐδὲν δὲ τούτων, ἀλλ' ἐν ἀβάτοις < τοὺς > ὄρους, quemadmodum ex T versum enotavi; vulgo ἐν ἀβάτοις ὄροις legitur, ubi fulcrum τοῖς (ante ὄροις) adiecit Hilbergius VIII p. 302, coniectura ἀβάθοις vitiosam prosodiam sanare conatus est Morellus in editione secunda. Verum enim vero forma ὄρους (= Vp) propter 163 (τῆς σῆς ἐπὶ ξω μυστικῆς ἔξουσίας) necessaria est cf. Av. 35 τούτους μεσάζον τοὺς ὄρους ἐπὶ ἔξω — P II 314 ὅς τῶν τεθέντων καὶ πεπηγμένων ὄρων, 328 μηδ' αὖ σκαλεύσας τοὺς πεπηγμένους ὄρους, Av. 38 τῶν μὲν θελόντων τοὺς πεπηγμένους ὄρους, Hex. 351 μηδ' αὖ παρελθὲν τοὺς πεπηγμένους ὄρους, S 11 ἀλλ' ἐμμένοντας τοῖς πεπηγμένοις ὄροις.

⁶⁾ Ὁ φθαλμὸς ὠφθη Γρηγόριε < τῶν > δογμάτων cf. p. 18. Adde Stud. p. 246 de ξένον γὰρ οὐδέν. εἰ < προ > πολεμεῖ Παρθένος Av. 457.

⁷⁾ Τὴν ἀγιότητα τοῦ Λόγου σαρκουμένην. ubi τὴν ἀγιότητα pro τὴν υἰότητα recte offerunt MTP₂ et Morelli margo (ἀγιότητα sine articulo Vp₁ B).

⁸⁾ Τὸν γὰρ ἀνελόντα Περσικὸν κοσμοκτόνον cf. Stud. p. 29.

⁹⁾ Τὴν ἰδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγγνώτως cf. p. 213 n. 2.

¹⁰⁾ Οὗ δυνατὸν ἀσκὸν τοῦ τοσούτου φορτίου cf. p. 281 n. 2.

¹¹⁾ De coniectura κοιλιτο φορεῖ μέν, ἀλλὰ τίγριδος δίκην (S 367) cf. p. 248. Dactylum in pede primo exhibet praeterea particula interpolata, quam ex N (cf. p. 267 n. 3) ad calcem editionis secundae p. 82 inter Hex. 756 et 757 iusserit Morellus: ἔχων ἐν αὐτῇ τὴν ἐνέργειαν φύσει | θελήματος πλήρωμα πρακτικωτάτου | ἀεροβατεῖ δὲ τῷ θελήματι τρέχων.

¹²⁾ Καὶ τὸν παραβάτην παραβαλὼν πλασματῷ ξένῳ cf. p. 109.

¹³⁾ Πλήρεις φυλάκτων ἐκατέρως τὰς οὐσίας cf. p. 213.

¹⁴⁾ De Suppl. C 4 (ex coniectura nostra p. 36) ὃ παῖδες ὕμνους πρὸς < επ > ἀγοῦσι τοῖς κλάδοις cf. p. 278.

¹⁵⁾ Ἐπὶ τῷ κατακλυσματὶ Χοσρόου φρουρουμένην cf. p. 251.

II)¹⁾ P I 48. 149. 236, II 89. 218.²⁾ 302, III 16. 63. 145. 255. 361, Av. 467, H I 88.³⁾ 146, Hex. 439.⁴⁾ 497.⁵⁾ 522. 625.⁶⁾ 747.⁷⁾ 975. 1025. 1053.⁸⁾ 1071.⁹⁾ 1098. 1156. 1624.¹⁰⁾ 1673. 1682, Van. 76.¹¹⁾ 176, S 103.¹²⁾ 105. 206. 213.¹³⁾ 253.¹⁴⁾ 378. 394.¹⁵⁾ 416.

¹⁾ Non recepi Hex. 1248 <καί> τὰς πολυμύρους συνθέσεις τῶν χρωμάτων, ubi Hilbergii supplementum (VIII p. 299) comprobat M nec non miser codicis N habitus: καὶ τὰς πολυμύρους τε (pro δὲ?) χρωμάτων θέσεις. A Pisida enim alienos esse puto versus 1245—1249 ὡς εἴ τις τοῖσι τὸν ταῦ καὶ θαυμάσει (cf. Stud. p. 223) | τὸν χρυσὸν ὡς (l. εἰς cum MTP) ἀσπείρον ἐμπειλεγμένον | καὶ τὴν περὶ τὴν ἐν σμαράγδῳ πορφύραν, | <καί> τὰς πολυμύρους συνθέσεις τῶν χρωμάτων, | ὅλας ἀσυχύτους τε καὶ μεμιγμένους. In particula enim 1165—1267, quae verbis καὶ μὴ τις ἡμᾶς κομπορήμων ψαυλίσαι | ὡς πρὸς τὰ μικρὰ καὶ σχεδὸν τετμημένα | κινούντας εἰκῇ τοῦ λόγου τὸν ἄξονα (1268—1270) significatur, recte de ape (1165—1179), araneo (1180—1197), culice (1204—1213), formica (1214—1232), ovis (1233—1244), locusta (1250—1267) agitur, pavonis vero nomen perinde offendit ac cyeni mentio (1198—1203), quam poetae abiudicandam esse Stud. p. 268 docuit. Videtur autem interpolandi ansam prae buisse trimeter εἰς σόρκας, εἰς ὅστωσιν, εἰς πετρώων χύσιν (1244), nec dubito, quin versus subditicii ex eadem officina prodierint, quae aliam quoque de pavone narrationem (1286—1292 cf. Stud. p. 268 sq.) sub Pisidae nomine cussit.

²⁾ Το τῶν Σαρακηνῶν τάγμα τῶν πολυτρίχων cf. p. 13 n. 2 et p. 215.

³⁾ Ἐπὶ τῷ κατὰ κλυσιμῶν Χοσρόου φρουρουμένην cf. p. 251.

⁴⁾ <Καί> τὰς ὑποθήκας καίπερ οὐσας ἐνδίκως, ubi καὶ e coniectura Muelleri (ad Ignat. p. 8 n. 6) et Hilbergii ('Wicner Studien' VIII p. 302) repertum suppeditant MT.

⁵⁾ Εἰς <τὴν> βασιλείαν τῶν αἰζῶων θρόνων, quo loco τὴν (praeter Hilbergium l. c.) recte addunt Mp et Morelli margo.

⁶⁾ Εἰς τὰς διατάξεις ἀσοληθῇ τὰς νέας cf. p. 216. Secunda Morelli editio mendose εἰς τὰς δὲ διατάξεις κτλ. offert.

⁷⁾ Nimirum lego καὶ τοὺς (γνούς?) λαβυρίνθους τῶνδε τῶν λόγων φράσαι pro εἰ τοὺς λαβυρίνθους δὲ τῶν λόγων φράσαι (φράσῃ Querc. contra codicum auctoritatem). Minus recte τοὺςδε pro δὲ Hilbergius VIII p. 302 temptabat, genuinam memoriam interpolata cetero

τῶν
roquin codicis N scriptura: εἰ λαβυρίνθους τῶνδε τῶν λόγων φράσαι suggerit, quoniam 740 sq. ἡ τοῖς ἀγράφοις | λόγοις ἀπαγγέλλουσα τὸν θεῖον γνῶφον Pisides respicit. Ceterum cf. S 22 οὐκ ἦν μὲν εἰκὸς τοὺςδε τοὺς λόγους λέγειν, 601 σύγγνωθί μοι λέγοντι τοὺςδε τοὺς λόγους, Suppl. III 3 ὑπερτετάχθαι τῶνδε τῶν βευστῶν λόγων cl. S 207 μὴ δέην μετ' αὐτὸν τήνδε τὴν φωνὴν λέγειν.

⁸⁾ Ποιεῖ σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην cf. p. 225 n. 1 et p. 247.

⁹⁾ Τῷ Πορφύρῳ γὰρ γλῶσσα μὲν τεθιγμένη cf. p. 140 n. 2.

¹⁰⁾ Ἀστῆα <δὲ> πάντα καὶ καλῶς εἰργασμένα, ubi δὲ ex MVp adsumpsi.

¹¹⁾ Ὡς ἐν λαβυρίνθῳ τῷ πολυσχιθεῖ βίῳ cf. p. 132 n. 3.

¹²⁾ Τῶν Νεστορίου μοι πανταχοῦ ληρημάτων cf. p. 258 n. 4.

¹³⁾ L. ὡς σὺ σχεδίαζων <συγ>γράψεις (νῦν γράψεις conl. Hilbergius IX p. 219) τὰ δόγματα. Voce συγγράφειν noster usus est P I 16, H I 118. 221, Hex. 76, Van. 241, S 723 cf. praeterea σύγγραμμα Suppl. CVII 1, συγγραφή Hex. 436, S 101. 721, Suppl. CVII 21, συγγραφῆς S 726, Suppl. CVII 3.

¹⁴⁾ Καὶ πῶς καθ' ἑαυτοῦ μᾶλλον ἀπορρογοῦν θέλεις cf. p. 135 n. 4 cl. p. 262 n. 9.

¹⁵⁾ Το Γρηγορίου γὰρ τοῦτο δεικνύται στόμα cf. p. 226 not.

563.¹⁾ 567. 650²⁾, Suppl. III 16.³⁾ 18. 89, LXXXVII 2⁴⁾, CVII 20, fr. 64.⁵⁾ 116⁶⁾;

III)⁷⁾ P II 262, Hex. 1683⁸⁾;

IV)⁹⁾ P I 71.¹⁰⁾ 80. 136.¹¹⁾ 234¹²⁾, II 30.¹³⁾ 49.¹⁴⁾ 99.¹⁵⁾ 280. 336.

¹⁾ Ἄλλ' ἐν βασιανισμοῖς εὐσεβῶς ἡμαγμένους cf. p. 274.

²⁾ Το Γρηγορίου μοι τοὺς λόγους ἀναβρύει cf. p. 258 n. 4.

³⁾ Σὺ θηρολετεῖσθαι τὴν κακουργίαν θέλεις, sicuti codicis M memoriam (θηρολεῖσθαι) mutandum esse censui; nescio tamen an θηροβολεῖσθαι magis conveniat cf. Sophocles Philoct. 165 et Julius Diocles Anth. Pal VI 186, 4.

⁴⁾ Ὑψῶν ἀλιεὺς τε καὶ πύλωνος τῶν ἄνω cf. p. 254 n. 4.

⁵⁾ Φεύγων ἀτρομύτης καὶ τρέγων ὑπόστροφα cf. p. 165.

⁶⁾ E conjectura adiungo Hex. 918 καρπὸς μελιτουργῆς τῶν ἀνίκμων βοτρύων cf. p. 238 n. 3; sed Suppl. II 65 ὁ νῦν βασιλεῦσαν εὐσεβῆς αὐτοκράτορ ad tribrachorum seriem pertinere p. 26 n. 3 ostendi. De Morelli contextu καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὖροι λαβὴν (Hex. 444) et τίς οὗτος ἀράχνης λεπτοδακτύλου πλάσας (1160) p. 276 et p. 281 n. 4 egi; non minus falsa eiusdem lectio marginalis ἐναταλήπτως est Hex. 889 ἐν ἀκαταλήπτως ἐξοχᾷς συνετελέτη (ὑπεσταλή male Hercher ex B), quo loco praepositione ἐν omissa perperam tribrachyn obliterant VpB. Nec magis codicis M memoria ἀποβόητω in censum venit Hex. 1136 τίς ἀσπύρω τοὺς γῦπας ἐξάγει τόκω, eiusdemque commatis est codicis N₂ lectio Hex. 1674 πάση προθέσει καὶ μέτρα δοὺς ἡρμοσμένα pro προθέσει δὲ (l. τε cum MVT) πάση μέτρα δοὺς ἡρμοσμένα, ubi anapaestum omnino tollit p vocula δὲ (sive potius τε) omissa, dactylum prave invehit N₁ πάση προθέσει μεταδιούς ἡρμοσμένα.

⁷⁾ De fr. 39 οἱ βάρβαροι δὲ ὑπερβαλόντες τῇ πόλει cf. p. 128.

⁸⁾ De conjectura Ἡρωδιᾶς <κατ>έδειξε παίγνιον πότου cf. p. 275.

⁹⁾ Anapaestis eximenda sunt haec exempla: Suppl. IV 23 τὴν ψυχὴν πῶς ἂν τις ἐνωσιν ἐκφράσει cf. p. 223 n. 3; — XXXV 2 πόδας, πρόσωπα συγκατακτάμπουσα τρόμω cf. p. 257 n. 1; — LXXX 1 καὶ πρὶν προσελθεῖν εἰς φάος, εἴδες ἥλιον, ubi epigrammatica sententia ex memoria κ. π. π. εἰς τὸ φῶς ἥλιον εἶδες verbum κ. π. π. εἰς τὸ φῶς. <τὸν> ἥλιον (scil. κατέσχευς cl. 2 καὶ πῦρ κατέσχευς) extricandum esse docet, qui sollemnem Pisidae formam φῶς (P I 193, III 205, Av. 362, H I 81, R 3. 15. 76, Hex. 173. 201. 230. 247. 492. 598. 726 bis. 729. 856. 882, 1793. 1835, S 473. 671. 674. 712, Suppl. IV 50, LI 1, CIII 2, An. p. 1685 A. 1693 C. 1704 D. 1705 A. 1708 B. C bis cf. etiam φωςφόρος P I 2. 192, III 365, R 75, Hex. 366, Suppl. IV 131, XXXVIII 2) praestat. — Eadem ratione contra codicem (MVTpN) et editionum (Mor. Herch.) auctoritatem Quercius non solum Hex. 320 τέγγει μὲν ἑμὰς καὶ παραβάλλει (pro προβάλλει) τὴν πᾶσαν peccavit (cf. p. 225), sed etiam 1177 καὶ στήμα μηδὲν γραμματικὸν (pro γραμμικὸν cf. 1183) περιξέσης (sive potius παραξέσης, quam Hercheri lectionem ex B receptam MV₂TPN et Morelli margo firmant). Praeterea in V frustra Quercii contextum P II 329 βαίνων ἀμύγθως καὶ βασιλίζων ('regium servans decus') ἡρέμα quaeas, siquidem codex cum p in βαδίζων consentit, ubi synonymorum coacervatio neutiquam offendit cf. P II 359 εἰλῆ δὲ μοχθῶν καὶ μάτην πονουμένος.

¹⁰⁾ Οὐσας ἀδεύφας τὰς ἀρετὰς καὶ συντρόφους (sive τὰς αὐταδέλφους γαῶν ἀρετὰς καὶ συντρόφους) cf. p. 217 n. 4.

¹¹⁾ Καταστρατηγῆς τοῦ Φαραώ τοῦ δευτέρου cf. p. 215.

Not. ¹²⁾ ¹³⁾ ¹⁴⁾ ¹⁵⁾ pagina proxima tenet.

357, III 235. 236. 328. 362, Av. 495, H I 16.¹⁾ 226. 229, II 49. 120.²⁾ 194, Hex. 40.³⁾ 192.⁴⁾ 339. 706.⁵⁾ 727. 733. 821.⁶⁾ 850.⁷⁾ 944.⁸⁾ 964.⁹⁾ 1114. 1142.¹⁰⁾ 1478. 1670. 1672. 1680. 1683. 1784¹¹⁾,

¹²⁾ Χειμῶνος ὄντος καὶ ταραχῆς <τῶν> πραγμάτων, ubi τῶν recte supplevit Hilbergius IX p. 211.

¹³⁾ Ἐρπύσια δάκνει καὶ δαπανᾷ τὴν οὐσίαν cf. p. 213.

¹⁴⁾ Ὡ νοῦς διαρχῆς Ὡ κεανὸν μιμούμενος, quemadmodum non solum MVp, verum etiam Quercius exhibet; apud Bekkerum Ὡκεανὸν habes, sed typothetae lapsus editoris de textu Querciano silentium arguit; itaque falsus est Hercher (ad Erot. Gr. vol. II p. XLVI) scripturae. Ὡκεανὸν apud Pisidam (cf. tamen S 35) patronus, supervacaneam vero emendationem Hilbergius ('Wiener Studien' IX p. 208) proposuit.

¹⁵⁾ Οὕτος δὲ κοινὸς καὶ βασιλεὺς καὶ δεσπότης cf. p. 210.

¹⁾ Δροσίζεται φλόξ τῷ Δανιὴλ τῷ δευτέρῳ cf. p. 216.

²⁾ Πάσας ἀνέγνως τὰς διατάξεις τῶν νόμων cf. p. 216 n. 1.

³⁾ Σπείρεις γὰρ αὐτὸς <καὶ> κατὰ πετρῶν πολλάκις cf. p. 112 n. 2; αὐτὸς κατὰ <τὰς> πέτρας contra prosodiae leges Morelli editio secunda supplet. Ceterum πετρῶν pro πέτρας recte Hercher ex V (=N) reduxit cf. Plutarchus in Boissonadi Anecd. Gr. vol. I p. 394, Diogenianus Vindob. II 61, Suidas vol. I 2 p. 793, 3, Apostolius IX 45, — Lucian. Amor. 20, Isidorus Pelusiota Epist. III 67 cl. κατὰ λίθων σπεῖρειν in Boissonadi Anecd. vol. II p. 381 v. 775. Εἰς πέτρας σπεῖρειν eodem sensu dixit Plato Leg. VIII p. 838 E, ἐπὶ πετρῶν σπεῖρειν Maximus Tyrius Dissert. XXVI, proverbium σπεῖρειν πέτρας inlustrant Schneidewin—Leutsch Paroemiogr. Gr. vol. I p. 343 et II p. 48.

⁴⁾ Πρὸ σαρκὸς ὕμνει καὶ μετὰ σαρκωτὸν λόγον, sicuti M pro μετὰ σαρκὸς (Mor. Herch.) sive κατὰ σαρκὸς (Querc.) praebet. Codices VTPBN μετὰ σάρκα exhibent, ac similiter Morellus μετὰ σάρκωσιν temptabat. Minus recte λόγον σαρκὸς μετὰ coniecit Hilbergius VIII p. 302.

⁵⁾ Στενὰς δὲ ποιεῖ τῆς ἀκοῆς <τὰς> εἰσόδους, quo loco τὰς ab Herchero ex B
τῆς
additum in M rudis corrector erasit cf. praetera N ἀκοῆς τὰς εἰσόδους. Morelli lectio ἀκοῆς olim ab Herchero ad Erot. II p. LVII defensum emendatoris commentum prodit aequae ac ἡμουχῶν δὲ χρόνους pro ἡμοχῶν δὲ τοῦς χρόνους Hex. 339 cf. insuper parum felix Hercheri temptamen τὰς πολυμύρφους pro <καὶ> τὰς πολυμύρφους Hex. 1248.

⁶⁾ Καὶ τῇ δοκίμῃ τῆς ἀφανοῦς ἀμαρτίας cf. p. 266.

⁷⁾ Ἡ πῦρ κατὰξῃ καὶ κρεμάσῃ <ῥευσ> τὴν δρόσον ex emendatione nostra (cf. Av. 31. 517, Hex. 685. 716. 1135. 1392. 1414, Suppl. II 17, III 3), nisi potius media forma κρεμάσῃται (cf. p. 224 sqq.; act. Hex. 538, pass. H II 17) elicienda est. Coniunctivum vero et in hac voce (pro κρεμάσει) et in κατὰξῃ (cf. p. 135 n. 1) suggessit T.

⁸⁾ Πόσις Γαλήνους <τῶν> ἱερᾶνων τὴν νόσον cum supplemento Hilbergii VIII p. 302.

⁹⁾ Δίκην κεραυνοῦ πυρσολῶν <τὴν> ἀτιμίδα ex Morelli coniectura cf. Suppl. I 51 ἵσας κεραυνοῖς ἐκπυρῶν τὰς ἀτιμίας. Falso anapaestum tollunt Quercius (πυρσολῶν ἀτιμίδα, 'ut constet metri ratio') et Hercher (πυρπολῶν τὴν ἀτιμίδα cum B cf. p. 33), nec non codex M (πυρφορῶν τὴν ἀτιμίδα).

¹⁰⁾ Ὡς μὴτε δόξῃ καينوτομοεῖσθαι <τῷ> τόκῳ, ubi τῷ Hercher debetur.

¹¹⁾ Ἦν ἄσχετον ῥοῦν τῶν ἀγαθῶν γαρισμάτων cf. p. 247.

Van. 98¹⁾, S 10. 38.²⁾ 85. 291.³⁾ 308.⁴⁾ 611. 612. 661⁵⁾, Suppl. II 30. 43. 44. 104 (sive 92), III 4. 5⁶⁾, IV 42. 54, XLV 1, XLVI 6, fr. 18.⁷⁾ 177⁸⁾;

V) Hex. 1321. 1680, S 253⁹⁾.

Qua in computatione anapaestis, non tribrachis adnumeravi:

1) Hex. 40 *σπείρεις γὰρ αὐτός καὶ κατὰ πετρῶν πολλάκις*, quamquam pro tribrachis pugnant *πέτρῃ* Suppl. XC 3, *πέτρην* S 133, *πέτρας* S 462, *πέτρῳδεις* H II 146, *πέτρῳσαι* P II 305 (p. 110) et H I 28¹⁾cl. *Πέτρος* Suppl. LXXXII 3; cf. *πετράϊος* Hex. 1033, *πετράϊους* Hex. 549, *πέτρας*

¹⁾ Στολὴν ἐπῆρται καὶ σχεδιδέξει <τὴν> τύχην cum ML (et Hilbergio IX p. 216).

²⁾ Ὡς μυσταγωγὸς χειροστονήσας <τῆς> πλάνης ex Hilbergii coniectura (IX p. 218), quam p confirmat.

³⁾ Ἄλλ' οὐδὲν ᾔττον ἐν λαβυρίνθῳ <νῦν> στρέφῃ, ubi νῦν (cf. P II 2, Av. 227) supplēvit Hilbergius IX p. 219. Etiam de σὺ cogitari potest, quamquam in eadem versus sede pronomen non occurrit, sed in thesi prima (P I 87. 89. 126. 174. 195, II 38. 244. 327, III 307. 388. 404, Av. 138, Van. 235, S 3, Suppl. III 14. 16, V 1, XXXVI 1, XLVI 6, LXIV 2), secunda (Av. 368, S 467. 710), tertia (P II 270, H II 27, R 41, Hex. 36. 352, S 201. 441. 643, Suppl. I 27), quarta (S 515, Suppl. II 56), tum in arsi prima (P II 282, S 213) et tertia (P II 253). Unicum quintae arsis exemplum παθητὸν εἶναι τὸν Θεὸν μου σὺ λέγεις corruptela laborat, ac recte συλλέγεις emendavit Hilbergius (IX p. 218), qui minus recte VIII p. 302 in thesin quintam σὺ invexit Hex. 40 cf. Stud. p. 112 n. 2.

⁴⁾ Ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν καὶ στασιάζεις (sive συστασιάζεις sine καὶ) ἀσκόπως cf. p. 136 not.

⁵⁾ Τὴν ἰδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγχύτως cf. p. 213 n. 2.

⁶⁾ Ἰππεῖς ἐνόπλους, θηροολέτας πανευστόχους cf. p. 222 n. 8.

⁷⁾ Πέπων πεπανθῆς ἐξυδαροῖ τὴν γαστέρα cf. p. 220 n. 4.

⁸⁾ Τῶν πολλὰ δεινὰ Χριστιανοῖς εἰργαζόμενον cf. p. 25. — Adde θεῖους ἐραστὰς Κασσιανὸς πρὸς <τοὺς> νόας ex epigrammate ad Suppl. XXXVI (adn. crit.) laudato, simodo Pisidae fetus agnoscendus est. — Pro Hex. 161 διαγράφεις γὰρ πᾶσαν, ὡς θέλεις, φύσιν perperam Taur. 304 ξενοπρεπῶς γὰρ τὴν ὀροφὴν διαγράφεις praebet, quem versum inter 162 et 163 inserit T, anapaesti forma oblitterata (ξενοπρεπῶς γὰρ τὴν φύσιν διαγράφεις) ante 160 adiciunt N et Morellus in editione tertia. — De Hex. 448 καὶ τὰς διαλύσεις τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων cf. p. 281 n. 9, de coniectura φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου φορκτὸν στόμα (S 629) cf. p. 247. Denique Hilbergius IX p. 209 et 219 testimonia duo invexit; P I 95 τὸ θρασυκὸν δὲ συμπαθεῖα (pro συμπαθεῖα) κρατούμενον et S 265 χεῖται (χεῖται falso edidit Migne) καθ' ὅμας ἡ τριὰς εἰς <τὴν> τετράδα, sed altero loco Bekkeri emendatio συμπαθεῖ recipienda est, altero equidem πρὸς (pro εἰς) τετράδα malim.

⁹⁾ Adiunge P I 85 αὔλον ἐν σοὶ τῶν φρενῶν μελιτουργίαν (cf. p. 238 n. 3) cf. fragm. apud Georgid. (Stud. p. 184 n. 2) γλώττης κολαστὴρ ὄμμα πρᾶνσον πέλει. — De fr. 2 ποδᾶλγα, μῆτερ κωκυτοῦ, τί μ' ἐπὶ πλέον cf. p. 272 n. 2. Contra prosodiae leges Morelli lectio marginalis κίθωνον (cf. Hex. 129) peccat Hex. 264 ἄρρηκτος ἔσται τεττάρων κριῶν δίκην, ubi non 'aries', sed 'mutulus' (cf. Thesaur. vol. IV p. 1974 D) intelligendus est, unde altera Morelli scriptura κέντρων cadit, quae in editione tertia simul cum pessimo commento ἄσπεκτος (pro ἄρρηκτος) prodit.

Η II 148, πέτραίω P I 180, πέτροώδει fr. 139 (cf. p. 174), πέτρων Hex. 861, πέτρας P III 24, πέτροποιόν Η II 92, πέτροπομπούς Av. 243, Η II 209, πέτρων III 238 cl. Πέτρος R 29 et Hex. 1738 ¹⁾).

2) S 105 ἀλλ' ἐκ διαμέτρου δογματίζων συγχύσεις, etsi syllabae correptae exempla non desunt (γεωμετρέϊν Hex. 1166 et S 137, γεωμετρῶν Hex. 1176, μετρέϊν S 256) cf. ἡμέτρα Av. 173, Η I 103, Suppl. II 112, ἡμέτρητον Η II 192, ἡμετρία Hex. 125. 157, ἡμετρία Av. 47, ἡμετρίαις Van. 7, S 254, ἡμέτρου fr. 143, ἡμέτρως Hex. 1511, ἀντιμετρήσας P III 294, εὐμετρίας Av. 48, μέτρα Hex. 1674, μετρέϊν S 254, μετρίων Hex. 969, μέτροις Av. 170, μέτρον P III 344, Av. 73, Hex. 125, S 500. 507, συμμετρίας Van. 131.

3) Hex. 1478 φέρειν τε πᾶσαν τὴν ἐναπόγραφον φύσιν cf. ἀγράφους Hex. 740, ἀγράφου P I 140, Av. 373, ἀγράφω Av. 34, ἀγράφως Suppl. LX 2, βραδυγράφος Η II 153, διγράφειν P II 216, Hex. 169, διγράφεις Hex. 161, διγράφω P III 146, εἰκονογράφος Av. 169, θεόγραφον Av. 367, θεόγραφος Hex. 1816, θεογράφου P II 86, θεογράφους S 80 et fr. 45, θεογράφω P I 150, θεογράφων Suppl. XLVI 2, καλλιγράφος Av. 171, λογογράφος Η II 117 et Hex. 71, μυθογράφοι Van. 57, μυθογράφος Hex. 1070, μυθογράφους Hex. 931, περιγράφει Av. 536. Hex. 752, περιγράφων P II 36, πλαστογράφω S 187, προγράφων P II 54 et (ex conii. cf. p. 203 n. 4) Η II 138, σπηλογραφεῖται Suppl. XXXIV 2, ταχυγράφους Η I 106, ὑπογράφει Hex. 438. 452, ὑπογράφων P II 47, χειρογράφω Η I 34, χειρογράφων Hex. 437. Adde ἐγράφη Av. 41 et Η I 97 ²⁾).

Tribrachyn praeterea agnoscere nolui P I 236 πῆ μὲν διατέμνεις, πῆ δὲ τὴν βίαν κενοῖς quandoquidem ante μν semper syllaba brevis producitur cf. ἀμνόν Suppl. VII 1, CV 2, ἀνήμεσιν Av. 93, Hex. 1252, ἀνυμνήσας Suppl. III 86, ἄσμενον P II 242 ἄσμενους R 48, γυμνάσαι R 100, γυμνότης Hex. 923, γυμνωθέντος Suppl. XXX 1, δίταμνον Hex. 942 ³⁾, ἐξέτεμνες P I 156, ἐτεμνες P I 175, κήμες Suppl. I 41, κήμει P III 326, Hex. 764, κήμειν Suppl. IV 82, κήμεις P III 331, Av. 368, Η I 111, Suppl. IV 102, μεριμνᾷ P II 364, R 116, μερίμναις P I 123, II 332, III 202, Av. 305, Η II 100. 103, μεριμνᾷς P I 223, μερίμνης Hex. 20 ⁴⁾,

¹⁾ Ancipitem mensuram praestant in pede primo πέτρα Η I 184 et πέτρας P II 115, in quinto πέτραι P III 39 (p. 111), πέτρας P I 182, πετροστέγων Hex. 1556.

²⁾ Fortasse huc pertinent ἐγράψαμεν S 679, ἐγραψεν S 193, γεγραμμέναι Hex. 1477, γεγραμμένας S 82, γεγραμμένης fr. 25, licet alia sit commissurae ratio. Anceps est syllaba, cum duae voces in censum veniant cf. Van. 9 εἰκόνα γράφων et Av. 294 τὸ (brev.) γράμμα. Hex. 612 ταῦτ' ἄ γράμματτα.

³⁾ Sed fortasse Morelli scriptura δίταμον servanda est, quam VTp comprobant.

⁴⁾ Cf. p. 266 n. 3.

Suppl. III 80, μεριμνῶν P II 54, σεμνὰ P II 247, σεμνήν Van. 162, σεμνοῖς Van. 195, σεμνῶναι Hex. 1094, τέμνεται Hex. 1718, τέμνων Suppl. IV 105, ὕμνεῖν Hex. 192, Suppl. III 9, ὕμνησαι Hex. 1076, ὕμνήσεις Hex. 1591, ὕμνησοι Suppl. II 47, ὕμνοις Suppl. CVII 13, ὕμνον Av. 502, Hex. 175, ὕμνους Suppl. C 4. Quae observatio certum iudicium suggerit de γυμνὰ P III 350, γυμνασμάτων P II 121, γυμνῇ Hex. 1111, γυμνήν Suppl. I 105, γύμνωσιν P II 243, Suppl. XXX 2, κάρνει R 106, κάρνων P I 197, σεμνοῖς Van. 202, τέμνει P I 231, τέμνοιτο P II 321, τέμνουσι S 385, τέμνων R 108, ὕμνητέον Hex. 1041, ὕμνοις S 117, tum anapaestum in pede quarto, non dactylum in tertio ostendit Suppl. III 4 ὁρῶ δὲ πολλοὺς ὕμνολογοῦντας, δέσποτα.

Inter dactylum et anapaestum sententia fluctuare potest Hex. 1670 πᾶσάν τε πρᾶξιν τεχνολογεῖν ἡσκημένος sive πᾶσάν τε πρᾶξιν τεχνολογεῖν ἡσκημένος cf. a) τέχνας Suppl. LXXVIII 1, τέχνην Suppl. LXXXVII 1, τέχνης P II 142, Suppl. LX 1, τεχνίτου Hex. 403; b) ἀτεχνίαν Suppl. LXXXVI 2, ἐτεχνάσω P II 64, εὐτεχνίαις P II 362, εὐτεχνίαν P I 229, II 39, καλλιτεχνον P III 33, τεχνόζῃ S 123, τέχνη Suppl. LXXXVI 2, τεχνικός Hex. 1678, τεχνικῇ Av. 292, τεχνικῆς Av. 48, τεχνικοῖς Av. 170, τεχνικόν S 500, Suppl. IV 8, τεχνικός Hex. 1019. 1552, τεχνίτην Suppl. IV 9, τεχνίτις Hex. 905¹⁾).

Quodsi in pedum solutorum structuram inquiritur, saepissime tribrachos effici videmus initis vocabulorum quattuor vel quinque syllabas complectentium, quod obviam fit

in pede primo: μακάριος (P II 114), φιλοσοφίας (S 544),

„ „ secundo: ἀλίων (Suppl. LXXXIV 2), <ἀναμένης (fr. 5)>, ἀπορίας (P II 333), ἀφροσύμους (Hex. 438), βασιλέων (Suppl. II 65), βασιλικῆς (S 311), διαλύσεις (Hex. 448), διαφοράς (P II 33 et 165), ἐκτέρας (S 659), ἐπιδόσεις (Hex. 670 et fr. 95), ἐπιγύσεις (Hex. 736), Ζηχρίαν (Suppl. LXV 3), καθολικαῖς (Hex. 620), μεταβάσει (Hex. 415), μεταβολὰς (fr. 131), παραβάτην (P II 284), παρανόμους (Hex. 449), περιόδῳ (Suppl. IV 86), τριδικήν (S 169),

„ „ quarto: ἀκεφάλων (S 65), βασιλέως (P I 114 et III 456), Κιλικίας (P II 340), μεταδόσει (H II 29), παναγίου (P II 170), παραβάτην (H I 206), πολυκέφαλος (P III 351), <προπολιεμεῖ Av. 457>.

¹⁾ Anceps syllaba comparet in τεχνάζεται Hex. 505. 1326, τέχνας Av. 118, τεχνάσματα Av. 213, τέχνη Av. 467, τέχνης P II 150.

Integro vocabulo semel tribrachys formatur in pede quarto (πόλεμον P III 64), in mediam vocem omnes syllabae semel in pede secundo includuntur (υίο θεσίας Hex. 1786), denique pedem solutum clausula nominis proprii bis in quarto pede effingit (Γρηγόριε Suppl. X 1, Τιμόθεον H I 132).

Si in duo vocabula tribrachys dispertitur, aut arsis tota aut arsis syllaba posterior initio vocis hyperdisyllabae continetur, thesin vero articulus (τὸ πάριον P I 58 et τὸ μετόπωρον Hex. 284: II p.) exprimit vel praepositio monosyllaba (ἐν ἀκκαλήπτους Hex. 889: I p., — ἐν ἀβάτοις Hex. 1692 et ἐν ἀτόμῳ S 218: IV) vel praepositionis disyllabae pars prior (διὰ τέλους P III 176 et παρὰ φύσιν Hex. 775. 1042: II), nec tamen trimetri desunt, ubi voces pedem solutum complexae non arcte inter se cohaercent, sicuti in pede primo: κλίμα διατρίψας P II 257, ὅσον ἀτενίζει Hex. 878, " " secundo: πέντε δυνάμεις Suppl. I 11, " " tertio: εἶδος, ὄνομα Hex. 1671, ἦλθε βασιλικῶς Suppl. II 27.

Ex tribus vocabulis tribrachys bis componitur in pede tertio, ita tamen ut priorem arsis moram articulus cum voce proxima conexus efficiat: στρατηγός; ὁ βασιλεὺς P II 19 et γὰρ ὁ βασιλεὺς Suppl. II 3.

Quae tribrachi conformatio licentias quasdam Aeschylō et Sophocli alienas praebet, cum Euripidis autem arte congruit ¹⁾, si duo primi pedis exempla κλίμα διατρίψας et ὅσον ἀτενίζει excipias. Non cavet Euripides, quominus ex bisyllabo et initio sequentis vocabuli tribrachys constet in pede secundo cf. ἐπὶ τρισι Iphig. Aul. 1164, παρὰ λόγον Bacch. 940, τίνα λόγον Ion. 931, quibuscum locis διὰ τέλους et παρὰ φύσιν contendere possumus, sed in versus introitu comoediae propria est Pisidae ratio cf. Aristophan. Equit. 1159 ἄφες ἀπὸ et Acharn. 1023 πόθεν; ἀπό²⁾.

¹⁾ Hinc P III 64 ἔσπουδες αὐτὸν εἰς πόλεμον ὑπαρπάσαι defendi posse (cf. Stud. p. 18) iudico, praesertim cum praeter Euripidem etiam Aeschylus (Pers. 332) et Sophocles (O. R. 826) usum comprobent; falso enim vitiosum anapaestum πόλεμῶν agnoscit M. Ficus apud Rossbachium, Griech. Metrik ³p. 834 not. Rarior adeo tribrachi forma in υίο θεσίας occurrit, quam quidem Aeschylus plane repudiet, Sophocles semel in dramate satyrico (fr. 143, 1) admittat, bis Euripides (Iphig. Taur. 1371, Jon. 54) usurpet. Non offendeant in illa tribrachi forma Paulus Silentarius et Agathias Scholasticus, qui in hexametris Nonni artificia expresserant cf. Ecphr. S. Eccles. Prooem. I^a 20 μαθὼν παρῆλθες, οὐ δόρασιν, οὐκ ἀσπίσιν et Anth. Pal. IV 3, 24 καὶ συγκαταβαλέν καὶ συνεσπῆν πλέον.

²⁾ Facit huc Agathias v. 39 ὅσον ἀπογεῦσαι τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θεοί, Aristophanis vestigia (cf. Rumpel. Philol. vol. XXVIII p. 607) in pede secundo, tertio, quarto Paulus premit cf. Ecphr. S. Eccl. Prooem. I^a 34 ὁ τὸν λόγον ἄγων οὐ γὰρ ᾗθειεν ἡ Δίκη, — I^b 32 οὐ χρὴ δεδοικέναι εἰς πρὸς ἐργασμένους, — I^a 18 οὐκ ἐλπίσαντος οὐδενός· ὅθεν εἰκότως.

Exemplis Euripideis, non item Aeschyli et Sophoclis norma etiam dactylorum compositio explanatur. Nimirum uno vocabulo pes solutus constat Suppl. III 40 ἡνίκ (I p.)¹⁾, initium quadrisyllabae vocis efficit bis in pede primo ἀνθοροθετῆσαι (P II 315) et οὐδέτερον (S 297), semel mediis longioris vocabuli syllabis exprimitur Hex. 1682 ὑπερσυντέλικος (III p.), saepissime in duo vel tria vocabula dividitur hac lege servata, ut numquam ultima dactyli syllaba vocis clausulam occupet. Ad duo autem vocabula in pede primo ita spectat, ut thesin articulus formet cum arsi arcte coniunctus, sicuti ἡ θεοδόχος (Suppl. LXVII 2), τὴν ἀγιότητα (Hex. 189), τὴν ἰδιότητα (S 661), quam rationem proxime adtingunt ὁ Ζαχαρίου Suppl. LXXIX 3, οὐ δυνάτον Suppl. I 103, ὡς ἐμεγαλύνθη Hex. 55. 293. 739. 1909; in pedis tertii exemplis laxior membrorum cohaerentia admittitur cf. P I 159 κρατούσης διαδοχῆν, II 284 παραβάτην παραβλόν, 307 ἀτάκτοις μεταβολαῖς, III 378 λογισμῶν συναγαγόν, 379 πλεκτόν στέφανον, Av. 427 ἀπροδοκῆτως διχοτομεῖ, H I 100 δούλοις νομοθετεῖν, II 136 ἔργον πολεμικῶν, 141 εἴπη περιλαβόν²⁾, Hex. 452 ἐρυθραῖς βασιλικῶς, 1237 γῆν ἀπογοῖ³⁾, 1680 ἐνεστώς, παρατατικός, S 184 εἰκῇ νομοθετεῖς, 626

¹⁾ Hex. 1561 καρκίνος ἐλθὼν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου primo aspectu coniectura καρκίνος <ἀν>ελθὼν blanditur, sed procul dubio iam Pisidae temporibus aevi Byzantini voculatio invaluerat, quae quidem haesitationem Scholiastae ad Aristoph. Pac. 778 excitavit: ἐν δὲ τῷ ἀντιγράφῳ παροξύτονον εὔρον τὸ Καρκίνος· ἴσως οὖν συνέσταιεν αὐτό. Alioquin eodem sensu πάγουρος poni poterat, attamen vulgatam memoriam disertum Etymologici Gudianum testimonium corroborat p. 300, 19 sq. καρκίνος· ζῶον θαλάσσιον· καρκίνος ἐλθὼν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου, quae glossa vitata extat in Etym. Paris. apud Cramerum Anecd. Paris. vol. IV p. 54, 17 (ἐνθ' ἐκ βυθοῦ θαλασσίου) et in Etym. Laurent. apud Millerum, Mélanges de littérature grecque p. 177, 24 (καρκίνος ἐνθ' ἐκ βυθοῦ θαλαττίου). Aliud mensurae illius exemplum in Pisida non suppetit, siquidem Hex. 825 θλίβει με καὶ δάκνει με καρκίνου δίκην et 1560 τοὺς λυσσοδῆκτους, τοὺς δὲ καρκίνους ξέει syllaba anceps in censum venit. Contraria ratione Suppl. LIII 1 ἡ κοπικὴ πάρεστι Χριστὸς ἀξίνῃ legitur, quamquam falsam mensuram scriptura νῦν γένος auctor evitare poterat. Nec tamen Van. 107 σικνῆς ἀδελφῆ, συγγενῆς ἐνοπνίων varietas συγγενῆς toleranda est, quam ex L falso enotatam ferri posse Boissonade ad Anecd. Gr. vol. I p. 216 not. existimabat, nec magis epigramma poeta nostro indignum huc trahi debet, quod ex codice Paris. 1310 (chartac. in 4°, s. XV) f. 63^v sub Pisidae nomine protraxit Boissonade Anecd. vol. II p. 457, post Boissonadum edidit Cougny, Anthol. Didot. vol. III p. 332 (Append. III 254):

πρώτη βρεφικὴ ἢ παιδικὴ δὲ δευτέρα,
τρίτη δὲ τις πέφυκε τοῦ μερᾶκιου,
ἢ δ' αὖ τετάρτη τοῦ νεανίσκου πάλιν·
ὦμοῦ τινος γέροντος ἢ πέμπτη πέλοι·
ἕκτη γέροντος, ἐβδόμη δὲ πεμπελου.

²⁾ Cf. p. 124 n. 2 et 128 n. 3.

³⁾ Sic recte pro ἀπογαῖ ex B (= MT) rescripsit Hercher.

φυλάττων ἐκχτέρως, Suppl. IV 108 ἀνάγκην μετοχεύων, < C 4 ὕμνους πορσεπάγουσι >. Quae tertii pedis licentia recurrit, si dactyli in tria vocabula dispartiti examinantur: in primo quidem pede duo monosyllaba cum exordio quadrisyllabae vocis ea conditione copulantur, ut thesin praepositio vel articulus repraesentet (P II 366 πρὸς γὰρ ἐπελεύσει, III 45 τὰς δὲ παρχατᾶζεις, Hex. 1851 τὸν γὰρ ἀνελόντα), tertius vero pes et in eadem conformatione laxiorem nexum patitur et in compositione, ubi thesin vocis trisyllabae exitus, arsin monosyllabon cum proximi vocabuli initio exprimit cf. a) Hex. 221 πῦρ, τὸν ὑπὸ, 888 σοὶ τὸ μέγεθος, — b) P I 17 πεποιθὼς ὁ βασιλεύς, III 94 ἀνάγκης ὁ βασιλεύς, 1411 φυλαχθῆ τὸ λογιμῶς.

Extra cancellos compositionis tragicæ anapaesti usus in Pisidae trimetris egreditur. Scilicet vocabuli polysyllabi initium anapaestus efficit

in pede primo: ἄοριστος (Hex. 1682), Βασίλειον (S 651), Διονυσίῳ (S 347), ἐπιθυμίαν (Van. 257), μετέωρος (P III 248), ὑποττακτικὴν (Hex. 1686);

„ „ secundo: ἀνεμῶδεις (Hex. 522), ἀτρομήτως (fr. 64), βασιανισμοῖς (S 563), βασιλείαν (Hex. 497), βασιλείας (P II 89), διαμέτρου (S 105), διατᾶζεις (Hex. 625), διατμένεις (P I 236), διχχεῖσθαι (H I 146), ἐλεφάντων (Hex. 975), ἐπιβούλων (Suppl. III 18), ἐρεθίζων (P III 63), καττακλυσμοῦ (H I 88), λαβυρίνθοις (Hex. 1156), λαβυρίνθους (Hex. 747), λαβυρίνθῳ (Van. 76), μελιτουργεῖ (Hex. 918), παρᾶδαισον (Suppl. CVII 20), παρᾶδείσω (fr. 116), παρᾶδόξου (P III 255), παρᾶτᾶζει (P II 302), παρᾶτᾶζεις (P III 16), πελεκάνων (Hex. 1098), σκαλμάνδρα (Hex. 1053), Σαρακηνῶν (P II 218), σχεδιάζων (Av. 467, S 213), ὑποθήκας (Hex. 439);

„ „ tertio: ἀπαρέμφοτον (Hex. 1683);

„ „ quarto: διατᾶζεις (H II 120), ἐναπόγραφον (Hex. 1478), ἐεράκων (Hex. 944), Ἰοκίστης (H II 194) λαβυρίνθῳ (S 291), μακκρίζει (Suppl. II 44), παρᾶδείσου (Suppl. XLVI 6), Πτολεμαῖος (P III 362), <σκασιάζεις (S 308)>, συνοδεύει Suppl. IV 42, σχεδιάζει (P III 235, Van. 98), ὑπερκίρουσεν (S 10);

„ „ quinto: μελιτουργίαν (P I 85), παρᾶκείμενος (Hex. 1680).

Medias vocabuli longioris syllabas anapaestus ita explet, ut post arsin una syllaba restet

in pede secundo: θηρολετεῖσθαι sive θηροβολεῖσθαι (Suppl. III 16), πορφυρίωνος (Hex. 1025), προσητομολήσας (P III

145), φωνταϊσταδων (P I 149), χειροτονούσης (Van. 176 ;

in pede quarto: καινοτομεῖσθαι (Hex. 1142), ὑμνολογοῦντας (Suppl. III 4), χειροτονήσας (S 38).

Vocis exitus representatur

in pede secundo: ἀνωουρίζιν (Hex. 1673), Γρηγορίου (S 378. 394. 416. 650), Νεστορίου (S 103. 206), Πορφυρίῳ (Hex. 1071), συναμφότερον (S 567);

„ „ quarto: ἐξυδαροῖ (fr. 18), ἡμίθεος (S 611), ἡμίτομος (S 612), ἡνιοχῶν (P II 280, Hex. 339), θηρολέτας (Suppl. III 5), καινοτομῶν (P III 236, Suppl. IV 54), <Κκισσιανός adn. crit. ad Suppl. XXXVI>, παρρατακίος (Hex. 1680), πυρσοβολῶν (Hex. 964), τεχνολογεῖν (Hex. 1670), Χριστιανοῖς (fr. 177), Ὁκεανὸν (P II 49), Ὁκεανοῦ (S 85), ὠρολογεῖν (Hex. 1114);

„ „ quinto: ἱστρολογεῖν (S 243), χελιδόνιον (Hex. 1321).

Integro vocabulo pes conformatur

in pede primo: προθέσει (Hex. 1674);

„ „ secundo: ἄλιεὺς (Suppl. LXXXII 2);

„ „ quarto: ἀγαθῶν (Hex. 1784, Suppl. II 104 sive 92), ἀκοῆς (Hex. 706), ἀρετάς (P I 71), ἀρετῶν (P I 80), ἀφρονεῖς (Hex. 821), βκσιλεῖ (Suppl. II 30), βκσιλεῦ (Suppl. II 43), βκσιλεὺς (P II 99), Δκνιήλ (H I 16) δκπκνῆ (P II 30), <θκνάτου (S 629)>, κκτόπιν (P II 336 et 357), κεφαλῆς (Hex. 727), <κρεμάσῃ (Hex. 850)>, λογικὴν (H II 49), λογικῆς (P III 328), μετοχῆν (Hex. 1672), ὀροφῆν (Suppl. XLV 1), ὀχετῶν (Hex. 733), ποταμοὶ (H I 229), ποταμῶν (H I 226), τκρχῆς (P I 234), Φκρχῶ (P I 136, Av. 595), φύσεων (S 661).

Anapaestum duobus vocabulis conformatum in pede primo articulus cum binis proximi vocabuli syllabis (τὰ διαρεθέντα P II 58, τὸ συναμφότερον S 567) aut praepositio disyllaba cum articulo copulata (ἐπὶ τῷ H I 88, μετὰ τὴν S 270) efficit, in pede secundo et quarto praepositio cum sequentis vocis initio coniuncta exprimit: II) διὰ πάντων P I 48, κκθ' ἐκκκτοῦ S 253, κκτ' ἐκκκκτόν P III 361, μετὰ πάντων Suppl. III 89;—IV) κκτὰ πετῶν Hex. 40, μετὰ σαρκωτόν Hex. 192—nec tamen voces laxius adstrictae excluduntur hac lege servata, ut in pede secundo (ἀόριστος, ὑπερσυντέλικος Hex. 1682) et tertio (σχηματισμὸν ἐκκκνετῆς P II 262) vocabuli quadrisyllabi finis binaeque pro-

ximi syllabae in censum veniant, in pede quarto (ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν Hex. 1683) longioris vocis exitum thesis, alterius exordium arsis praestet.

In tria vocabula semel in pede secundo anapaestus diremptus est: Hex. 1624 ἄστεια δέ πάντα.

Iam in pede primo formas τὰ διαίρεθέντα et τὸ συναμφοτέρων frustra apud tragicos quaeras, de reliquis pedibus in universum sollertissima Elmslei observatio valet, qui tantummodo anapaestos nominum propriorum syllabis effectos suspicione vacare monuit¹⁾, unde comoediae legibus Pisidae rationem metricam adcommodatam esse perspicimus, quas optime C. Bernhardii libellus 'de incisionibus anapaesti in trimetro comico Graccorum' (Acta societatis philol. Lipsiensis vol. I — 1871 — p. 245 sqq.) enucleavit. Quin etiam licentiae modum poeta noster excessit, quandoquidem comicis offensioni est conformatio σχηματισμὸν ἐπαγετῆς in pede tertio (cf. Bernhardi p. 246 sq.) neque in pede quarto, cum caesura semiquinaria versus non sit distinctus, anapaesti incisio ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν admittitur (ibid. p. 272 sqq.). Nec tamen facile eo adducor, ut Hex. 1683 pro spurio habeam²⁾, P II 262 ἀνετῆς requiri iudicem³⁾, praesertim cum alteram licentiam bis Paulus Silentiarus offerat Ecphr. S. Eccl. Proem. I^a 63 ἐπεὶ δὲ μετῆλθε, παρέσχες οἷς ὑπηκόοις et II 1 εἰ μὲν πρὸς ἄλλο θέατρον ὕμῃς συγκαλεῖν.

Haud ita frequentes sunt solutiones bis terve in singulis trimetris adhibitae. Ac primum quidem bini anapaesti extant in pede primo et secundo H I 88 ἐπὶ τῷ κατὰ κλυσιμῶ Χοσρόου φρουρουμένην et S 567 τὸ συναμφοτέρων γὰρ οὐδὲν ἦπτον ἢ δύω, in tertio et quarto Hex. 1683 ὀριστικὴν, ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν πλέον, in secundo et quinto S 253 καὶ πῶς καθ' ἑαυτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις. Tribrachys (II p.) semel cum dactylo (III p.) coniungitur P II 284 καὶ τὸν παραβάτην παραβλὼν πλασμῶ ξένῳ⁴⁾, anapaestum in quarto pede comitem adsciscit dactylus pedis primi S 661 τὴν ιδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγχύτως. Deinde duo occurrunt trimetri, qui tres offerant solutiones consociatas, scilicet binos anapaestos (I II et IV V) cum singulis dactylis (III): Hex. 1682 ὀριστος ὑπερσυντέλικος, ἐγκλίσεις νέμων et 1680 μέλων, ἐνεστώς, παρατατικός, παρακείμενος.

Praeterea observandum est velocem tribrachorum cursum cum spondeorum gravitate ita commisceri, ut numquam trimeter iambis puris

¹⁾ Edinburgh review 1811 n. XXXVII p. 65.

²⁾ Cum Hilbergio Byz. Zeitschr. VII (1898) p. 339.

³⁾ Quemadmodum Quercio praeunte iudicavit Hilbergius 'Wiener Studien' vol. IX p. 209.

⁴⁾ De Hex. 448 καὶ τὰς διαλύσεις τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων, ubi tribrachys (II) cum anapaesto (IV) copulatur cf. p. 281 n. 9.

constans evadat; etenim tribrachyn in pede primo spondeus excipit in tertio et quinto Hex. 878, in tertio P II 114. 257, Hex. 889, in quinto S 544, tribrachyn pedis secundi spondeus comitatur in primo, tertio, quinto P II 33. 333, Hex. 284. 415. 670. 736. 775. 1042, S 311, Suppl. I 11, IV 86, fr. 95. 131, in primo et tertio P II 165, III 176, Hex. 438. 448. 449. 620. 1786, S 169, Suppl. LXXXIV 2, fr. 5, in primo et quinto P II 284¹⁾, in tertio et quinto S 659, Suppl. II 65, in tertio P I 58, Suppl. LXV 3, pedis tertii tribrachys spondeos adsciscit in primo et quinto Hex. 1671, in primo P II 19, Suppl. II 3. 27, tribracho pedis quarti spondei opponuntur in primo, tertio, quinto P II 170. 340, H I 132, II 29, Hex. 1692, Suppl. X 1, in primo et tertio P III 351, in tertio et quinto P I 114, H I 206, S 218, in primo et quinto S 65, in primo P III 64, in quinto P III 456, Av. 457.

Omnino Pisides studiose contendit, ut spondei pedum iambicorum pernecitatem tardent²⁾, quod etiam in versibus observare licet, ubi dactyli et anapaesti irrationales iamborum vicem implent.

Dactylus ipse cum longam thesin invehat, non mirum est S 297. 661, Suppl. LXVII 2 dactylis pedis primi subiungi iambos in tertio et quinto, pedis tertii dactylum consociari cum iambis in primo et quinto Hex. 221. 452, saepius tamen insuper spondeis versus temperatur: nimirum dactylum pedis primi excipiunt spondei in tertio et quinto P II 315, III 45, Hex. 55. 293. 739. 1909, Suppl. I 103, in tertio P II 366, Suppl. LXXIX 3, in quinto Hex. 189. 1851, Suppl. III 40, dactylis pedis tertii adnectuntur spondei in primo et quinto P I 17, II 284. 307, III 94. 378, Av. 427, H I 100, II 136. 141, Hex. 1411, S 184. 626, Suppl. IV 108³⁾, in primo P I 159, III 379, Hex. 1237, Suppl. C 4⁴⁾, in quinto Hex. 888.

Eadem ratione cum thesis duabus syllabis expressa primo adspectu longam adaequet, puri iambi post anapaestum pedi primi occurrunt in pede tertio et quinto S 270. 347, post anapaestum pedis tertii in primo et quinto S 567⁵⁾, post anapaestum pedis quarti in primo, tertio, quinto Hex. 733⁶⁾, sed nihilominus frequentior spondeorum est adpersio: ita-

¹⁾ Accedit dactylus in pede tertio.

²⁾ Hinc in pedum computatione ante mutam cum liquida semper syllabam productam agnoscere malui.

³⁾ Hex. 1680 spondeus in primo, anapaestus in quinto pede adiungitur.

⁴⁾ Hex. 1682 praeter dactylum anapaestus in pede primo comparet.

⁵⁾ Hex. 1682 thesin productam praeter anapaestum in pede secundo etiam tertii pedis dactylus praestat; ad anapaestum pedis tertii iambi in primo et quinto accedunt Hex. 1683, sed simul anapaestum in quarto habes.

⁶⁾ S 661 anapaesto quarti pedis consociatur dactylus in primo.

que anapaestum pedis primi spondeus excipit in tertio et quinto P III 248, H I 88¹⁾, Hex. 1674. 1686, Van. 257, S 651, in quinto P II 58, anapaestum pedis secundi spondei comitantur in primo, tertio, quinto P I 48. 149, Av. 467, H I 146, Hex. 439. 497. 522. 625. 918. 1053. 1098, Van. 176, S 103. 105. 206. 563, Suppl. III 18. 89, CVII 20²⁾, in primo et tertio P I 236, II 89. 302, III 16. 63. 361, Hex. 747. 975. 1071. 1156, Van. 76, S 213. 378. 394. 650, fr. 64. 116³⁾, in primo et quinto Hex. 1624. 1673, Suppl. LXXXII 2, in tertio et quinto P III 145, in primo Hex. 1025, S 416⁴⁾, in tertio P II 218, III 255, Suppl. III 16. Anapaestus pedis tertii spondeum recipit in primo et quinto P II 262, in primo Suppl. XXXIX 2. Ad anapaestum pedis quarti spondei pertinent in primo, tertio, quinto P I 71. 234, II 30. 49. 99. 280, III 235. 236. 328, H I 226, II 120, Hex. 40. 850. 944. 1142. 1670, S 10. 38. 308, Suppl. II 43. 104 (sive 92), IV 42, epigr. in not. ad Suppl. XXXVI, fr. 177⁵⁾, in primo et tertio P I 80, III 362, H I 229, Hex. 339, Suppl. III 5, IV 54, fr. 64, in primo et quinto P II 336, Hex. 727. 1672, S 291. 611. 612, in tertio et quinto P I 136, Av. 495, H I 16, II 194, Hex. 192. 706. 821. 964, Van. 98, Suppl. II 44, III 4, XLVI 6, fr. 18, in tertio P II 357, H II 49, Hex. 1478. 1784, S 85, Suppl. II 30, XLV 1⁶⁾, in quinto Hex. 1114. Anapaestum pedis quinti spondei comitantur in primo et tertio Hex. 1321, S 253⁷⁾, in primo S 629.

Quas leges temporibus ita dividere, ut gradus et quasi processus pangendi cognoscantur, paulo difficilior est; facilius virtutis poeticae initia ac progressionem persequi licet, si pes ultimus in deliberationem cadit. Artis enim velut quaedam educatio conspicua fit, quandoquidem pro

¹⁾ Praeterea anapaestus pedis secundi in censum venit.

²⁾ Adde S 253, ubi praeter spondeos in primo et tertio pede anapaestus in quinto legitur, et H I 88, quo loco anapaestus in pede primo, spondei in tertio et quinto usurpantur.

³⁾ Hex. 1682 cum anapaesto alter anapaestus in primo et dactylus in tertio pede copulantur.

⁴⁾ S 567 anapaestus est in pede primo.

⁵⁾ Spondeum in primo, dactylum in tertio, anapaestum in quinto pede suppletur Hex. 1680.

⁶⁾ Anapaestus in tertio pede occurrit Hex. 1683.

⁷⁾ Accedit anapaestus pedis secundi, Spondeus in primo et dactylus in tertio pede cum anapaesto pedis quarti conectuntur Hex. 1680. Facit huc etiam versus γλώττης κολαστῆρ ὅμματα πρᾶνόντων πέλει, simodo recte Georgidae lectio ἄγρυπνο emendata est Stud. p. 184 n. 3. Ceterum Georgidae liber Athous nunc inter codices Parisinos (= Suppl. Gr. 1246) extat cf. H. Omont, manuscrits récemment ajoutés au fonds du supplément Grec de la bibliothèque nationale (Par. 1898) p. 7.

aetatis gradu versus evanescunt, qui sexti pedis arsin accentu distinctam praebeant. Anno 610/11 (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 34) Pisides 89 trimetris (Suppl. III) octo exempla inculcare non dubitavit: 9 εὐρρεπές, 11 γραρχίς 14 et 63 ἀεί, 15 σκοποῦ, 27 ῥοπής, 36 πεισόν, 89 ποθῶν, — anno 623/3 (cf. Stud. p. 163) tres acroases de expeditione Persica 1088 sive potius (cf. p. 215 supra) 1089 versus complexae (252+376+461) duodecim testimonia offerunt: I 68 φρενός, 96 ῥοπήν, 143 σπορᾶς, 181 βοή, 236 κενοῖς, II¹⁾ 66 τινός, 96 ἀεί, 147 σφαγγής, 194 τεμών, III 96 χιτών, 223 πᾶν, 331 ἀεί, — sed parvo temporis intervallo interiecto licentiae termini tam anguste coërcentur, ut a. 625/6 (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 44) Suppl. IV trimetris 168 constans exemplis prorsus careat, a. 626 (cf. p. 162 sq. supra) carmen de bello Avarico (541 vv.) semel ἀεί (131) exhibeat, nullum testimonium a. 628 (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 29) extet in Suppl. II (105 vv.), a. 629 (cf. Stud. p. 163) in H (471 vv.), haud ita multo post (cf. Hex. 1881 sqq.) amplissimum poema de Hexaëmero (1910 vv. apud Quercium, 1894 in editione Hercheriana) tantummodo v. 560 rationem illam adgnosce videatur²⁾, eodemque fere tempore (cf. S 56 sqq. 74 sqq. 706 sqq. cl. Drapeyrone, l' empereur Héraclius p. 301 sqq.) 726 versus contra Severum unicum locum v. 482 ἄνθρωπος ὃν τέλειος, ἐντελής Θεός suppedient, ubi Dei notio ad nomen proprium proxime accedens iustam excusationem adfert³⁾. Quae cum ita sint, adultam Pisidae artem R, Van., Suppl. I produnt, ubi nulla eiusdem generis licentia comparet, versificationis rudimenta parva quaedam epigrammata hisce indiciis denudant: Suppl. LXV 3 ὁ τὸν Ζαχχαρίαν τῆς ἀτεχνίας ἀφείς, LXXVII 1 γλώσσας τελειοὶ τοὺς ἀποστόλους πυρός, LXXXIII 2 ὁ τρεῖς ἀληθῶς οὐρανούς διὰ δρασμῶν, LXXXVI 1 ἡ τῶν ἀδελφῶν εὐσεβεστάτη δυνάς, fr. 28 Μωσῆς φοβεῖται καὶ θεωρεῖται τὸ πῦρ.

¹⁾ De II 40 σοὶ καὶ τράπεζα καὶ πόματα καὶ τροφή cf. p. 212 n. 3.

²⁾ Ἄλλ' ὡς ἀδελφὰς οἰκοδεσπότης πατήρ, nisi οἰκοδεσπότης δίκην praestat, quae clausula II II 66 redit; — Hex. 791 ἀλλ' εἰς ὁρέξεις τήκεται καὶ φλεγμονὰς genuinam esse codicis B scripturam πεφλεγμένας perspexit Hilbergius, d. Princip d. Silbenwaegung (Vind. 1879) p. 271 not. — Verba interpolata ὡς δημιουργόν, ὡς κτίσαντα πᾶν σοφῶς (159) ex V adiecit Quercius, attamen V perinde ac p optimam memoriam πανσόφως servat. De Morelli contextu καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὔροι λαβὴν (444) et ἐνθεῖς δὲ ταῦτα τῇ τέλει τῇ ἀβρόαγει (1684) cf. Stud. p. 276 et 277.

³⁾ Conferri potest Suppl. LXII 1 ὦ θαῦμα, θαῦμα! συγγενεῖς ἔχει Θεός, sed S 519 αὐτοῦ τε πρώτον ἐμφανῶς κατὰ γορεῖς poeta αὐτοῦ — κατηγόρει scripsit cf. p. 135 n. 2 supra.

- B. Dembiński: Rzym i Europa przed rozpoczęciem trzeciego okresu soboru trydenckiego. Część pierwsza. lex. 8° str. 264. Cena 2 złr. 50 ct.
- J. Fijałek: Średniowieczne ustawodawstwo synodalne biskupów polskich. I. Życie i obyczaje kleru w Polsce średniowiecznej na tle ustawodawstwa synodalnego lex. 8° str. 59. Cena 75 ct.
- L. Finkel: Bibliografia historii polskiej, tom I. lex. 8° str. 527. Cena 6 złr.
— Tomu II-go zeszyt 1-szy, lex. 8° str. 158. Cena 1 złr. 80 ct.
- K. J. Heck: Życie i dzieła Bartłomieja i Szynona Zimorowiczów (Ozinków) na tle stosunków ówczesnego Lwowa, lex. 8° str. 187. Cena 1 złr. 80 ct.
- T. Hoesick: Anielli i trzy poematy. Przyczynki do dziejów twórczości J. Słowackiego, lex. 8° str. 80. Cena 80 ct.
- A. Kalina: Jana Parum Szulcego. Słownik języka połabskiego, Część I. lex. 8° str. 80. Cena 75 ct.
— Część II. lex 8° str. 104. Cena 1 złr.
- J. Kallenbach: Szymonowicza dramat »Castus Joseph«, lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.
- F. Kasperek: Z dziedziny prawa międzynarodowego prywatnego. lex. 8°, str. 69. Cena 80 ct.
— Druga konferencya w Hadze celem kodyfikacyi prawa międzynarodowego prywatnego, lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.
- M. Kawczyński: Adama Mickiewicza Dziadów część trzecia w stosunku do romantyzmu francuskiego, lex. 8° str. 74. Cena 1 złr.
- W. Kętrzyński: Studya nad dokumentami XII w., lex. 8° str. 122 z 16 tabl. Cena 3 złr. 50 ct.
— Granice Polski w X. wieku. Z mapą. lex. 8° str. 32. Cena 75 ct.
- J. Kleczyński: Spisy ludności w Rzeczypospolitej Polskiej, lex. 8° str. 29. Cena 40 ct.
— Poglówne generalne w Polsce i oparte na niem spisy ludności. lex. 8° str. 23. Cena 30 ct.
- F. Koneczny: Walter v. Plettenberg, landmistrz inflancki, w obec Zakonu, Litwy i Moskwy 1500—1525. lex. 8° str. 76. Cena 75 ct.
- F. Krčėk: Modlitewnik Nawojki, lex. 8°, str. 81. Cena 80 ct.
- J. Latkowski: Mendog, król litewski, lex. 8° str. 154 z mapą. Cena 1 złr. 50 ct.
- A. Lewicki: Powstanie Świdrygiełły, lex. 8° str. 389. Cena 3 złr.
- W. Lutosławski: O logice Platona. Część pierwsza. O tradycyi tekstu Platona. lex. 8° str. 69. Cena 60 ct.
- Wl. Łuszczkiewicz: Reszty romańskiej architektury dawnego opactwa Cysterskiego w Wachocku, folio str. 26 z 11 cynkotypami i 8 tablicami fotolitograficznymi. Cena 1 złr.
— Polichromia drewnianego kościołka w Dębnie pod N. Targiem. Sprawozdanie z wycieczki naukowej w lccie 1891 r. Z 3 tablicami i 22 cynkotypami w tekście, folio, str. 24. Cena 1 złr. 50 ct.
- L. Małinowski: O niektórych wyrazach ludowych polskich; zapiski porównawcze. lex. 8° str. 102. Cena 1 złr.
— Glossy polskie w kilku rękopismach łacińskich wieku XV., lex. 8° str. 73. Cena 70 ct.
— O języku komedyj Franciszka Bohomolca, lex. 8° str. 29. Cena 40 ct.
— Kazania na dzień wszech świętych. Zabytki języka polskiego z wieku XV., lex. 8° str. 89. Z dwiema podobiznami. Cena 80 ct.
- Wl. Matlakowski: Budownictwo ludowe na Podhalu, 4-to str. 93 z 23 tablicami litograficznymi i 25 rysunkami w tekście. oprawne, tablice w osobnej oprawnej teczce. Cena 7 złr. 50 ct.
- J. Milewski: Stosunek wartości złota do srebra, lex. 8° str. 118. Cena 1 złr. 50.
- A. Miłodoński: Czas powstania historii Florusa, lex. 8° str. 10. Cena 20 ct.
— Miscellanea latina, lex. 8° str. 9. Cena 20 ct.
— Incerti auctoris exhortatio de paenitentia, lex. 8° str. 10. Cena 20 ct.

(Ciąg dalszy na odwrotnej stronie.)

- Monumenta Poloniae Historica.** Pomniki dziejowe Polski. Tom VI. opracowany przez lwowskie grono członków komisji historycznej. 4to str. 731. Cena 10 zlr.
- K. Morawski:** Andrzej Patrycy Nidecki, jego życie, dzieła, 8° str. 402. Cena 3 zlr.
 — Jakób Górski, jego życie i dzieła. lex. 8° str. 37. Cena 40 ct.
 — De rhetoribus latinis observationes. lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.
- Fr. Piekosiński:** Uwagi nad ustawodawstwem wiślicko-piotrkowskiem króla Kazimierza W., lex. 8° str. 91. Cena 90 ct.
- A. Prochaska:** O prawdziwości listów Gedymina. lex. 8° str. 34. Cena 30 ct.
 — Podole lennem Korony 1352—1430., lex. 8° str. 24. Cena 25 ct.
- J. Radliński:** Słowniki narzeczy ludów kamczackich: (ze zbiorów Prof. B. Dybrowskiego), I. Słownik narzecza Ainów, lex. 8° str. 67. Cena 60 ct.
 — II. Słownik narzecza Kamczadałów wschodnich, lex. 8° str. 88. Cena 90 ct.
 — III. Słownik narzecza Kamczadałów południowych, lex. 8° str. 20. Cena 50 ct.
 — IV. Słownik narzecza Kamczadałów zachodnich, lex. 8° str. 84. Cena 75 ct.
 — V. Słownik narzecza Koryaków wschodnich, lex. 8° str. 81. Cena 75 ct.
- St. Ramult:** Słownik języka pomorskiego czyli kaszubskiego, 4° str. XLVIII i 298. Cena 4 zlr.
- J. Rozwadowski:** Łacińskie słowa pochodne urobione z pnia imiesłowu biernego na -to- (t. z. Iterativa lub Frequentativa i Intensiva) lex 8° str. 46. Cena 50 ct.
- W. Rubczyński:** Traktat o porządku istnień. lex. 8° str. 33 z tablicą. Cena 40 ct.
- J. N. Sadowski:** Miecz koronacyjny polski »Szczercem« zwany. Z 2. tablicami. i 12 rycinami. lex. 8° str. 60. Cena 1 zlr. 50 ct.
- M. Sas:** Przyczynek do poezji polsko-łacińskiej XVI wieku, lex. 8° str. 32. Cena 40 ct.
 — O miarach poematów łacińskich Jana Kochanowskiego, lex. 8° str. 51. Cena 50 ct.
- St. Schneider:** Isokrates wobec Politei ateńskiej Arystotelesa, lex. 8° str. 25. Cena 30 ct.
- St. Smolka:** Stanowisko mocarstw w obec konstytucyi Trzeciego Maja. 16° str. 27. Cena 30 ct.
- L. Sternbach:** Curae Menandreae, lex. 8° str. 78. Cena 1 zlr.
 — Joannis Geometrae Carmen de s. Panteleemone, lex. 8° str. 86. Cena 1 zlr. 50 ct.
 — Photii patriarchae opusculum, lex. 8° str. 82. Cena 1 zlr. 50 ct.
 — Analecta Photiana, lex. 8° str. 42. Cena 75 ct.
 — Gnomologium Parisinum ineditum Appendix Vaticana. lex. 8° str. 83. Cena 1 zlr. 50 ct.
 — Fabularum Aesopiarum Sylloge, lex. 8°, str. 83. Cena 1 zlr. 50 ct.
 — Dilucidationes Aesopiae, lex. 8° str. 50. Cena 75 ct.
- J. Tretiak:** Ignacy Krasicki jako prezydent trybunału, lex. 8° str. 37. Cena 40 ct.
 — Miedziany Jeździec Puszkina. Studium polemiczne. Cena 80 ct.
- Uchwały w sprawie pisowni.** Cena 40 ct.
- B. Ulanowski:** O założeniu i uposażeniu klasztoru Benedyktynów w Staniątkach, lex. 8° str. 131 z 5 tabl. Cena 2 zlr.
- S. Windakiewicz:** Pierwsze kompanie aktorów w Polsce. lex. 8° str. 21. Cena 30 ct.
- A. Winiarz:** O zwodzie zwyczajów prawnych mazowieckich układu Wawrzyńca z Prażmowa, lex. 8° str. 79. Cena 90 ct.
- S. Witkowski:** Stosunek »Szachów« Kochanowskiego. do poematu Vidy »Scaccia ludus«, lex. 8° str. 39. Cena 60 ct.
 — De vocibus hybridis apud antiquos poetas romanos, lex. 8° str. 29. Cena 60 ct.
- T. Wojciechowski:** O Piaście i piaście, lex. 8° str. 51. Cena 50 ct.
- A. Zakrzewski:** Wzrost w Królestwie Polskiem, 8° str. 39 z 2 mapkami i tablicą graficzną. Cena 75 ct.
- M. Zdziechowski:** Karol Hynek Macha : bajronizm czeski. lex. 8° str. 69. Cena 1 zlr.

~~~~~

Skład główny wydawnictw Akademii Umiejętności znajduje się w Księgarni Spółki wydawniczej Polskiej w Krakowie.